

Giới thiệu Em Là Nữ Quý!

Thêm một câu truyện teen rất hay, truyện Em Là Nữ Quý! của tác giả San Hai. Lấy bối cảnh của những năm về trước, tác giả đã "cho" nhân vật chính của chúng ta xuyên về.

Nhân vật của chúng ta là một cô nàng rất dễ thương nhưng trớ trêu thay cô chết đuối quá sớm, và để được đầu thai lại làm người cô phải xuyên qua xác người vừa chết 101 lần để có thể đầu thai. Trước đó ma cô cũng đã làm, và quý cô cũng đã được người ta gọi như thế.

Liệu qua nhiệm vụ xuyên qua xác người vừa chết 101 lần này, cô có thể đầu thai lại thành người hay không? Cùng đón xem nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Có muốn hồi sinh

Mở đầu

Chap 1: Có muốn hồi sinh

Trắng.

Tất cả đều là màu trắng. Khoảng không gian trắng như là bao la, là vô tận.

Nói văn hoa một chút, là tinh khôi, sạch sẽ; nói toạc ra, là trống trơn. Một căn nhà hoang, "gió lùa cửa trước rước ra cửa sau", kẻ thích thì nói sạch sẽ, kẻ thực tế thì nói trống vắng, tan hoang. Nữ quý tự nhận mình là kẻ thực tế đó.

Nhìn không gian này mà tự kỉ, cũng chẳng biết đã bao nhiêu lần. Hồi trước chán cũng có đếm đó, quý mà, rất rảnh rồi, rảnh đến mức làm cái việc nhàm chán như vậy. Dù sao cũng chết rồi, có rất nhiều thời gian. Sau khi đếm được hơn chín trăm gì đó, lại chán, lại bỏ. Ngày đó đến nay, cũng được hai chục năm đi.

Cái không gian này, không phải quá khái quát sự tồn tại của nữ quý từ khi chết đến giờ sao?

Thế giới sau khi chết đi, không phải là màu đen, huyền bí, tối tăm, mà ngược lại, đó là màu trắng, trắng đến tinh tươm, mà trắng đến ghê rợn.

Ít nhất, màu đen, làm người ta suy nghĩ trong nó là ẩn chứa thứ gì đó, bí ẩn. Còn màu trắng, là sự rõ ràng, rõ ràng nhất để nhận ra một điều trong nó, chẳng có gì cả, hoàn toàn cô đơn, trống vắng, không định hướng. Nó bắt ta nhìn thẳng vào sự thật. Để làm gì? Để tự giễu mình, như lúc này của ta? - Nữ quý thầm mỉa mai.

Nghĩ lại, nữ quý đã rất nhiều lần lang thang trên dương thế, cố gắng tự tưởng tượng mình cũng đang hòa vào cái gọi là "cuộc sống". Nhưng sau cùng lại chỉ là một mình trở về cái không gian trắng mình tự tạo ra thôi.

Vân vê mảnh sứ trong tay.

Lại thờ dài.

Chỉ là một mảnh sứ, nhưng cũng chẳng thuộc về mình.

Đã bốn trăm năm rồi. Câu hỏi đó cứ quanh quẩn: Chờ đợi có khiến ta siêu thoát?

Đáp án là: Không.

Cười khổ. Mắt rũ xuống. Rồi lại trừng lên.

Âm thanh vũ khí va chạm thanh thúy vang lên. Ta chỉ thấy sắc đen trắng cứ thế xen nhau, như gió lốc, và những âm thanh vũ khí va chạm.

Sau ba chiêu, thân đen, trắng cũng tách nhau ra. Nữ quý giữ mảnh sứ như một thứ vũ khí, mắt cảnh giác nhìn kẻ lạ mặt mặc đồ đen đang thành thạo lơ lửng bay về giữu cột kia.

-Người là ai?

-Ta đến để giúp ngươi.

Gã vừa cười vừa nói. Về mặt chẳng lấy gì làm nghiêm túc.

Nữ quý nhanh chóng soi xét hán ta. Một kẻ mặc quần áo đen, đen đến hoàn toàn tương phản với sắc trắng của không gian, hay chính sắc trắng xung quanh lại làm hán trông... đen hơn vậy? Dẫu sao, hán vẫn kín mít với cái "bao" đen đó. Áo khoác dài tay, có mũ liền rộng thùng thình, trùm lên đầu. Kính đen to bản với cái cổ áo vắn thẳng lên, hoàn tất cái bộ dạng đen kịt bí ẩn, chỉ hở ra cái miệng cười nhếch nhếch và một ít màu da.

Hán như thấy sự nghi ngờ của nữ quý, nhanh chóng giải thích.

Sau một hồi ông nói gà, bà nói vịt cuối cùng đi vào đúng quỹ đạo...

-Ngươi thật sự là thần trong truyền thuyết?

Còn là thứ "thần hướng dẫn..." gì gì đó dài ngoẵng?-Câu này nữ quý tự bỏ thêm trong lòng. Lần đầu tiên được thấy một vị thần, mà sao lại là kiểu thần trông gian tà hơn cả quỷ ta thế này?

Gã cười cười, về mặt tự đắc:

-Đúng vậy.

-Thực ra... ta cảm thấy... ngươi giống xã hội đen hơn.

Hình như vị nào đó khước môi giật giật. Nữ quý thấy thế, càng chắc nịch với suy nghĩ của mình. Thấy chưa thấy chưa? Cái vẻ mặt xấu xa lại còn bộ đồ đen toàn tập như vậy, đích xác giống xã hội đen.

Cái lưỡi hái bên cạnh lơ lửng lên trước. Giờ nữ quý mới để ý đến thứ "liềm cán dài" của vị thần nào. Cái thứ đó... làm bằng gì mà cũng đen bóng vậy trời? Nhìn cái lưỡi hái đó, nữ quý nhanh chóng chỉnh lại lời nhận xét:

-Aha! Ta biết rồi, ngươi là Thần chết! Quà nhiên...

-Ta là thần hướng dẫn quý nguyện ước!-Thần chết mặt đen đi, dần thành đồng bộ với trang phục đen, so sánh với nữ quý kimono trắng có những chỗ ngà vàng úa, quả nhiên khác biệt xa -Không nói chuyện phiếm nữa! Về đề nghị của ta lúc này, ngươi nghĩ sao?

Nhắc đến đề nghị kia, nữ quý liền thay đổi thái độ, không đùa cợt nữa. Hán ta, cái kẻ mặc đồ đen thù lù nhếch nhếch lơ lửng trước mặt này, tự nhận mình là Thần hướng dẫn... cái gì nhỉ? Không nhớ ra! Nói tóm lại đề nghị đó như sau:

"Khi một người chết ngươi phải đến để hỏi nguyện ước cuối cùng của người đó trong vòng tối đa năm phút rồi nhập xác thực hiện nguyện ước. Sau một trăm lẻ một lần như thế ngươi sẽ được đầu thai làm người. Nhưng dĩ nhiên, mỗi lần không hoàn thành, ngươi phải làm bù lại ba lần khác.

Lưu ý: Ngươi chỉ có đúng năm phút để hỏi nguyện ước. Sau năm phút mà không hỏi được, ngươi cũng coi như không hoàn thành. Mỗi lần thực hiện, trên cổ tay ngươi sẽ có một đường tròn và một kim. Khi kim quay được một vòng mà ngươi không hoàn thành, cũng phải bù lại ba lần. Trừ nguyện ước được sống lại, tất cả nguyện ước khác ngươi đều phải thực hiện!"

Thần chết nói với giọng nghiêm túc, rõ ràng nên nữ quý nghe được rất kỹ, coi như cơ bản hiểu, chỉ là cái tư thế khi nói rất "ngứa mắt", lúc ngồi khoanh chân, lúc nằm gác chân nhìn rất muốn đánh. Hán giải thích thêm vài chỗ. Ví như là một trăm lẻ một lần đơn giản vì cấp trên thích con số này. Con người chỉ chết một lần nên nữ quý khi nhập xác chỉ coi là "tồn tại" thay chứ không phải "sống" lại. Và lý do mình cứ lơ lửng không trung là vì...sở thích!

Khụ khụ, cái này là ta thắc mắc hỏi thêm chứ hán hỏi đầu tự dung giải thích.

Nhưng mà...

Nhìn lại một lượt không gian trắng. Trong lòng đã tự rõ, muốn đầu thai, không thể chỉ dựa vào chờ đợi. Nhưng thực sự có thể sao? Đã bốn trăm năm rồi, lần này thực có thể đầu thai được?

Mảnh sứ vẫn cầm trên tay. Đưa lên nhìn. Đúng vậy, hiện tại đang cầm đấy, nhưng khi yêu thuật hết, nó lại rời đi.

Từ từ, bàn tay mở ra. Mảnh sứ sắc nhọn lơ lửng trên không.

Một âm thanh thanh thúy. Mảnh sứ vỡ tan, thành từng mảnh vụn, lá tã rơi xuống. Biến mất.

Nữ quý nhìn từng mảnh vụn biến mất hoàn toàn, rồi đưa mắt nhìn gã thần.

-Ta đồng ý.

Lại một nụ cười nhếch nhếch, gã thần đưa lưỡi hái ra:

-Vậy thì bắt đầu thôi.

Phụt! -Biến mất khỏi không gian.

Nữ quý bị ném đến một không gian lạ, trong lòng thầm mắng gã thần. Ta chỉ mới nói đồng ý thôi, chưa chuẩn bị tâm lý gì cả. Ném khỏi không gian còn bị đau nữa chứ. Hừ!

Mãi mới chịu chú tâm nhìn vào xung quanh. Đây là một căn phòng nhỏ. Đồ đạc chỉ có một cái giường đơn, một cái tủ nhỏ, một cái bàn để cạnh giường, trên để một đồng hồ điện tử có số: 5:06 am. Một căn phòng đơn giản, sạch sẽ. Thực ra thì... cái nên để ý đầu tiên, phải là linh hồn nam ngồi cạnh giường và thân xác hắn nằm trên giường kia. Hắn ta ngồi thu người lại, mặt cúi xuống. Tóc mái dài, lơ xỏa buông xuống một bên, che hết cả một con mắt. Con mắt bên kia buông rũ, lông mi thật dài. Tất cả từ hắn toát lên vẻ u buồn. Hắn thu lu một chỗ, nữ quý ngay trước mặt cũng không biết.

Nữ quý mãi nhìn xung quanh, mãi mới để ý đến hắn ta. Trong lòng thầm than: Sao lại là nam chứ? Thôi kệ, hoàn thành nguyện ước. Đầu thai là mục tiêu! Nên trước tiên, phải tỏ ra hòa nhã.

-Ta đến để thực hiện nguyện ước. Hãy cho ta biết nguyện ước của ngươi.

Hồn ma từ từ đưa mắt nhìn. Trước mặt hắn là một nữ quý thấp bé mặc kimono trắng óng vàng, hai sừng chọc lên trên, đang cố cười lấy lòng.

-Tôi muốn chết.

Hả? Quả nhiên là ngắn gọn, súc tích, dễ hiểu, ...nhưng mà cái thứ nguyện ước này ta thực hiện làm sao?

-Này này, không đùa đâu. Cho ta biết nguyện ước của ngươi đi!

-Tôi muốn chết.

Gã vẫn cứ thế nói, như chỉ trong vô thức, chẳng nghe nữ quý nói gì.

-Ngươi chết rồi còn muốn chết làm gì hả?

Nữ quý hét lên. Ta chỉ có năm phút để hỏi thôi. Ngươi không thể nói đúng nguyện ước cho ta được hả?

Hắn không để ý đến nguy hiểm, vẫn lặp lại heo vô thức, giọng không chút sức sống:

-Tôi muốn chết.

Nữ quý hiện tại rất tức giận. Nhìn vào cái đồng hồ điện tử kia, tự hiểu chỉ còn hai phút. Thời gian sắp hết.

-Nếu ngươi muốn chết như vậy thì ta sẽ cho ngươi hồn siêu phách tán, không thể sống lần nữa.

Nữ quý đưa tay gầy nhom ra trước. Vun vút, bàn tay hiện ra đầy móng đen sì, sắc nhọn, dài ngoẵng, lao về phía trước. Con mắt đẹp luôn sụp xuống kia bỗng tròng lớn.

Trong tích tắc lấy lý trí, bàn tay dừng lại. Những móng tay từ từ thu vào. Bàn tay nắm chặt.

Cố nhịn. Vì sớm được đầu thai. Cố nhịn. Nữ quý dặn mình như thế. Cố gắng để gương mặt bình tĩnh nhất, nữ quý nghiêng răng mà nói:

-Ta hỏi ngươi lần cuối cùng... Nguyện ước của ngươi... là gì?

-Tôi muốn chết.

Thời gian kết thúc. Nữ quý chỉ kịp nói một tiếng:" Ngươi..." đã bị ném về không gian trắng.

Bốp! Bịch!

Bị ngã, thành ra tư thế ngồi phịch ỏ đất, nhìn lên tên thần chết thần nhiên lơ lửng trên kia. Cũng không thèm tức giận nữa, cứ thế co chân lại ôm gối.

-Có phải chỉ có nguyện ước sống lại là không cần thực hiện không?

Nữ quý không nhận ra hiện tại mình đang nói quá nhỏ, như chỉ lẩm bầm một mình, căn bản thần chết không có khả năng nghe được. Nữ quý vẫn tiếp tục nói, lần này to hơn:

-Nếu không hỏi được, có phải bị phạt ba lần không?

-Đúng vậy!

Gã thần thần nhiên nói, hình như còn có ý cười trong đó. Nữ quý thực giận. Cái tên đó còn nói với giọng như thế, căn bản là muốn mình tức chết. Nữ quý đứng phắt dậy, lớn tiếng:

-Nếu là những nguyện ước vô lý không có khả năng thực hiện được thì sao?

-Thì làm lại ba lần.

Nói xong, nhìn ra tâm trạng nữ quý ỉu xiu, thần chết vô tâm bổ sung thêm:

-Chính xác là một lần làm lại, hai lần bị phạt.

Nữ quý có xu hướng tâm trạng căng tẻ. Thần chết cười nhếch răng:

-Sao ngươi có vẻ ủ rũ quá vậy? Ngươi hoàn thành rồi mà.

Nữ quý ngay lập tức nhìn lên. Thấy tên thần không lơ lửng nữa mà đứng đó hướng về phía mình. Hắn ta đeo kính, nữ quý đoán hắn đang nhìn mình.

-Hắn ta muốn chết. Ngươi để hắn ta chết. Vậy là hoàn thành rồi. Sao ngươi có vẻ không vui vậy? Đây là một trong những nguyện ước dễ nhất đó.

Nữ quý ngó người, vẫn chưa thực sự phản ứng. Nghĩa là... mình đã qua?

Thần chết tiến lại gần hơn:

-Vậy...ngươi có muốn đầu thai không?

-Dĩ nhiên là muốn.

Nữ quý tự dung hét lên. Rồi bỗng chốc, cười lớn. Nghĩa là mình đã qua! Mình có cơ hội đầu thai rồi. Sự thật! Ha ha ha! Sự thật! Thật vui!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tìm vợ cho chồng

Đã một thời gian từ lần đầu nữ quý và thần chết gặp nhau. Mọi chuyện đối với nữ quý cứ như một giấc mơ. Đang chán nản khi không lại từ trên trời rơi xuống một kẻ không đầu tự xưng thần chết, nói sẽ giúp mình đầu thai. Còn lần đầu tiên làm nhiệm vụ nữa chứ...Haizz! Hiện tại vẫn chưa thực rõ đây là giấc mơ tốt lành hay là ác mộng nữa...

Từ đó đến nay vẫn chưa gặp lại gã ta. Nữ quý cũng có nhiều thời gian suy nghĩ về cái “giấc mơ” này. Rất nhiều, suy nghĩ rất nhiều! Từ vui mừng rồi lo sợ, từ lo sợ lại nghi ngờ, từ nghi ngờ lại vui mừng. Cuối cùng trong đầu chọt lóe lên một suy nghĩ.

-Phải rồi!

Một luồng sáng xuất hiện, rồi đầu ra gã thần chết đã mất tích mấy hôm nay.

-Nếu là người ngoại quốc thì sao?

Đây là câu đầu tiên khi nữ quý gặp lại thần chết. Thần chết ngó người.

-Chuyện gì? Không đầu cuối gì hết.

-Còn chuyện gì nữa! Nếu là người ngoại quốc, nghĩa là nói tiếng nước ngoài, có thể mọi người xung quanh cũng nói tiếng nước ngoài. Vậy ta nhập xác vào kẻ đó thì thực hiện nguyện ước bằng cách nào? À, còn có thể không hỏi được nguyện ước nữa. Dù sao ma mới cũng không biết thuật “thông tâm”.

Cái này hiểu một cách đơn giản là hiểu nhau không cần qua lời nói. Ma lâu năm, rèn luyện ma thuật nhiều mới sử dụng được.

Thần chết làm vẻ như suy nghĩ rất chuyên tâm, rồi phán một câu:

- Vậy ngươi cảm niệm là được.

Nghĩa là không cần nói gì cả sao? Ta đâu điên chứ!!!

-Ta không đùa đâu!

Giọng điệu quý dị, âm cổ tình kéo dài, rõ ràng là đang đe dọa. Thần chết hiểu ý ngay, liền trở lại bộ mặt cợt nhả bình thường:

-Người khò lo. Ta biết chọn đối tượng phù hợp. Vậy người nói được những ngôn ngữ nào?

Như nghe đúng sở trường, ngay lập tức nữ quý trở thành vẻ mặt khoe mẽ:

-Tiếng Việt, tiếng Nhật và một ít tiếng Anh!

-Vậy nói luôn là không biết tiếng Anh đi.

Chắc chỉ biết “Hello, how are you” thôi! Vậy coi như không biết rồi còn gì.-Suy nghĩ của thần chết.

Ngay lập tức nôi đóa:

-Ta vẫn biết đó. Chỉ là chưa từng thực hành thôi.

Bó tay! Đó chính là suy nghĩ của thần chết. Vung tay một cái. Như một con gió, chiếc lưới hái bay vù ra trước mặt nữ quý. Phản ứng nhanh lẹ, nữ quý cũng lùi ngay về đằng sau. Riêng tên thần chết thì thần nhiên nhìn cái cảnh tượng diễn ra trong phút chót kia. Kết quả: lưới hái giờ ra một tờ giấy ngay sát mặt nữ quý. Tờ giấy mỏng manh ngăn giữa gương mặt là lưới sắc nhọn.

-Gì đây?

-Luật chi tiết cho quý nguyên ước. Giờ đến lượt tiếp theo.

Một luồng ánh sáng hiện ra. Nữ quý còn chưa hoàn hồn ngay lập tức bị ném vào không gian khác.

Một ma nữ với mái tóc ngắn, trang phục đi ngủ siêu kín kẽ, đôi mắt phức tạp nhìn người đàn ông ngồi cạnh giường. Chính trên giường là thân xác của ma nữ này.

-Ta đến để thực hiện nguyên ước cuối cùng của người. Hãy cho ta biết nguyên ước của người.

Cổ nờ nụ cười thân thiện nhất, trong lòng suy nghĩ:“Mong không gặp phải kẻ dở hơi nào nữa. Nhưng nếu theo kiểu gã đầu tiên thì chấp nhận được.”

Ma nữ quay ra nhìn nữ quý, rồi nờ nụ cười yếu ớt, tay chỉ về phía người đàn ông bên giường:

-Hãy giúp anh ấy...tìm một người vợ thật tốt!

Biến mất! Thân xác trên giường bỗng bật dậy. A, nhập xác rồi, nhanh quá vậy! Bỗng dưng cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình. Từ từ quay đầu lại thì bất gặp ngay một ánh mắt ngạc nhiên cao độ cũng là vui mừng cao độ. Đôi mắt đỏ hoe, đọng nước. Giọng nam nghẹn ngào:

-Vợ, em vẫn còn sống sao? Không phải là mơ chứ?

Vợ? Chẳng lẽ là chồng của thân xác này?

Chưa kịp xem xét rõ dung nhan gã chồng, đột nhiên bị ôm chặt. Cảm giác ấm nóng từ cái ôm bất ngờ làm nữ quý vừa lạ vừa quen. Lạ ư? Vì bốn trăm năm rồi chưa cảm giác được hơi ấm của người. Quen ư? Tất nhiên vì bốn trăm năm trước đã được ôm rùi, dù sao ta cũng từng là người mà.

Thứ cảm giác đó chỉ vồn vện có chưa đến giây rồi vụt mất, giờ trong tâm trạng nữ quý chỉ còn một cảm xúc: ngọt ngào, khó chịu.

Cái tên này, sao ôm chặt vậy chứ! Còn làm ta giật mình nữa. Dù sao thì ta đây vẫn còn là nữ tư đó, chưa từng thành thân luôn. Sao có thể để một tiểu tử lạ mặt như người ôm vậy chứ!

Vẫn còn chưa kịp nhận thức thân thể hiện tại là vợ của tiểu tử lạ mặt này, đã bị thu hút bởi những tiếng nức nở của tên chồng.

-Chồng tưởng vợ bỏ chồng đi rồi chứ? Híc! Vợ biết chồng sợ đến mức nào không?

Khóc ư? Đàn ông sao lại dễ khóc vậy chứ?

Tự dưng phản nhân tính đồng cảm trời dấy, nữ quý cất giọng:

-Đàn ông sao lại khóc chứ?

Ừm...thanh âm của vị cô nương này thật ấm áp, dễ nghe. Vậy mà gã chồng kia có khuynh hướng nức nở lớn hơn:

-Vì chồng vui quá! Chồng đã rất sợ...híc...chồng rất sợ vợ rồi bỏ chồng. Híc!... Nhưng thật may mắn là vợ đã tỉnh lại...

Giọng nghẹn ngào. Gã chồng thôi nói, chỉ còn tiếng khóc nhẹ.

Nữ quý giương mắt nhìn về phía trước. Là một bức ảnh cưới, treo ngay ngắn. Cô gái vẻ mặt nhân hậu, nờ nụ cười nhẹ, mái tóc cắt ngắn ngang vai để

xõa. Đầu linh kinh khăn cưới. Người chồng đứng bên cạnh, mặc âu phục. Phải thừa nhận một điều...mặt thẳng cha này...hoi ngo! Có điều mang nét mặt vui mừng, toát lên từ ánh mắt rất sáng.Một bức ảnh toát lên một thứ: Hạnh phúc!

Vui sao? Nếu hần ta biết vợ mình đã chết...thì sẽ sao chứ? Cảm giác đó...có lẽ mình từng biết...

Tự dưng suy nghĩ đồng cảm dâng lên ào ạt, nữ quý thôi tìm cách rời bỏ vòng tay này, lại lấy tay ôm lấy, nghe những tiếng nức nở đều đều.

-Sao phải khóc chứ? Không phải em ở đây rồi sao?

Quyết định rồi! Vì tương lai được hồi sinh, vì lời nguyện cầu của ma nữ kia, vì đồng cảm với tên tiểu tử vô lễ này...mình sẽ quyết tìm một người vợ thật tốt cho hần! Mà kiếm vợ cho tên này...tốt nhất nên đến nơi đó!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Vạn sự khởi đầu nan

“Công ty mai mối TC”

Cái bảng hiệu chèn ềnh trước mặt với cái tên TC khó hiểu. Một cô gái trẻ với mái tóc ngang vai khá dày, trang phục kín đáo nhưng không đến nỗi cổ lỗ sĩ, già trước tuổi gì gì đó, lại khiến cho người khác một cảm giác dịu dàng, đầm ấm, đang đứng nhìn cái bảng hiệu, vẻ mặt lạnh lùng, dăm chiêu.

Vâng! Cô gái kia chính là nữ quý trong thân xác mới. Nữ quý thực ra khá hài lòng với chủ nhân thân xác này, đặc biệt trong trang phục của cô. Chỉ cần mở tủ quần áo là thấy ngay những chiếc váy xòe đơn sắc dài đến cổ chân, áo dài tay, áo khoác đơn giản cả kiểu dáng và màu sắc, đủ thấy sự giản dị nhưng không quê mùa. Dù sao nữ quý cũng từng sống trong thời phong kiến, còn là gái chưa chồng, vậy nên dù là thân xác kẻ khác cũng không chấp nhận vận lên mình những bộ đồ hở hang một chút.

Trở lại thực tế hiện tại, nữ quý chăm chú nhìn cái bảng hiệu. “Mấy lần đi qua nhưng không vào, có nên com cháo gì không đây?”

Nửa tiếng sau...

“Bộp“. Tiếng đập bàn rất vang! Nữ quý đứng phắt dậy, hét lớn, vẻ mặt vô cùng căm phẫn:

-Cái gì? Mấy người định cướp giữa ban ngày đấy hả?

Cô nhân viên trước mặt vẫn dịu dàng:

-Quý khách hãy bình tĩnh...

-Thôi ngay đi!!!-lại cắt ngang lời bằng tiếng hét chói tai, ngay sau đó khoanh tay, dẫu mỏ, vẻ mặt kênh kiệu không phù hợp chút nào với hình tượng dịu dàng thực nữ của mình- Mấy người tưởng tôi ngu lắm sao?(bắt đầu giảng đạo) Mấy người bắt tôi đưa ra một số tiền khủng cho mấy người và hứa giới thiệu đối tượng tốt nhất. Nhưng thực tế lại đưa ra mấy kẻ chẳng ra gì rồi miệng ngọt nói tôi đưa tiền để giới thiệu đối đối tượng tốt hơn. Cuối cùng khi xong dịch vụ này thì cũng ngón của tôi số tiền kha khá. Khi đòi lại tiền thì bảo điều kiện hợp đồng này nọ...

Dừng lại một chút. Hừ hừ, dù nói hơi lộn xộn một chút nhưng đây chính là kinh nghiệm rút ra khi lang thang trên dương thế này. Các người định cướp tiền của cả quý sao?

Còn cô nhân viên kia, khi này chỉ đang giới thiệu dịch vụ mai mối của công ti, hãy còn thấy vị khách này dịu dàng lắng nghe, còn thỉnh thoảng gật đầu và tán thưởng, vậy mà vừa nhắc đến giá tiền đã phất um lên. Ngày nào cũng gặp mấy vị khách kì quái kiểu này nên cũng khá bình tĩnh đối phó. Chỉ là chưa nói xong đã bị vị khách này cắt ngang lời, còn dùng những lời lẽ kia... Không được! Đây chính là phá hoại hình tượng, uy tín của công ti, phải xử lí triệt để. Nhưng sao khi người kia dùng nói mình lại cảm thấy rợn người thế này?

Nữ quý từ từ ghé sát mặt lại, miệng cười mỉa:

-...phải không?

Hai chữ cuối này, âm thanh như tiếng quỷ dữ xoáy vào không gian, rất ma mị, làm người đối diện rợn tóc gáy, đột nhiên cả người run lên. Thật cố gắng cô nhân viên mới lắp bắp nói ra vài từ:

-Xin... xin quý khách hãy... biết tôn trọng...tôi...tôi...

-Khách hàng là thượng đế, cô dám nói như vậy với thượng đế hả?

Đột nhiên hét toáng lên làm cô nhân viên giật mình, Nhưng giọng điệu này lại khiến cô nhân viên bốt run sợ, thấy cô gái tóc ngắn kia chỉ giống như mấy kẻ đến gây sự bình thường. Bình tĩnh lại, cô nhân viên cố gắng nhẹ nhàng:

-Nếu quý khách không thích dịch vụ ở công ty chúng tôi, có thể đi tìm dịch vụ ở nơi khác...

Hừ, đuổi sao?

Nhăn mặt, giọng khó chịu:

-Khỏi đuổi! Tôi cũng tự đi! Hừ!

Nữ quý hung hăng bỏ đi. Cô nhân viên thở phào. Nhớ lại giọng nói và biểu lộ ma quái, đáng sợ lúc này, lại rùng mình.

Nữ quý ra khỏi công ty mai mối đó, trên đường đi không quên chửi rủa. Quả nhiên là thứ công ty lừa đảo. Khách hàng là thượng đế đấy! Vậy mà lấy giá cao cắt cổ. Mình chỉ là thể thân thôi. Mặc dù chết rồi thì tiền tài cũng chẳng để làm gì, chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng dù sao cũng là tiền của người ta...Lúc đi cũng không mang nhiều...

Haizz! Sao đây? Cứ nghĩ là đến công ty mai mối là được rồi, kiếm cho hần ta một cô vợ. Nhưng vấn đề giá tiền... Quả nhiên là dân lừa đảo! Ta nhất quyết không đi vào mấy chỗ mai mối đấy nữa.

Trên đường lớn, một cô gái ăn mặc lịch sự đang vò đầu, bứt tai không chút kiêng dè. Một số người ngoài đầu lại nhìn, nhưng rồi chẳng ai chú ý nữa. Chuyện thường mà!

Dù rất kiên quyết không lặp lại sai lầm cũ đi tìm mấy chỗ mai mối, nhưng cuối cùng nữ quý vẫn tiếp tục bước vào một trung tâm mai mối khác. Lần này tự nhủ đây là lần cuối, lần cuối...

Rút kinh nghiệm lần trước, nữ quý nhanh chóng hỏi giá tiền. Và sau khi nghe câu trả lời...

-Cái gì? Sao đắt vậy?

Anh chàng nhân viên từ tốn, lễ độ, có lẽ có kinh nghiệm hơn so với cô nhân viên công ty trước đó, mỉm cười giải thích rất chu đáo các loại dịch vụ.

Được rồi, gắng nhịn. Lần trước đã không được, lần này nhất quyết không gây chuyện nữa. Dù sao nghe giải thích thấy cũng không đến nỗi nào... Được rồi, thừa nhận, đây cũng không phải tiền của mình.

-Quý khách muốn làm mai mối cho ai? Có thể cho chúng tôi thông tin về người đó không? Nếu có thể gặp trực tiếp người đó thì càng tốt.

-À, về vấn đề này... Có thể giảm giá được không?

Nữ quý nhất quyết không đồng ý giá này đâu, mặc dù rẻ hơn công ty trước một phần, và bản thân đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng mà vẫn không chấp nhận được. Giá đắt như vậy, không phải ăn cướp nhà người ta sao?

Anh chàng nhân viên hơi ngơ ngời. Không phải mình đã giải thích rõ ràng rồi sao?

-Đây là giá quy định của trung tâm, vậy nên không thể thay đổi.

-...

-Quý khách...

-...

-Nếu thế, quý khách, người cần mai mối kia...

Tự dưng khách hàng lại ngây người ra nhìn chằm chằm mình vậy? Chẳng lẽ không muốn dùng dịch vụ trung tâm mình. Này này, phải nhắc nhở về người cần mai mối, không thể vuột mất khách hàng được. Anh chàng nhân viên kia mới làm không lâu, lần này rất quyết tâm giữ khách, tự nhủ có cơ hội xoay chuyển tình thế. Nhưng anh ta đâu có hay, nữ quý im lặng không nói không phải vì lý do này, mà vì trong lòng bỗng nhớ ra điều quan trọng.

Chết tiệt, mình còn chưa biết gì về gã chồng, đưa thông tin ra bằng cách nào?

-Thực ra, người tôi muốn mai mối, hiện đã từng kết hôn, không biết thế có được không?

Nhân viên thở phào. May quá, vậy là vẫn giữ được khách hàng.

-Vẫn được thưa quý khách.

-Nhưng vợ hần ta... ừm, vì phải cung cấp thực thông tin cho nên, ừm... vợ hần còn sống.

Anh nhân viên hơi ngơ ngời, thực sự chưa hiểu. Nghĩa là vợ cũ còn sống? Mà sống với chết có ý nghĩa gì chứ?

-Tôi là vợ anh ấy!

Lại tiếp tục một lần nữa thất bại ra đi. Gã nhân viên sau khi nghe nữ quý trình bày sự tình hiện mình và gã chồng chưa ly dị, nhưng mình bị bệnh nặng, cần tìm vợ nữa cho chồng, gã ngay lập tức đổi thái độ. Gã nói rất thông cảm với hoàn cảnh gia đình khách hàng, nhưng quy định công ty chỉ mai mối cho người độc thân, không thể trái pháp luật được, vậy nên không thể tiếp nhận làm mai cho.

Mình chỉ nghĩ cần phải thông tin trung thực nên mới kể sự tình cho. Đã cố nhẫn nhịn coi như không với số tiền khổng bị mất rồi mà. Được rồi, kinh nghiệm sâu sắc, tuyệt đối không nhắc đến chuyện vợ con của tên tiểu tử đó nữa.

Tiếp tục đi vào mấy công ty mai mối khác, nhưng kết quả vẫn chẳng khả quan. Tóm lại bởi các lý do sau:

Một, chưa có sự đồng ý của đối tượng.

Hai, thông tin đối tượng chưa đủ.

Ba, thời gian đòi hỏi quá ngắn.

Bốn, giá cao!

Đấy đấy, ta đã xếp vấn đề giá tiền cuối cùng rồi đó, nghĩa là đã nhẫn nhịn lắm luôn đó. Nhưng vẫn chẳng được kết quả. Nhìn cái vòng tròn trên tay, ngán ngẫm. Thời gian tìm vợ cho hần ngắn quá đi, trong hi các trung tâm, công ty ấy làm việc lễ mễ phải đảm bữa nửa tháng mới sắp xếp lịch hẹn. Quả nhiên vô vọng!

Nếu như lúc này có thể mau chóng tìm người vợ mới cho hần thì tốt. Nhưng người đó còn phải là "tốt", chứ không chỉ "mới" thôi. Làm sao đây? Đến mấy chỗ mai mối kia là hết hy vọng rồi. Phải nghĩ phương án khác!

Tất cả chỉ vì cái công ty TC kia! Tại đến chỗ đó nên hôm nay mới xui vậy!

...Khoan! Hình như mới tuần trước, khi mình lang thang, đã gặp... A! Có thể được! Liều xem sao?

Nhanh chóng di chuyển đến trước một căn nhà nhỏ nơi ngoại ô, nữ quý nhanh chóng chỉnh đốn quần áo, đi vào.

-Chào bác, đây có phải nhà bác Hoài có con gái tên Ngọc không ạ?

Mặc dù chắc chắn nhưng vì lễ phép phải hỏi như vậy.

-Vâng, tôi là Hoài. Cô...

-Dạ, cháu muốn đi hỏi vợ cho anh trai cháu.

Nhanh chóng nói ra mục đích. Bác gái cũng khá bất ngờ, mời cô gái kì lạ vào nhà. Nữ quý ngồi ghế, nói đã nghe cô Ngọc nhà này chưa chồng, tính tình dịu dàng, mà anh trai cô tuổi ba mươi, cũng cần lấy vợ. Với sự thoải mái của nữ quý, bà bác cũng thẳng thắn nói chuyện con gái mình. Cả hai đưa đẩy câu chuyện, khá ấn ý.

Thực ra nữ quý lúc trước lang thang, tình cờ biết được chuyện nhà này. Cô gái Ngọc cũng ba mươi rồi, chưa tốt nghiệp phổ thông, làm công nhân may, nói chung cũng có tay nghề, lương ổn. Không xinh xắn gì, nhưng về thật thà, nhân hậu, chăm chỉ, tháo vát. Nếu theo tiêu chuẩn "người vợ tốt" thì thực không tệ. Nói chuyện một hồi, nữ quý kể thêm về "người anh trai" kia, kể tốt một chút, cũng nói thêm thực ra vợ chết rồi. Bà bác cũng không lăm tằm gì, bà muốn gả đưa con gái này ra ngoài lắm rồi. Người ta có nhà có cửa, có lương, vợ chết rồi chứ có phải còn sống sợ sau này quay về đâu, còn chưa có con cái gì, gả đi cũng tốt. Nghe ra nhà chàng trai cũng mong có dâu mới lắm mà không chê gì con gái bà, nên trước mắt khá hài lòng. Cả hai lúc đầu nói về hai người kia, sau nói luyên thuyên đến tình hình thời sự, rất ấn ý.

Đang hứng khởi vì cơ hội tìm vợ cho gã chồng, cô con gái nhà này trở về.

-Con về rồi. A mẹ, nhà ta có khách ạ? Em chào chị. Hi, mẹ, đây là người yêu con. Kia anh, ngại gì, vào nhà đi!

Nữ quý tròn mắt. Bà bác bên cạnh cũng chẳng khác hơn, lúng túng quay ra nhìn nữ quý. Cậu người yêu của cô gái bước vào, lễ độ:

-Dạ, con chào bác. Em chào chị.

Hoàn toàn suy sụp. Mình nói rồi mà, tất cả tại cái công ty mai mối TC kia, nên tìm vợ cho gã đấy mới khổ vậy!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Quan tâm

-Chết tiệt! Cả buổi sáng của mình! Sao lại có thứ công ty lừa đảo như vậy chứ! Dám ép giá với cả quý. May cho cô ta mình là quý lương thiện, nếu gặp phải ác quý thì chắc chắn đi châu diêm vương rồi. Hừ! Tại cái công ty đó! Tất cả tại công ty đó hết đấy!

Về đến nhà, nữ quý vừa hung hăng tháo giày vừa không ngừng lăm bằm như thế.

-Vợ, em đi đâu giờ mới về?

Vừa bước vào nhà đã nghe ngay giọng điệu lo lắng của gã chồng. Hung hăng nhìn, thấy gã chồng cầm muối nhôm, đeo "cạp dề", khuôn mặt lập tức giãn ra.

Haiiz! Sau này đâu thai phải tìm một gã chồng tốt như gã này vậy! Chắc chắn tốt hơn cả vạn, cả tỷ lần gã thư sinh đáng nguyên rùa kia!

Gã chồng đi lại gần, vẫn về quan tâm

-Vợ, chồng bảo vợ ở nhà để chồng đi mua cho, sao lúc về lại không thấy vợ đâu? Vợ vẫn còn bệnh đó, không nên đi lung tung. Biết chồng sợ đến mức nào không?

-À, em..

Phải nói thế nào nhỉ, chỉ tại sáng nay...

Sáng sớm, sau khi lục tìm được bộ áo váy kín đáo, nữ quý rón rén đi ra khỏi nhà. Nhưng chưa kịp ra, thì...

-Vợ đi đâu vậy? Chồng đang làm đồ ăn sáng này!

Sững người! Sao tên tiểu tử này xuất hiện đúng lúc vậy chứ? Lúc chết chắc thiêng lắm đây. Cố nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng nói:

-Ha! Hôm nay... chồng không đi làm à?

Vẫn về ngây thơ:

-Vợ đang bệnh nên chồng xin nghỉ mấy hôm nay. Vợ mới khỏe dậy, định đi đâu à?

-Vâng... Em định đi mua chút đồ.

Gã chồng nhẹ nhàng đi đến, vẫn cười:

-Vợ muốn mua gì chứ? Cứ ở nhà nghỉ ngơi. Chồng làm đồ ăn sắp xong rồi.

-A... Nhưng thứ này em nhất định phải mua.

-Thứ gì?

-Thì... em đói! Chính là... em đang thèm ăn một món... mà nhất định phải ăn món đó, ở nhà không có!

-Món gì?

-Phở! Chính là phở! Hi... nhưng mà không phải ăn phở bình thường. Chính là phở trâu! Em lúc này chính là muốn ăn phở trâu.

-Phở trâu?- Gã chồng lúc này ngây người- sao lại không phải phở bò mà là phở trâu?

-Thì thay thịt trâu bằng thịt bò.

Nữ quý chính là đang bị quần quã hóa đại. Sao tên này hỏi nhiều quá vậy chứ?

-Nhưng chồng nghĩ thịt bò sẽ ngon hơn.

- Em chính là thích ăn thịt trâu. Bởi vậy nên em nhất định phải mua. Anh ở nhà nhá! Em đi.

Đang nhanh nhẹn chân định chuồn thì bị giữ lại.

- Thôi! Vợ đang bệnh, để chồng đi mua cho.

- Nhưng mà...

- Không sao! Chồng sẽ bảo họ bỏ thịt trâu chứ không bỏ thịt bò. Vợ yên tâm.

Cái gì? Thằng cha này... Nhưng mà cũng tốt. Hắn đi rồi mình chuồn là được. Nhưng nếu hắn trở về thì... Phải kéo dài thời gian!

- Ha ha! Vậy cũng được. Nhưng em muốn ăn nhiều món nữa. Anh mua cho em cả cháo gà nữa, nhớ phải là cháo gà tre nhá! Mua cho em cả bánh chưng nữa... còn nữa, mua cả một con cá chép đi! Em muốn ăn canh cá!

Hắn ngó người:

- Vợ sao muốn ăn nhiều vậy?

- Thì... vậy đó! Bởi vậy em nói rồi, để em tự mua sẽ tốt hơn. Anh cứ ở nhà nghỉ ngơi nhá!

- Thôi. Anh sẽ mua mà. Em phải ở nhà nghỉ ngơi. À, giờ anh vào dọn đồ ăn rồi đi mua luôn. Em phải ăn hết đấy!

...Trở lại hiện tại...

Nữ quý cười trừ:

- Em chỉ muốn đi dạo lòng vòng thôi!

Lí do củ chuối như vậy sao mình cũng nghĩ ra chứ!!

Tên chồng chẳng để tâm nữa, kéo tay vợ mình đến bàn ăn:

- Được rồi. Thực vợ làm chồng lo lắng lắm đấy! Nhưng vợ về là tốt rồi. Lúc chồng về thấy đồ ăn còn nguyên. Vợ chưa ăn sáng à?

Lúc đấy thấy hắn đi mình cũng đi luôn. Nhưng mà ... khi nhập xác rồi có ăn được không? Gã thần chết chưa nói rõ, mình cũng chưa đọc tờ hướng dẫn gã đưa. Từ lúc nhập xác đến giờ cũng không thấy đói, không mệt mỏi, không buồn ngủ, còn thấy cơ thể không có hơi ấm, vậy lúc ăn có thấy được vị ngon không nhỉ?

Lúc tên chồng bung đồ ăn lên thì... trời đất... tên này thực sự chuẩn bị nhiều vậy sao. Không thiếu món nào, hơn nữa còn ra mùi thơm ngào ngạt. Thực không giống đã mua từ sáng đó.

Gã chồng cũng ngồi xuống, xới cơm cho vợ xong, còn cười ngô nghê.

- Vợ ăn đi! Chính là em còn chưa khỏe, phải cố ăn nhiều vào.

Ừc! Mình thực cũng muốn ăn lắm chứ... Nhưng nếu như khi là hồn ma, nhìn thấy đồ ăn mà không thể ăn được?

Gã chồng gỡ miếng cá bỏ vào bát nữ quý.

- Chính là lúc trước anh nghe em nói bị thiếu máu. Nghe người ta mách trên mạng, ngày nào cũng mua cá chép về làm canh cho em. Sau đó em cũng chịu khỏi bệnh, rồi bảo anh từ nay không cần làm nữa. Hôm nay em nói muốn ăn canh cá chép, làm anh lại nhớ ngày xưa...

Ăn canh cá chép chữa thiếu máu? Tên tiểu tử này quả quá là chu đáo luôn! Nhìn có vẻ khá ngon đó!... Kệ xác! Chính là lúc trước là cô hồn dã quỷ lang thang lúc nào cũng đói meo, thấy đồ ăn cũng không thể ăn, chịu đựng cái cực hình đấy đến cực điểm! Giờ có đồ ăn ngay trước mặt, chính là ăn thử coi.

Gã chồng thấy vẻ mặt đó của nữ quý, chính cảm giác đột nhiên thờ dài. Có điều nữ quý hiện tại đang chăm chú đến đồng đồ ăn trước mặt, không nhận ra. Gắp thử miếng cá vào miệng. Ngọt ngọt, chua chua, cay cay... Hương vị quyện vào nhau, thực sự rất ngon nha!

Xúc động! Chính là rất xúc động! Từ khi theo thuyền buôn sang Nhật, thực sự chưa từng nghĩ đến được nếm lại hương vị quê hương! Từ lúc chết nơi đất khách quê người đến giờ, chính là đã quên mình cũng có cảm nhận được vị ngon!!!

Gắp thật nhiều, ăn thật nhiều. Gã chồng ngồi bên cạnh vẫn chưa hề động đũa, vẻ mặt tươi cười nhìn vợ mình đang ăn ngon lành.

- Ăn từ từ thôi! Cũng lâu rồi chưa thấy vợ ăn ngon như vậy.

- Anh cũng ăn đi! Nhìn em ăn như vậy là no được à?

- No!

Kệ người, chính ta đã mời rồi đó! Không ăn thì chịu đói đi!

Nhưng mà... Chính hắn ta mua và làm từng này đồ ăn đó, dù sao cũng không ăn hết được. Không thể để lãng phí đồ ăn. Chính mình khi còn sống cũng bao nhiêu lần bị đói. Thậm chí bị chết vì đói thì cũng biết rồi đó! Tiện thể bày tỏ cảm ơn với hắn luôn.

-Anh ăn đi.

Nữ quý gấp miếng thịt gà vào bát gã chồng. Gã này... sao lúc này cũng cười được vậy chứ?

Nữ quý bắt đầu ăn chậm lại. Nhìn vào cổ tay bên trái. Một vòng tròn màu đen, vòng tròn đã đen được một phần tư. Chính là thời gian còn ba phần vòng tròn này. Thời gian còn quá ngắn đi. Theo phản ứng của cô vợ, chính là trước lúc chết đã chỉ suy nghĩ rất nhiều về vấn đề tìm vợ cho hắn ta. Nhưng chính là chắc chắn trước khi chết cũng có khoảng thời gian lâu để tìm kiếm. Nhưng cô ta vẫn chưa tìm được người đó. Mình chỉ là mới đến, thời gian theo như tính toán cũng chỉ còn 3 ngày, thực sự chính là không có khả năng nha. Khoan đã! Nếu tìm người ngoài thì thời gian tìm hiểu coi như quá ngắn đi. Hay như mình tìm người quen với hắn. Chính là thân quen là có mối quan hệ từ trước, có tình cảm nền tảng, vậy sẽ dễ gây dựng tình cảm vợ chồng. Còn nếu như tìm bạn gái cũ của hắn cũng không tệ! Nhưng mà không thể mặt dày hỏi bạn gái cũ của anh là ai, giống điều tra tình cũ của chồng quá! Hay là tìm thử mấy đồng nghiệp của hắn. Cùng nghề cũng không tệ, hơn nữa đi làm cũng thường xuyên gặp mặt. Trước tiên phải tìm thử trong danh bạ điện thoại của hắn đã!

Chuông ngoài cửa kêu lên. Giờ ăn nhà người ta ai đến phá rồi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đối tượng xuất hiện

-Em sang mở cửa xem ai!

Hừ! Các cụ đã nói trời đánh còn tránh miếng ăn. Tự dưng đâu ra kẻ nhảm đúng giờ ăn mà đến. Lại chẳng biết có phải mấy đứa nhóc cổ tình phá rối hay không.

Không chờ gã chồng ngăn cản, nữ quý đã vọt ra mở cửa.

Một cô gái xinh đẹp, mặc âu phục kín đáo. Vẻ mặt thuần lương dịu dàng, mái tóc dài búi cao trên đầu, phảng phất sự sang trọng quý phái nhưng cũng rất bình dị. Vẻ mặt đó có chút chột dạ. Lấp bắp hồi lâu, cô gái lên tiếng:

-Em...em... chào chị.

-Chào cô. Cô tìm ai?

Tìm người hay đến phá rối mà nhảm đúng giờ ăn mà tới chứ? Hiển nhiên, hiện tại nữ quý chỉ nghĩ đến đồng đồ ăn kia.

-Em..

-Ai vậy vợ?

Gã chồng đột nhiên đi ra. Cô gái không hiểu sao tỏ ra vẻ lúng túng.

-Ồ...Cô Lan!

Cô gái lại cúi thấp đầu, vẻ càng lúng túng. Gã chồng lúc đầu trợn mắt ngạc nhiên, sau lại tỏ ra vẻ bất đắc dĩ.

-À vợ, đây là cô Lan...Đồng nghiệp của anh.

Giới thiệu đồng nghiệp mà sao vẻ như mắc tội vậy. A! Mắc tội! Đáng nghi!

-Chào cô. Tôi là vợ anh ấy!

Mẹ kiếp, thực ra chính mình chưa biết tên gã này cũng như tên của thân xác này.

-Em chào chị.

Cô gái lại cúi đầu chào. Vẻ lúng túng, lại có vẻ day dứt.

Đáng nghi.

-Không biết cô Lan là vì sao đến đây? Anh này, trước tiên mời khách vào dùng bữa đã Cô Lan vào đi.

Dù sao cũng không thể để cô ta bên ngoài này.

-Dạ thôi. Em... chỉ là em nghe nói chị bị bệnh, chính là em là đồng nghiệp của anh Sơn nên đến thăm chị... Giờ em không làm phiền gia đình nữa. Em xin phép về.

Rõ ràng cô ta nói xong còn cần môi. Tâm lý phức tạp!

-Anh...

-Em vào ăn trước đi, anh ở đây nói chuyện với cô Lan một chút.

Chưa chờ nữ quý nói xong gã chồng đã chen vào. Muốn mình vào trong nói chuyện riêng. Vậy mình cũng không cần hai người. Hi! Linh thai...

Nữ quý tự nhiên như không vào trong nhà, tiếp tục nhấm nháp đồ ăn. Còn hai người kia ở ngoài nói chuyện.

-Cô Lan, vợ tôi mới hôm qua đỡ bệnh. Tôi nghĩ là...

-Em hiểu. Em cũng không có ý định làm người thứ ba...

-Vậy cô hôm nay đến đây có việc gì?

-...Tự nhiên không có việc gì cả. Em nghe chị nhà bệnh nặng, muốn đến thăm thôi... Anh Sơn này... em cũng không có ý định làm khó gì anh...Anh không cần lo lắng. Anh phải chăm sóc chị nhà khỏe mạnh.

-...Đương nhiên...

Cái loại hội thoại gì thế này. Mất bao lâu mới đáp lại một lần. Giờ thì rơi vào tĩnh mịch. Làm nữ quý ta trong đây nghe liền phát chán. Phí phạm yêu lực của ta!

Nhưng nghe ra có vẻ có hi vọng cho bà hai tên này rồi. Chính là phải tìm hiểu kĩ càng cô gái này đã. Nếu tốt đẹp tự dung tìm cách kết hợp với tên này. Quả thực thì hôm nay cô ta đến đây làm gì hi, cũng không giống hồ li tinh đến công khai quan hệ mèo mà chèn ép vợ lớn nhà. Kiểu lập lò trong mục đích đến.

Lúc sau gã chồng cũng trở vào. Trạng thái vẫn rất tĩnh mịch. Nữ quý nhìn gã một hồi. Trong lòng đang tung bùng, nhưng bên ngoài vẫn phải cố kìm nén. Lúc này cũng tưởng được nhưng lại thất vọng. Phải cố gắng lần cơ hội này! Thế là nữ quý quyết định gọi chuyện.

-Cô Lan kia là đồng nghiệp của anh ư?

Tên chồng ngẩng đầu lên nhìn, thấy nữ quý gấp thức ăn bỏ miệng và vẻ mặt chờ đợi, tự dung chột dạ, cúi mặt thật nhanh, áp ứng:

-...Đúng vậy...

-Cô ấy có chồng chưa?

Gã này giật nảy mình, ngờ ngác nhìn vợ mình một hồi, rồi mới rụt rè đáp:

-Cô ấy vẫn chưa chồng. Em hỏi vậy là gì?

-A! Vậy cái thai của ai?

-Hà?

Ngốc tai chỗ luôn. Mãi lúc sau mới đề giọng cổ nói:

-Em sao nói vậy?

-Chính là cô ấy đang mang thai.

-...Sao em nghĩ thế?

Về mặt gã chồng chính là lúc đầu hoang mang, sau nghi ngờ.

-Em là phụ nữ, tự nhiên nhìn biết.(Vớ vẩn! Ta là quý đó nha, chẳng lẽ đến linh thai cũng không nhìn ra. Thậm chí còn nhìn ra chính là thai linh con người nữa) Anh sao ngạc nhiên vậy? Cô ấy chính là chưa nói cho anh biết sao?

-...

-Sao im lặng vậy? Chính lúc này em nghe hết rồi. Anh cũng không cần giấu. Chính là em không thích anh nói dối. Nếu anh muốn phủ nhận tốt nhất đừng nói ra.

-Anh xin lỗi.

A! Quả thực không cần chân thực thế chứ! Nói vậy là nhận luôn à?

-Vậy thì kể em nghe đi. Em biết anh cũng không là người tính trắng hoa gì.

Im lặng hồi lâu.

-Em thực sẽ không sốc chứ? Em mới đỡ bệnh, chính là anh không muốn em suy nghĩ nhiều, ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe.

Đến vậy còn quan tâm đến vợ?

-Yên tâm. Em chấp nhận được.

Vậy là hai tháng trước, phòng hấn ta có tổ chức hát karaoke. Hai người này chính là bị ép uống say rượu, sau đó chuyện gì mọi người tự biết. Vấn đề quan trọng là cô đây chưa chồng, anh đây đã có vợ. Hai bên cũng không biết đối diện với nhau thế nào? Lại gặp phải cô vợ anh này bệnh nặng, vậy là hấn xin nghỉ phép ở nhà chăm vợ luôn. Khụ khụ! Cái kiểu tình huống muôn thủa này... Chính là giờ vấn đề gã cũng không biết cô gái có thai đi, không biết chịu trách nhiệm thế nào. Cũng thành thật nói lần đầu nhờ say không kiểm soát được mình, không phải là hết thương yêu vợ.

Xong! Quyết định tối nay anh ngủ ghé sofa phòng khách. Tò vào giường khóa cửa bình tâm suy nghĩ. Gã chồng có vẻ ăn năn nên cũng không phản đối gì. Còn nữ quý cười thâm trong lòng. Thực sự rất sợ tối ngủ cùng người lạ nha. Mặc dù biết thân thể này bệnh tật chắc chắn hấn ta cũng không sợ mớ bầy bạ... Coi như đây là cái cơ khỏi phải chung phòng với hấn đây mà.

Ta có một đêm để suy nghĩ kể sách tiếp theo đây!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đêm suy tư

Ngay sau khi vào phòng, việc đầu tiên nữ quý làm... chính là phong ấn căn phòng này lại. Khụ! Chính là sử dụng thuật phong ấn trong truyền thuyết, để gã chồng không nửa đêm đến quấy rầy được. Đây chính là mục đích chính! Nhưng thực ra chính nữ quý cũng cảm thấy việc làm này hơi thừa thãi đi. Tốn yêu lực, mà thực ra... cái cửa phòng này có khóa mà, khóa cửa là tự dựng không ai vào được luôn. Nhưng đến khi suy nghĩ lại, thực ra việc này cũng không đến nỗi thừa thãi nha! Thuận tiện có thể chống vài lũ ma yếu ớt đến quấy rầy, chỉ có tác dụng với vài hồn ma mới u luyện không lâu thôi. Chứ nữ quý cũng coi trọng yêu lực lắm, không sử dụng thuật mạnh, nên không chống được những hồn ma tu luyện lâu năm một chút. Nhưng không sao! Nữ quý ta là ai chứ! Lũ ma tép riu không biết trời cao đất dày, dám đến đây ta xử hấn hồi luôn! Ngoài ra thuật này còn có một tác dụng nữa, chính là biến căn phòng này thành phòng cách âm chất lượng cao luôn. Nữ quý chính là phụ nữ, mà đặc tính của phái nữ là gì..., chính là nói nhiều. Đặc biệt với nữ quý chính là vừa nhiều vừa to, chẳng may nói lung tung đến tai tên chồng, thật không hay nha. Còn bắt nữ quý không nói gì suốt một đêm, thôi đi, thà chết còn hơn. Nhưng chết rồi mà, vậy thì... hồn siêu phách tán còn hơn.

Trở lại chuyện chính, việc trước tiên phải làm chính là đọc tờ giấy hướng dẫn gã thần chết đưa đã. Từ lúc nhập xác đến giờ vẫn chưa có cơ hội đọc. Vừa tỉnh dậy phải đỡ dành tên tiểu tử kia khóc một hồi, mãi sau tên này chịu ra ngoài lại phải kiểm soát đi tìm vợ cho hấn. Đến lúc ăn trưa xong phải nghe hấn giải thích một hồi, sau lặng thinh không nói một từ nào. Thôi im lặng lâu quá, ta đành giả vờ tức giận tí xíu, nói cần có thời gian suy nghĩ mới thoát khỏi cái không khí ngột ngạt tâm hồn khi ấy. Nói chung chính là bận mãi giờ mới có thời gian.

Sử dụng yêu lực làm xuất hiện tờ giấy trên tay, từ từ mở ra đọc.

-Vô tự! Chính là sử dụng thuật “vô tự” này sao? Gã thần chết đó quả không tầm thường.

Vô tự đứng như tên gọi, nghĩa là không hề có mặt chữ trên giấy, ngoài ra cũng không có hình vẽ, kí tự đặc biệt, hay vết mực bút nào. Nói trắng ra chính là tờ giấy trống trơn. Đây cũng không phải thủ thuật giấu chữ như chỉ cần hơ vào lửa là hiện chữ, hay hai tờ giấy dính vào nhau... Thực sự chính là không hề có chữ. Nhưng điều đó không có nghĩa là tờ giấy này trống trơn, ngược lại nó có thể chứa đựng lượng thông tin rất lớn, vài cuốn bách khoa toàn thư vẫn là bình thường. Ưu điểm chính là cực kì tiết kiệm không gian. Tưởng tượng chút nhé, con người muốn tiếp nhận thông tin chính là nhờ một loại phương tiện trung gian nào đó, ví dụ như ngôn ngữ (chữ viết, nói, cử chỉ, điệu bộ...), nhưng loại thuật “vô tự” này chính là đưa trực tiếp những thông tin vào bộ não luôn, cũng không cần một công cụ dịch nào cả, tự nhiên tất hiểu đó! Khả năng tiếp thu thông tin vào não bộ nhanh hay chậm phụ thuộc vào năng lực tâm linh và trình độ thông minh từng đối tượng. Thực sự việc tiếp nhận thông tin trong tờ giấy này không hề giống kiểu như đọc sách, có thể tùy tiện đang đọc dòng này nhảy chữ sang dòng khác, có thể không theo thứ tự đúng, với thuật “vô tự” này chính là thông tin được đưa vào bộ não từ từ, theo đúng trình tự sắp xếp. Điều này khiến nữ quý rất bất mãn. Cái thứ giấy này, sao chứa đựng nhiều thông tin vậy chứ, chính là vừa dài vừa dai, ta chỉ muốn đọc cho nhanh để hiểu được điều lệ cơ bản thôi, sao cứ phải đọc từ từ chút một thế này. Thật là tốn thời gian quá đi!

-Cái gì? Hạn chế sử dụng yêu lực. Khi nhập xác sử dụng yêu lực sẽ tổn yêu lực hơn khi là quỷ tự do rất nhiều lần. Hừ hừ! Sao tên này không nói trước chứ! Thảo nào lại thấy mệt hơn bình thường. Yêu lực của ta...a...a!!!

...

-Cố gắng hạn chế tối đa việc tiếp xúc với các pháp sư. Ừ cũng được! Hạn chế tối đa việc tiếp xúc với bác sĩ. Cũng được! Nghe nói có những bác sĩ rất giỏi, nhìn cái biết người chết rồi hay chưa! Gã cũng nói mình chỉ là tồn tại thay, không phải sống thay. Chính là không giống như người sống rồi... Sao lâu như vậy chưa hết chứ!

Sau ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng “cày” xong tờ giấy hướng dẫn. Bây giờ nữ quỷ bắt đầu suy nghĩ cân trọng về kế hoạch tìm vợ cho gã chồng kia.

Chính là xem ra đối tượng đã xuất hiện rồi. Ta đây cũng chưa quan sát kỹ lắm, nhưng chính là nhớ rõ thần thái dịu dàng mang chút quý phái của cô ta. Không tệ! Nhưng vẫn phải tìm hiểu lại. Cũng không rõ mục đích cô ta đến đây có phải chỉ là muốn thông báo vụ cái thai, hay thực sự có ý muốn phá hoại hạnh phúc gia đình. Mà tại sao lại không nói luôn ra. Nghe giọng điệu hình như chính là sợ hãi... Thôi! Không nên suy nghĩ nhiều nữa. Cứ tìm hiểu là biết được mà. Cô ta là đồng nghiệp với tên tiểu tử đó, tự dung dễ tìm hiểu... Ừ, thế đi! Để mình tìm hiểu chút gì đã...

Lục lại một hồi, lôi ra vài thứ giấy tờ và mấy quyển sổ.

Sốc! Thực sự sốc! Phó giáo sư...thạc sĩ...du học sinh...luận án tốt nghiệp xuất sắc... viện nghiên cứu...thủ khoa... Cái chủ nhân thân xác này thực sự không cần tâm cơ đến cỡ đó chứ?! Nhìn tên chồng thực sự thấy cũng bình thường thôi mà. Mà nhìn mặt cô ta cũng không quá ba năm, vậy mà tiểu sử khiến người ta kinh ngạc đến vậy. Vợ lấy chứng minh nhân dân. Đúng vậy, mới năm hai (ba mươi hai) thôi! Trẻ quá đấy! Gắn đây bệnh tật nên mới nghỉ ở nhà. Vậy mình còn tưởng cô ta chỉ là nội trợ thôi chứ. Mở cuốn sổ bên cạnh xem.

“Ngày 3 tháng 2...”

Một cuốn nhật kí! Nữ quỷ bắt đầu chăm chú đọc...

Gấp cuốn sổ lại. Thì ra...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quỷ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tiệm cà phê

-A! Chị Lan thực sự rất rất tốt bụng. Thường xuyên giúp đỡ mọi người! (mơ màng)

-Cô Lan thực sự rất xinh đẹp, lại dịu hiền, con nhà gia giáo!

-Chị Lan ư? Chị ấy rất dễ thương! Ai cũng yêu quý chị ấy hết! Còn nhớ ngày đầu tiên đi làm, chị ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều!

-Con bé Lan phòng kinh doanh đúng không? Con bé thật tốt, đối xử với ai cũng chu đáo hết! Chỉ tiếc đến giờ vẫn chưa có chồng...

...

Vô số những điều khen ngợi về cô gái tên Lan này. Lúc nào cũng là dịu dàng, chu đáo, hiểu chuyện, lễ phép, gia đình giàu hoàng... Không giống chút gì về hình tượng hồ li tinh cướp chồng cả!

Khụ! Chính là ta cũng không có ý định nói xấu người ta. Chính là bản chất ta...khẩu xà tâm Phật! Không nói điều khó nghe không được..., nhưng thực ra tâm hồn rất thiện lương nhé! Chỉ không hiểu sao tu luyện, ăn năn, làm đúng pháp luật từ thiên pháp đến pháp luật trần gian mà cuối cùng bị trở thành quỷ thế này...

Khoan khoan! Nói chuyện chính! Sau cả buổi sáng lằng xằng đến công ty của gã chồng (dĩ nhiên là hỏi địa chỉ từ tên chồng) hỏi han về cô Lan kia từ bác bảo vệ đến cô tạp vụ, từ cô tạp vụ đến nhân viên ma-ket-tinh, từ nhân viên ma-ket-tinh đến bác gái lao công, từ bác gái lao công đến anh chàng nhân viên phòng hành chính,...nói chung là gần như hỏi hết các phòng ban, chỉ riêng ông giám đốc công ty hôm nay đi công tác tận đâu là không có cơ hội diện kiến, nếu ông ta ở công ty chắc nữ quỷ cũng hỏi cho bằng được. Mà thực ra sau khi hỏi cô nàng luôn được hỏi một câu như thế này:

-Sao cô lại hỏi về cô Lan vậy?

Và nữ quỷ trả lời:

-Tôi là fan hâm mộ của cô ấy!

Hừ! Mấy người toàn nói tốt về cô ta như vậy chắc cũng là fan cuồng của cô ta đi. Muốn hỏi được chuyện mấy người này tốt nhất cũng nên biến mình thành cùng loại với họ.

Mà mấy nhân viên trong công ty cũng rất sẵn sàng trả lời những câu hỏi đó đi. Sau khi nữ quý rời đi rồi, một vụ tán chuyện lại nổi lên.

-Này, người này hình như khác với những người trước đi! Có chắc như lần trước là tìm hiểu đối tượng kết hôn thông qua tìm hiểu đánh giá của đồng nghiệp không vậy?

-Cũng có thể là fan hâm mộ thật!

-Hay là đối tượng bắt cóc đi!

-Con bé này, lại nói linh tinh rồi! Chắc chắn là tìm hiểu đối tượng kết hôn. Có phải một lần đâu!

-Đúng vậy đó! Chúng ta giúp chị Lan như vậy, mong chị ấy tìm được đối tượng tốt! Dù sao chị ấy thực sự rất tốt...

-...Nhưng mà cô gái kia gọi chị Lan ra làm gì? Em vừa báo là chị ấy chạy ra luôn.

-Trẻ con trẻ mồm, không cần xì chuyện người ta như thế chứ!

Tiệm cà phê...

Nữ quý chọn một vị trí thoáng đãng, gần cửa sổ, gọi một tách cà phê nguyên chất với một cốc sữa nóng. Ngắm nhìn cảnh ngoài kia, ánh mắt xa xăm. Nhắc tách cà phê lên, nhấp chút. Trời ạ! Sao đắng thế này? Biết trước gọi bánh kem cho rồi. Nhưng tiệm cà phê mà không gọi cà phê có phải hơi khác người không? Hừ! Vốn dĩ ta khác người, ta là quý mà! Sao phải chú ý đến ánh mắt của con người chứ! Chờ đến khi đầu thai hãy suy nghĩ đến!

Về mặt nữ quý khẽ nhăn nhó. Một tà váy xanh tha thướt bước vào quán cà phê, thu hút ánh nhìn từ các khách hàng.

-Em chào chị.

Nữ quý ngẩng đầu lên nhìn. Gương mặt trái xoan. Đôi mắt khẽ rung. Mái tóc thả nhẹ trượt xuống trước ngực. Bộ tân thời màu lam tha thướt. Trên áo còn có gắn tên. Rõ ràng là một bộ đồng phục đi.

-Cô ngồi đi.

Cô gái ngồi xuống, nhưng rõ ràng lúng túng, có vẻ khá căng thẳng.

Nữ quý cười khẽ, nhưng ngay lập tức trở lại bình thường.

-Cô biết tôi gọi cô đến có chuyện gì không?

-...Em...em xin lỗi...

Sao về mặt cô ta cứ như bị mình ức hiếp vậy?

-Cô thôi xưng “em” được không? Lớn hơn tôi một tuổi mà còn xưng em. Nghe cứ như vợ nhỏ nói chuyện với vợ lớn vậy!

Sượng người! Một giọt mồ hôi bất giác rơi xuống.

-Còn im lặng cái gì? Không mau uống sữa đi! Cô không nghĩ đến cô thì cũng phải nghĩ đến đứa bé chứ! Cứ căng thẳng thế ảnh hưởng không tốt đến đứa bé đâu.

Mồ hôi trên trán càng nhiều hơn. Sao chị ấy lại biết mình mang thai, chẳng lẽ anh Sơn cũng biết? Hôm qua mình còn chưa nói mà...

-Em...

-Hừ?

-...Là tôi cảm ơn...

Nếu chị ấy không muốn nói thì thôi. Nhưng chị ấy đến đây, chẳng lẽ...

-Vậy thì uống đi. Tôi cũng không muốn bị coi là không lễ phép với người bề trên.

Hừ! Cuối cùng cũng chịu uống. Nghe nói phụ nữ mang thai phải uống sữa mới tốt. Hình như không khí có vẻ tự nhiên hơn rồi.

-Tôi đã nghe chồng tôi nói rồi.

Cô gái lại giật mình, ngẩng mặt lên:

-...Em...em xin lỗi...Là em đã sai. Anh chị đang hạnh phúc ...Em không thể. Em hứa sẽ không làm phiền anh chị. Con em em sẽ nuôi...

-Cô định để đứa bé không cha hả?

Tức giận rồi đó! Cứ để ta phải hét lên như thế sao? Về mặt người như vậy không phải tố cáo ta vợ lớn ức hiếp vợ nhỏ sao?

-Em không...

-Vậy là được rồi. Tôi đi thẳng vào vấn đề. Trong khi tôi nói tốt nhất cô nên im lặng lắng nghe. Không thì vừa nghe vừa uống sữa cũng được. Bể tiền cả đây, tuyệt đối không được lãng phí. Trước tiên, cô nghĩ sao về anh Sơn?

-...

Thấy cô gái vẫn im lặng ngơ mím chặt môi nhìn mình. Nữ quý không hiểu. Sao không nói? Chẳng lẽ còn muốn ta mắng thêm nữa. Đã mang thai rồi phải nghĩ đến đứa con chứ, nghe người ta mắng nhiều cũng đâu tốt. Cái thai là sự gắn kết hai đối tượng này đây. Rất quan trọng!

Nữ quý cũng im lặng một hồi theo. Hai người nhìn nhau. Tiếng nhạc nhẹ nhàng và những tiếng nói chuyện xôn xao trong quán.

-Được rồi! Đến khi tôi hỏi cô có thể trả lời.

Khụ khụ! Chẳng lẽ vì lúc này mình nói cô ta không nói nên cũng im lặng luôn? Ngoan quá vậy!

Cô Lan này thực ra cũng chỉ là chưa biết nói gì thôi, nên chờ xem nữ quý nói thêm gì. Cô nghe qua cách nói chuyện cũng đoán được cô vợ chỉ là thẳng thắn quá mức, cũng không phải xấu tính gì. Dù sao chính là mình sai...

-Anh Sơn rất tốt...

Bắt chợt có câu trả lời. Nữ quý vui vẻ. Rất tốt! Có vẻ có cơ hội! Nữ quý rất hài lòng với câu trả lời kia.

Cô gái liếc nhìn nữ quý, thấy ánh mắt sáng lấp lánh kia chăm chăm nhìn mình, lập tức dự cảm không lành, vội nói:

-Anh Sơn tốt với tất cả mọi người! Em nói rồi, em không có ý định gì với anh ấy...

Có tự trọng! Không muốn phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Coi như với khái niệm “vợ tốt” cô ta cũng thuộc vào.

-Tôi hiểu rồi. Vậy câu hỏi nữa. Cô có yêu anh Sơn không?

-Không!... Anh Sơn đã lập gia đình, sao em có thể...

- Nhưng tôi thấy hẳn ta rất tốt. Sao cô không yêu chứ? À, vì cô ngại đúng không. Nói thẳng luôn Về bệnh tình của tôi không biết cô có rõ không, nhưng sự thật là tôi không sống được bao lâu nữa. Tôi cũng không phải cố chấp đi. Anh Sơn còn trẻ, hơn nữa tình trạng cũng không tệ, chúng tôi cũng không có con cái, việc anh ấy kết hôn sau khi tôi chết là việc chắc chắn sẽ xảy ra. Tôi chỉ là đang lo lắng không biết người sống nửa cuộc đời của anh ấy có tốt không. Thật ra tôi rất lo. Cô Lan này, nếu cô thật sự có cảm tình với anh Sơn, tôi cũng không phải là muốn bắt buộc, mà còn cả chuyện đứa bé nữa... Cô thực sự nghĩ rằng mình đủ khả năng để một mình nuôi dạy đứa bé sao? Đó chính là điều không thể. Dù sao một con người cũng cần có tình thương của cả cha cả mẹ. Tôi cũng từng chứng kiến không ít đứa trẻ vì từ nhỏ không có cha, một là không tin vào đàn ông, hai là họ thường có khuynh hướng làm mẹ đơn thân giống như chúng đã từng trải qua. Về góc độ tâm lý cũng ảnh hưởng đến nhận thức của con trẻ sau này...Haizz! Được rồi. Cô Lan, cô có thể suy nghĩ thêm. Ngày mai lúc mười một giờ trưa có thể đến nhà tôi chút được không? Dù sao mai cũng là ngày nghỉ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bữa trưa 1

Bước thật nhanh trở về nhà, tâm trạng có vẻ phấn khởi. Vì sao nói là bước? Vì nếu như thật sự chạy, chắc chắn người ta nghĩ có ma vừa phóng trên đường... Dù không sử dụng yêu lực thì sức mạnh của nữ quý cũng rất đáng sợ. Vừa đi vừa suy nghĩ lung tung. Thật khâm phục mình, nói năng rất có quan điểm triết lý sâu sắc, thể hiện phù hợp với đối tượng nhân tài xuất chúng mình đang nhập xác. Những lời đầu là dựa vào những điều đã viết trong nhật ký, những điều sau chính là thực tế trải nghiệm sâu sắc khi còn sống cũng như khi thoát khỏi căn nhà hoang bị phong ấn đáng chết kia. Mặc dù mình từ nhỏ đã có thầy bu chăm sóc, nhưng lại chỉ được sống cạnh thầy bu đến năm mười ba tuổi, cũng coi hiểu thế nào là thiếu thốn tình thương người thân đi. Mấy thế hệ sinh sau đẻ muộn giờ sao lắm người thích làm mẹ đơn thân vậy. Thời trước đây bệnh dịch, nghèo đói, chiến tranh nên góa bụa nuôi con một mình không nói làm gì. Bây giờ y tế phát triển, kinh tế phát triển, hòa bình lập lại nhiều năm mà còn mang ý tưởng nuôi con một mình, bất chấp xã hội. Chẳng lẽ muốn con mình sau này “noi bước cha anh” sao? Mình nói những điều vừa này chỉ là nghĩ cho tương lai đất nước tươi đẹp sau này. Phải

tạo một môi trường sống thật tốt cho tương lai đầu thai làm người của ta chứ!

Không suy nghĩ linh tinh nữa. Nhớ lại lúc trước lần đầu gặp cô Lan này cũng quá chủ quan đi. Lúc đó còn nghĩ mình không biết cô ta nên hỏi như hỏi người lạ, lỡ như chủ nhân thân thể này quen biết cô ta thì sao? Lần sau nhập xác phải chú ý hơn mới được!

Ngày hôm sau...

-Anh! Ra chợ mua đồ với em!

Gã chồng về mặt dò xét này giờ:

-Vợ không sao chứ? Nếu như tức giận thì cứ nói ra! Vợ không cần phải tỏ ra như không có chuyện gì như thế.

Ta khi nào tỏ ra như không có chuyện gì? Chính là ta đang rất sốt sắng tìm vợ cho người đây!

-Vậy anh nghĩ em có tức giận không?

-Có!

Trả lời dứt khoát khiến nữ quý cứng miệng tại chỗ. Không cần chân thật đến mức này chứ?

-Không nói nữa. Anh chuẩn bị xe em với anh ra chợ.

Gã chồng tự dưng mặt buồn tui. “Em với anh” chứ không phải “hai chúng ta”. Vợ chắc chắn đang rất giận mình...

Nữ quý vô tâm không hề biết chỉ một câu nói đã tổn thương tâm hồn người khác sâu sắc như vậy.

-Sao em muốn đi chợ chứ? Cứ để anh đi được rồi.

-Không phải hôm qua em cũng tự mình đi đó thôi.

-...Hôm qua khác...

Hừ! Không phải ngồi hỏi hặn, nghĩ ta đây không muốn ở nhà bắt gặp người lại tức giận nên không ngăn cản hay sao? Lần này thấy ta tâm trạng tốt hơn lại muốn làm “mẹ già lăm nồm” à?

-Đàn ông ra chợ lại bị người ta kẹp giá thì sao? (cách dùng từ của nữ quý, nghĩa là chặt chém giá quá cao) Với lại em cũng biết mấy chỗ mua hàng sạch. Bây giờ toàn hàng Tàu với mấy hàng phun thuốc kích thích, thịt tăng trọng, thuốc tạo màu, tạo mùi,... nói chung rất không tốt. Cứ để em đi là an toàn. Em cũng nghĩ anh cũng không an tâm khi em ra ngoài nên mới bảo anh đi theo. Em làm không đúng sao?

Gã chồng liền mặt hớn hờ. Thì ra vợ vẫn quan tâm mình như vậy.

-Đúng đúng! Em làm rất đúng!

Ra đến chợ, nữ quý vì cái hư vinh nho nhỏ là muốn tự mình trả giá, nên lảng xãng chạy trước, về mặt hớn hờ đến trước một hàng bán thịt. Nữ quý soi xét mấy miếng thịt. Ừm ừm, nhìn có vẻ ngon đấy! Vậy là nhìn lên bà bán hàng:

-Thịt này bán thế nào bà chủ ơi?

Bà chủ hàng thấy có khách, nhiệt tình "giới thiệu sản phẩm", còn khẳng định đây là hàng sạch. Thấy ra nữ quý cảm thấy bà chủ hăng say giới thiệu, nói nhiều như vậy chỉ khiến người ta thêm nghi ngờ đây là thịt kém chất lượng thôi. Thôi, may ra mình là lang thang trên đường thế lâu năm, có kinh nghiệm thực tiễn, biết đây là chỗ bán hàng sạch. Có thể nào sau này có cơ hội góp ý với bà bán hàng không nhỉ?

-Tôi mua hai lạng miếng này. Nhưng giá cao quá, không thể giảm bớt chút hã bà chủ?

-Đây là thịt sạch, giá này là thấp lắm rồi. Không bớt được đâu.

-Đâu thế được. Giảm bớt chút đi.

-Tôi nói không được là không được.

-Bà chủ, sao khó vậy? Sau này tôi còn mua nhiều ở đây mà.

Mặc dù biết thân thể này chết rồi sau này không có cơ hội lớn vốn trở lại đâu nhưng vẫn mặt dày nói thế. Thực ra nếu cô vợ này có thể quay lại, ừm..., hẳn là bà chủ sợ đến không dám mở hàng nữa.

-Tôi nói rồi. Đây là giá cố định. Cô thử đi khắp chợ này xem có đâu thịt ngon mà rẻ như của tôi không?

-Dù sao cũng không tin được. Thôi để tôi xem mấy hàng kia xem sao.

Nữ quý quay phắt bỏ đi. Tên chồng này giờ chứng kiến cảnh đấy, thực sự lên lút thở dài. Hắn ta biết vợ mình không giỏi mấy việc chợ búa mà, nhưng thấy vợ cố chấp trả giá như vậy, thấy cũng buồn cười, trong lòng chút ảm áp, lại chút chua xót.

Đi một vòng chợ, quả nhiên chỗ đó bán hàng giá được nhất, vậy là nữ quý lại lòi tên chồng trở lại.

-Bà chủ hàng!

-Lại là cô nữa hả? Thế nào? Giờ muốn mua rồi chứ?

-Hi hi, bà chủ, bán rẻ hơn chút đi rồi cháu mua cho.

-Cái cô này!

Bà chủ chực gắt lên. Anh chồng đi sau không nhìn nổi việc "mất mặt" này nữa, chen lên, mỉm cười:

-Cháu chào bác.

Nữ quý ngậy người xem anh chàng trả giá. Chỉ mất một phút đã lấy được miếng thịt giảm giá một nửa, hơn nữa bà bán hàng còn vui vẻ cười cười, nói nhớ quay lại mua. Lần này nữ quý mới biết mình hoàn toàn suy nghĩ sai về người đàn ông này về mức độ ép giá. Nói năng nhẹ nhàng, hiểu chuyện nhưng lí lẽ, dứt khoát... Nói chung là một tay trả giá có tâm cơ. Thật không nghĩ sao một phụ nữ Việt Nam thế này lại không có tài ăn nói trơn tru như hắn. Thực sự phải nghĩ khác về đàn ông Việt Nam, không phải ai cũng bị các bà bán hàng chặt giá được đâu. Giờ nghĩ lại...quả rất đúng! Theo như cái nhật kí cũng như kinh nghiệm trong thân xác này, tên chồng chính là đang vai trò nội trợ. Đi chợ nhiều như vậy cũng có kinh nghiệm là không có gì lạ.

Vậy là thay đổi đội hình, nữ quý nhường vị trí đứng trước cho gã chồng, còn mình lẻo đẻo theo sau học hỏi kinh nghiệm trả giá. Vốn định nhận nhiệm vụ cầm túi những thứ mua kia, vì lúc này phân công gã chồng làm việc này, nhưng gã nhất quyết không chịu, lý luận rằng vợ ốm, không nên mang nhiều đồ. Được rồi, vì sự ăn nói giỏi của gã đã được chứng minh, nữ quý nghe lời nói ngọt mà có lý quá, vui vẻ đưa hết đồ cho gã cầm. Bản thân không chút nghĩ ngợi theo sau học hỏi.

-Vợ cần mua gì nữa không?

-Mua thêm chút nữa thôi. À, chúc về anh phụ em nấu nướng nhé.

-Thôi để anh tự làm cũng được. Em muốn làm món gì cứ nói với anh. Mà hôm nay nhà ta có khách hay sao mà mua nhiều vậy?

-Ừ, có khách! Khách quan trọng! Anh phải tiếp đãi tử tế! Còn nữa, anh nghĩ em không biết nấu ăn hay sao? Cứ để em làm, còn tay còn chân, có việc lăn vào bếp cũng không làm được còn làm việc gì.

-Anh chỉ lo...(em vất vả)

-Khỏi lo! Anh làm cùng em luôn mà...- dứt khoát cắt ngang lời- Dở tệ thế nào có anh ở bên cũng thành món ngon hết.

Mặc dù thực sự lâu rồi chưa làm đồ ăn, cũng rất hiểu nỗi lo của tên chồng sợ mình làm cản trở tay chân phá đồ, nhưng vì lòng ham ăn ham uống và không thích lười biếng, nữ quý vẫn nhất quyết sẽ vào bếp làm đồ ăn cùng.

Về đến nhà, cả hai hi hục làm đồ ăn.

Cuối cùng cũng xong! Chỉ còn chờ khách đến thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bữa trưa 2

Cơm nước đã được bày biện lên bàn.

Tiếng chuông cửa. Nữ quý nhanh chân ra mở, kèm một nụ cười tươi.

-Cô đến đúng giờ thật đấy.

Cô Lan hơi giật mình, nhưng vẫn chào lại. Cả hai vào trong nhà, thì thấy gã chồng vẻ mặt ngạc nhiên rồi.

-Cô Lan... vợ...

Hết nhìn cô gái Lan lại nhìn sang vợ mình.

-Anh này! Khách đến nhà không đón tiếp gì hết. Em mời cô Lan đến đây đây. Cô Lan, cô ngồi ghế ăn với chúng tôi.

-...Vâng... Em cảm ơn anh chị...

Cả ba ngồi vào bàn ăn. Tất nhiên không khí rất gượng ép, trừ ai kia trong đầu chỉ nhìn vào mấy món ăn.

Không tệ! Quả nhiên cùng làm với tên tiểu tử này mới ra món ăn ngon như vậy!

Còn gã chồng tất nhiên vẫn không hiểu tại sao lại mời cô Lan đến, chẳng lẽ vì vụ karaoke kia? Nhưng hắn đã giải thích rồi! Vậy chắc chắn là về cái thai. Nhưng thực giờ hắn cũng không hiểu được tâm lý vợ mình nữa. Nắng mưa thất thường quá! Hắn thực sự cũng đang lo lắng về vụ cái thai đây. Tất nhiên hắn yêu vợ, chắc chắn cũng không li dị. Vợ hắn đang bệnh nặng nữa... Dù biết hắn như vậy nhưng vẫn chịu nói chuyện với hắn, chịu cùng hắn mua đồ, cùng hắn nấu ăn... Vợ tốt như vậy, làm hắn càng yêu, càng yêu thì càng hối hận, càng muốn sửa sai!

Đối với cô Lan, hắn cũng có cảm tình, tuy nhiên chỉ dừng ở mức đồng nghiệp. Cô ấy tốt, cả công ty ai cũng biết, vậy nên ai cũng yêu quý! Chỉ tại cô ấy sinh năm Hồ, nhiều người dèm pha... Dù sao cô Lan cũng chưa chồng, hắn cũng không thể làm hủy danh tiết con gái nhà người ta như vậy. Chỉ là hiện tại chưa nghĩ ra biện pháp tối ưu...

-Hai người ăn đi! Đồ ăn ngon lắm đây!

Nữ quý quyết định phá tan bầu không khí gượng ép này.

-Cô Lan ăn chân giò này. Cái này tốt cho phụ nữ mang thai lắm!

Vừa nói nữ quý vừa đẩy bát chân giò về phía cô Lan. Chân giò hầm thuốc bắc này là cả hai mua ở nhà hàng. Cũng định làm đó nhưng sợ không đủ thời gian. Nhà hàng đó được cái đồ ăn ngon, sạch sẽ, chỉ có điều giá hơi cao. Không sao! Trả giá nhiều món như vậy là để dành mua cái chân giò này chứ sao? Các cụ ta đã dạy, ăn chân giò sau này sữa của người mẹ mới ra tốt, thể mới tốt cho con. Nữ quý ta chỉ làm theo những gì cha ông ta ngày xưa đã dạy thôi.

Cô Lan lén nhìn anh chồng một cái, rồi gỡ một miếng nhỏ bỏ vào miệng.

-Ngon lắm chị ạ. Em cảm ơn.

-Chị gì? Cứ kêu tôi là Bích là được. Kia anh, cũng gấp cho cô Lan đi chứ!

-Hà?

-Ngây mặt ra đó làm đi. Chăm sóc con anh chứ có phải chăm sóc con ai đâu mà ngại?

-Vợ à...

Nữ quý liếc xéo gã chồng một cái. Gã chồng biết thế ỉu xiu, gấp một miếng thịt vào bát cô Lan:

-Cô ăn đi.

sau đó gấp một miếng đậu vào bát nữ quý:

-Vợ cũng ăn đi.

-Em có sao đâu. Anh cứ gấp cho cô Lan là được rồi.

-Không phải vợ bị bệnh sao? Chồng phải chăm sóc vợ chứ.

Anh chồng nói xong còn cười rất ngây ngô.

Gã này... cô tình nói mấy câu đó đây mà.

-Không cần. Em nghĩ có người cần anh chăm sóc hơn.

Bữa ăn cứ thế kéo dài một lúc...

-Được rồi. Giờ em nói vấn đề chính luôn. Cô Lan, cô đã suy nghĩ vấn đề lần trước tôi nói chưa?

Biết đã đến lúc cần nói, dù sao cả đêm cũng suy nghĩ rồi.

- Em cũng suy nghĩ kĩ rồi.

- Hai người đang nói gì vậy? - Gã chồng thấy bất ổn cũng hỏi theo.

- Haizz! Dù sao anh cũng nên biết. Cũng chẳng còn bao lâu nữa... (lên nhìn cổ tay mình) Về việc anh và cô Lan, em đã có quyết định của riêng mình.

Hai người kia chợt trầm tư hẳn. Tiếp tục...

- Anh cũng biết bệnh tình của em rồi đúng không? Hai tháng trước bác sĩ cũng nói, em nhiều nhất chỉ sống được nửa năm nữa. Phát hiện bệnh ở giai đoạn muộn như vậy, em cũng tự hiểu được kết quả. Anh biết trong những ngày cuối đời này, em đã nghĩ đến điều gì không?

- Vợ à...

- Anh để em nói- Ta đang nhập tâm, sao người cứ thích xen vô vậy, mãi mới nhớ được mấy lời này đây- Em nhìn anh lo lắng, rồi nghĩ làm để chăm sóc em, em thực sự rất cảm động. Nhưng đồng thời em cũng rất lo, không biết khi em đi rồi anh có sống tốt được không. Có khi em muốn anh là một người vô tâm đi, như vậy dù em có chết anh cũng không đau lòng gì. Có thể người đời sẽ nói này nọ, nhưng em chỉ cần anh an tâm sống là được. Em hiện tại suy nghĩ nhiều nhất, là đối tượng sau này anh kết hôn, có đối xử tốt với anh không, có yêu anh không, có làm anh quên nỗi đau khi em ra đi mà sống vui vẻ? Anh đừng vội phủ nhận sau này sẽ cứ ở vậy không đi bước nữa. Người ta may ra khi vợ chết rồi còn có con cái, vì sợ con cái đau lòng, sợ con cái sống cảnh mẹ kế con chồng nên mới không dám đi bước nữa. Còn anh thì sao? Chúng ta không có con cái, hơn nữa anh còn trẻ, còn gia đình anh, còn kẻ anh là đối tượng rất tốt nữa, em không có hi vọng mạng ảo tưởng anh sẽ ở vậy mà không kết hôn. Em càng không muốn có ảo vọng ích kỉ như vậy! Anh dù sao cũng là đàn ông, dù anh làm việc nhà giỏi đến đâu thì anh vẫn cần một người phụ nữ bên cạnh chia sẻ mọi vấn đề. (Đàn ông không có phụ nữ bên cạnh dễ sa vào các tệ nạn xã hội lắm! -chị này lên bỏ một câu trong lòng) Em thực ra có hơi ích kỉ đi, có lẽ sẽ khiến người vợ kia của anh không thích khi có suy nghĩ cô ấy là người thay em làm nốt nghĩa vụ người vợ tốt. Nhưng em thật sự vẫn có hi vọng anh tìm được một người vợ tốt. Và khi anh tìm được người như vậy, em muốn anh đối xử thật tốt với cô ấy, đối xử tốt hơn với em vậy, vì cô ấy chịu thiệt thòi rất nhiều. Anh hiểu chứ? Nghĩa cuối cùng mà em muốn nói là cô Lan đây là đối tượng mà em muốn tìm cho anh. Dù sao hai người cũng có con với nhau rồi, rất tốt! Xin lỗi cô trước nhé, nói chung là tôi cũng tìm hiểu về cô, thấy cô cũng rất tốt. Hiểu rồi chứ? Cô Lan, giờ cô có thể nói suy nghĩ của mình.

Cả hai người kia nãy giờ trầm tư. Nữ quý nói xong rồi vẫn chưa phản ứng gì.

- Anh hiểu rồi.- Gã chồng bất ngờ lên tiếng trước- Nếu đó là di nguyện của em, anh chắc chắn sẽ thực hiện. Cô Lan, cô nghĩ thế nào?

Woa! Quyết định lấy đúng những lời trong nhật kí quả không sai. Chả bù cho mình, nói gầy lười cũng không có hiệu quả. Đã bảo chỉ có vợ người ta mới hiểu chồng mình chứ, thể thân như mình cũng không lợi hại bằng.

- Em cũng suy nghĩ kĩ rồi. Em đồng ý, nhưng chị cũng phải hứa với em phải chăm sóc sức khỏe thật tốt.

Gã chồng trong lòng đang cực kì cảm tạ cô đồng nghiệp của mình, rất biết phối hợp. Hẳn vốn chỉ định trấn an tinh thần vợ tốt đã, sau đó tính sau. Nhưng mà, gã nào biết, một câu nói của mình đã quyết định tương lai mình rồi.

- Vậy là mọi chuyện quyết định rồi nhé! Em lên phòng trước. À anh, chốc lên phòng lấy một cuốn sổ em để sẵn đó.

Thời gian đã hết! Dù sao mình cũng cố gắng hết sức rồi, dám không cho ta qua thì tên thần chết kia chờ bị xử đó!

Phụt! Nữ quý lại gặp lại tên thần chết kênh kiệu có thói khoanh chân bay lơ lửng kia.

- Kết quả thế nào? Ta qua chứ?

- Đã hoàn thành thử thách, yên tâm

-Ồ! Nhưng hai người cưới nhau luôn à? Vợ vừa mới chết đã cưới vợ mới thì không hay. Dù đã để lại cuốn nhật kí để giải vây một phần ...

- Người nghĩ hai người đó thật sự nhanh chóng kết hôn hay sao?

- Nhưng cô Lan đó đang mang bầu. Để cái bụng chinh ỉnh ra mà chưa lấy chồng, thiên hạ lại nói này nói nọ. Không tốt! Mà tôi nghĩ sau khi hai người đó kết hôn chắc chắn có nhiều vấn đề phát sinh. Dù sao để lại cục diện bây giờ cũng rất rồi rắm...

“Cốc!”

- Sao đánh ta?

- Cuộc đời vốn dĩ không hoàn hảo. Nếu hoàn hảo mới chính là điều bất thường. Người chỉ cần hoàn thành những lần nhập xác và nghĩ đến việc đầu thai là được rồi.

- Vậy cũng đâu cần đánh ta!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: (ngoại truyện) Nhật ký

Ngày...tháng...năm..

Hôm nay mình và anh đi đăng ký kết hôn. Vậy là cuối cùng mình cũng coi như có đôi có cặp với ai đó.

Có người nói anh lấy được mình là may mắn, nhưng phải người quen bọn mình mới biết, mình mới là may mắn. Mình là một người bình thường, bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn. Sống ở nông thôn, gia đình bình thường, không nghèo khó cũng không khá giả; học tại những ngôi trường bình thường, không danh tiếng gì, về ngoài cũng hết sức bình thường, khi còn đi học cũng không thân thiết với ai cho lắm, chỉ là thỉnh thoảng có nói chuyện cùng, đến khi học đại học, các bạn cùng phòng có người yêu, mình cũng chỉ biết suốt ngày chú tâm vào học, vào đi làm. Đến khi du học nước ngoài, cũng chẳng chút nổi bật. Khi đi làm rồi, cũng chưa từng có người yêu, thậm chí mình còn không nghĩ đến việc yêu đương gì. Mọi người nói mình biểu hiện quá “bình thường”, đến nỗi người khác quên sự tồn tại của mình, nhưng đến cuối cùng người hết sức bình thường đó lại khiến người khác bất ngờ phải nhận ra sự tồn tại, đó là khi mình đạt thủ khoa trong kì thi học kỳ, khi đỗ vào một trường đại học danh tiếng, khi gặt được suất học bổng bên Úc, khi làm nghiên cứu ở một viện nghiên cứu quốc gia. Nhưng đó cũng chỉ là số ít mình được chú ý...

Mình quen anh trong buổi xem mắt do một đứa bạn ở lớp cũ giới thiệu. 5 tháng sau cả hai quyết định đi đến kết hôn, trong sự vui mừng của mọi người. Dù sao cuối cùng cũng có một người bên cạnh, có lẽ sẽ không còn cô đơn nữa...

Ngày...tháng...năm..

Hôm trước anh hỏi mình: “Sao em ít cười vậy?”, mình đùa: “Em bị thiếu máu đấy. Những người thiếu máu sẽ ít cười.” Ai ngờ anh tin! Sáng hôm sau vừa thức dậy, mình đã thấy một ly cà rốt ép bên giường với một lời nhắn: “Anh xem trên mạng người ta nói cà rốt ép rất tốt cho người thiếu máu. Em nhớ uống hết nhé!”. Vậy là sáng nào thức dậy bên cạnh mình cũng là ly cà rốt ép. Nhìn thứ dung dịch màu cam đỏ, mình như muốn nôn ra đến nơi. Mình quyết định đồ hết cà rốt anh mua để trong tủ lạnh ra. Anh về không thấy, lại lẳng lặng mua đông cà rốt khác nhét vào tủ lạnh. Mình đang nghĩ có nên ném nốt cái tủ lạnh không!

Ngày ...tháng...năm..

Đêm qua mình thấy anh lên mạng ghi chép gì đó. Tội rồi mà anh còn làm việc! Hôm sau anh nghỉ, mình vừa về đã thấy trong mâm tô canh cá chép. Anh nói: “Anh tìm trên mạng thấy nói canh cá chép rất tốt cho người thiếu máu, em ăn đi nhé!”. Món cá khá ngon, có lẽ tốt hơn thứ dung dịch màu cam đỏ kia! Bây giờ anh còn nghĩ đến lời nói đùa đó của mình. Chắc phải tìm cơ hội nói với anh...

Ngày ...tháng ...năm...

Hôm nay mình được nghỉ, anh vẫn còn đi làm. Mình tìm thấy tờ giấy ghi chép cách làm canh cá chép trên bàn của anh, mình quyết định làm xem sau. Làm xong, những hai tiếng... Ngày nào anh cũng vất vả như vậy... Hôm nay, trong bữa cơm, anh có vẻ ngạc nhiên lắm “Em khỏi bệnh rồi à?”. Mình nói: “Đúng vậy! Anh đừng quá lo lắng cho em. Bệnh em khỏi rồi. Nhờ anh hết đây!”. Anh nói: “Em cười rất đẹp. Em cứ luôn cười thế nhé!”. Mình lại cười. Số lần mình cười hôm nay nhiều hơn nhiều hơn số lần mình cười cả năm qua rồi. Mình hôm nay phát hiện, mình bắt đầu yêu anh...

Ngày ...tháng...năm..

Bác sĩ nói mình không còn sống bao lâu. Thực ra mình cũng chẳng lo lắng cho mình lắm. Nghe nói quê mình cũng thành làng ung thư rồi, mình cũng bị cũng không phải lạ gì... Nhưng mình lo cho anh, anh sẽ sao đây?... Cũng muộn vậy rồi anh chưa về. Anh nói anh đi liên hoan với cả phòng, sẽ về muộn, nhưng mình không nghĩ lại muộn thế này... Anh chưa từng buổi tối không về nhà... Thôi kệ! Mình cứ phải suy nghĩ cách để anh đỡ sốc đã...

Ngày...tháng...năm..

Gửi anh!

Em muốn anh đọc được những dòng này, có lẽ là bức thư duy nhất mà em có thể gửi cho anh. Em thực sự rất hạnh phúc làm vợ anh. Vì thế em càng không muốn anh đau khổ. Anh cũng biết bệnh tình của em rồi đúng không [...] (đã có trong chap trước) Anh cũng đừng bao giờ nhắc đến em trước cô gái đó. Không ai thích chồng mình nhắc đến người phụ nữ khác đâu, đặc biệt là vợ cũ. Cuối cùng, cảm ơn anh vì tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Xin lỗi thì ra cũng thật khổ!

Lại một lần nữa đi hỏi nguyện ước, sau lần thành công kia, ngoại trừ lúc đầu có chút băn khoăn nhưng sau đó sự băn khoăn đó hoàn toàn bị ném vào thùng rác, chỉ còn lại niềm vui, chút tự hào, lần đầu nữ quý ta hoàn thành mà. Dù lần này gã thần chết kia lại tự đứng xuất hiện với nụ cười gian không còn gì gian hơn, và còn nhả tâm "bạo lực" ném ta vào không gian khác, nhưng không sao chỉ cần có cái vào bụng là được rồi!

Đến nơi, sắc mặt đang vui vẻ của nữ quý đột nhiên thay đổi, trở nên lãnh lẽo như gió mùa đông! Một căn phòng ngủ lớn, chăn giường tủ bàn ghế đầy đủ. Nhưng tất cả đều lộn xộn, bừa bộn. Cái linh hồn ma nữ kia chỉ độ tuổi học sinh, đang ngơ ngác nhìn cái thân xác cô ta nằm lộn dưới nền đất, miệng sùi bọt, trên bàn tay vương dưới đất vẫn còn vài viên thuốc màu đỏ, xung quanh là lộn lộn rất nhiều viên thuốc khác, và còn một lọ thuốc lãn lóc bên cạnh. Nữ quý mặt lạnh, nhớ đến việc cần làm, cất giọng:

-Ta đến để thực hiện nguyện ước, nói ta cho biết nguyện ước của ngươi là gì.

Ma nữ vẻ mặt xanh xao, ngơ ngác quay sang nhìn, rồi lại tỏ vẻ sợ sệt, cả người run lên.

-Có nói không?

Giọng nói càng thờ nên lạnh hơn, nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

Ma nữ đưa tay chỉ về quyển sổ nhỏ trên bàn:

-Giúp tôi xin lỗi những người trong đó!

Biến mất. Nữ quý ngồi dậy trong thân xác cô bé kia, vẻ mặt vẫn rất khó coi. Đáng chết! Không muốn quý trọng mạng sống, quả đáng chết!

-Suy nghĩ gì cũng nhanh lên, thời gian không có nhiều đâu.

Giọng nói càng thờ nên lạnh hơn, nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

-Thần chết à, ông đến đây làm gì?

-Đương nhiên để hướng dẫn ngươi... Đừng lằng nhằng nữa, nhìn tay mình đi!

Đột nhiên cảm thấy tên kia nghiêm túc, nhìn thử cổ tay mình..

.

-Áaaaa!!!! Sao quay nhanh quá vậy!

Biết ngay mà...Thần chết thờ dài nhìn nữ quý hiện nay đang rất khẩn trương với lấy quyển sổ trên bàn và mở liên hoàn, mắt lia lia nhìn vào các trang giấy mở so sánh so sánh.

-Cái quý quái gì thế này, sao lăm quá vậy? Con ranh này không cần phạm nhiều lỗi như vậy chứ! Chỉ khổ ta đây. Mẹ kiếp! Thời gian của ta...

-Đừng lằng nhằng nữa. Thời gian trong lần này là 2 tiếng 19 phút 52 giây, ngươi đã tiêu tốn hơn hai phút rồi đấy.

-Vậy phải làm sao đây? Từng đây người...

-Trong đó không phải có hình ảnh, địa chỉ của mỗi người sao? Sử dụng thuật di chuyển tức thời đến nơi là được.

Nữ quý ngây ngốc nhận ra phương pháp, rồi lại nhớ lại điều gì:

-Không phải rất tốn yêu thuật sao?

-Có phương án khác, là nhận thất bại làm lại 3 lần...

Chưa nói xong, nữ quý đã dùng thuật di chuyển tức thời biến mất tăm.

Đứng trước mặt một bà bác, nữ quý mở cuốn sổ ra, giờ trước mặt:

-Cháu xin lỗi bác vì đã làm bác ngã và đánh vỡ trứng của bác, sau đó chạy đi và không xin lỗi bác.

Sau khi nói xong một tràng, thân ảnh nhỏ bé biến mất vào trong gió, để lại bác gái kia ngơ ngác chưa rõ chuyện gì.

-Cháu xin lỗi ...

-Cháu xin lỗi...

-Cháu xin lỗi...

-Tôi xin lỗi...

...(sau từ xin lỗi là lí do)

Sau khoảng gần bốn chục lần nói xin lỗi kèm lí do, nữ quý vì quá mệt quyết định cải biên thành rất ngắn gọn:“Xin lỗi!”

Còn trường nữa...

Chạy ngay vào trường, đang định chạy vào lớp 11a4 để xin lỗi đứa tiếp theo, nhưng đột nhiên suy nghĩ lại, chuyển hướng đi. Con nhóc đó trong trường này phải xin lỗi cả chục đứa nữa, chạy từng lớp chắc chắn mệt đứt hơi.

Tìm được cái phòng trong có nhiều giáo viên, thấy mấy gương mặt quen quen, ngay lập tức đứng trước toàn thể nói rất nhanh:

-Em xin lỗi vì tất cả những gì đã làm với thầy cô ở đây. Cho em hỏi loa đài micro ở đâu?

Giọng nói khàn khàn do nói quá nhiều.

-Em là ai mà chạy vào đây?

-Ô, không phải Khánh Ly đấy sao?

-Sao em lại đi học, không phải nhà trường đã đình chỉ học em rồi sao?

Mẹ kiếp, đình chỉ cái gì ta không thèm quan tâm, sao không tên nào trả lời đúng câu hỏi gì cả.

-Em muốn tìm micro làm gì?-Lại đâu ra một thầy cuối cùng chú ý đến lời nữ quý nói.

...

-Loa loa loa! Một hai ba bốn a lô a lô!(đang thử giọng) Tôi là Khánh Ly, tôi muốn xin lỗi bạn Nam lớp 11a4 vì đã thuê học sinh trường khác đánh bạn, xin lỗi bạn Hòa và bạn Huệ lớp 10a12 vì đã đăng lên face hai bạn có quan hệ với nhau, xin lỗi bạn...

Một lô một lốc cái tên cũng như các tôi khác cứ thế oang oang trên loa trường, mọi người nghe những thông tin trên loa mà hết hồn, không ai thèm chú ý đến giọng nói khàn đặc sấp mất giọng của người nói. Còn trong phòng, các thầy các cô đều cứ thế “ngủ gục” trên bàn, cửa phòng khóa chặt còn phảng phất mùi thuật phong ấn.

Vội vã dùng thuật di chuyển trở về nhà. Còn một phút nữa, hai đối tượng kia... Mẹ kiếp!

-Đã trở về!- đó là câu chào hỏi của thần chết đáng kính.

Nữ quý mặt mũi bơ phờ, giống như không còn hơi sức đâu mà tranh cãi nữa. Hai đối tượng kia chính là cha mẹ con bé này... vì thế địa chỉ cũng chính là nhà con nhỏ này. Nhưng mà thực ra cha mẹ con này ở đâu ta đâu có biết. Nữ quý hiện tại chỉ còn biết than khóc trong lòng..

-Khánh Ly, bố mẹ về rồi, con ở nhà có ngoan không?

Cánh cửa mở ra cùng với tiếng hét oang oang này. Còn tia hy vọng. Nữ quý cố mở cái cái cuống họng khô khốc ra:

-Con... xin lỗi... bố mẹ... nhiều lắm..

Lập tức ngã lộn xuống đất. Ngay cả khi thân xác kia không ngã lộn ra thì ta cũng muốn ngất luôn rồi.

-Tốt lắm!

Tốt cái đầu nguoi đấy! Tên thần chết đáng ghét! Giờ ta đã hiểu, thì ra xin lỗi cũng thật khó...

Chuyện thứ ba: Nguyên ước tỏ tình và hận thù kiếp trước

Chap 11: Tỏ tình

-Ngọc đế trên trời nói nguoi khi sống làm nhiều chuyện nhân đức, sai ta đến thực hiện nguyên ước cho nguoi. Bất kì nguyên ước nào ta cũng thực hiện hết. Nói cho ta biết nguyên ước của nguoi đi!

Giọng nói ngọt lịm, liến thoắng là từ nữ quý mà ra. Thêm cả nụ cười rất quen kia nữa. Haizz, học gì không học, lại học cái dáng vẻ nhăn nhó đó của thần chết làm gì? Thần chết, người dạy hư nữ quý nhà ta rồi.

-Tôi muốn sống lại!

Nét cười trên môi càng đậm.

...

-Ha ha ha! Hai lần liền đó! Ha ha!

-Càng ngày càng có kinh nghiệm, rất tốt!-thần chết nở nụ cười gian tà như thường- Rất biết lừa người!

-Hừ! Không phải hỏi nguyện ước và nghe nguyện ước là xong sao? Ta thực hiện đúng rồi đó!

-Ta không muốn cản trở niềm vui của người đâu, nhưng đến lượt tiếp theo rồi!

Phụt! Biến mất!

Tên kia, không phải nhanh như vậy đã đến lượt tiếp theo chứ? Phải để quý ta nghỉ ngơi chút chứ?

Một ma nữ cũng là một học sinh trong một căn phòng nhỏ, có lẽ là phòng học kiêm phòng ngủ luôn, và hiện trường cũng rất quen mắt...

Thuốc lẫn lóc... thân xác nằm trên đất... bừa bộn...

Nữ quỷ khựng người... tưởng rằng đã quên rồi chứ... Không muốn mở miệng nữa đâu!

-Nguyện ước của người, nói cho ta được chứ?

Nụ cười trở nên cứng đơ, ánh mắt càng lạnh lẽo.

-Người... Ta chỉ cần nói, người sẽ thực hiện chứ...?

-Được! Nói đi!

Đã tự tử chết, còn có nguyện ước gì chứ?

-Tôi muốn... tỏ tình với Hạ Anh.

Ngồi dậy từ thân xác kia, nữ quỷ nhếch mép:

-Cái gì? Vậy là chết vì tình sao? Thà là đũa trước còn hơn... Ít nhất còn chết vì lí do chính đáng hơn...

-Người sao vậy?

Nữ quỷ từ từ quay mặt lại:

-Thần chết, sao người lại ở đây?

-Ta có nhiệm vụ hướng dẫn cho người!

-Sao mà... giống y chang lần trước vậy?

Sực nhớ ra gì đó, vội nhìn xuống cổ tay.

-Hừ, may quá! Có lẽ còn khá lâu.

Thần chết thấy hành động đó của nữ quỷ, cười nhẹ:

-Khỏi lo, lần này khá nhiều thời gian, nhưng không dễ chút nào đâu.

Nữ quỷ vẫn chăm chăm nhìn vào cổ tay, bất giác lòng lạnh đi.

-Bọn họ thực sự là người tốt sao?

-...

-Sao người không nói? Người nói chỉ có linh hồn tốt mới được gặp quỷ nguyện ước, nhưng bọn họ thực là tốt sao? Đều là tự tử! Những kẻ yếu đuối, không biết coi trọng thân thể mình, sao đáng là người tốt? Ta trước đây dù thấy bu chết hết, dù phải lang thang, phải sống nghèo khổ, ngay cả khi bị bán làm nô lệ, người ta có nói là thà chết còn hơn, ta vẫn cố gắng mà được sống. Ngay cả đến khi sắp chết ta cũng không từ bỏ ý niệm sống, vậy sao những con người này lại cứ thế mà không biết coi trọng, tìm đến cái chết chứ? Không chết vì những người ruột thịt, lại chết vì một kẻ xa lạ không cùng dòng máu, đáng sao? Ta không phục! Ta không muốn thực hiện cái gì nguyện ước cho những kẻ như thế! Ta không muốn đó! Người hiểu không vậy! Ta tìm mọi cách để được sống, ta không chấp nhận...

-Đủ rồi.

-Đủ rồi là gì chứ?- nữ quý lại hét lên.

-Ngươi không cảm thấy có điều rất lạ ở hai cái chết này sao?... Rồi ngươi sẽ hiểu thôi.

Thần chết về mặt đột nhiên nghiêm túc lại.

-Ta không hiểu đó! Sao ngươi không chịu nói rõ ràng?

Nữ quý nghe thấy những gì thần chết nói, càng muốn hiểu rõ.

-...Không phải ngươi muốn hồi sinh sao? Chỉ cần thực hiện nguyện ước là được. Ngươi nếu như lúc nào cũng thích theo ý mình, thì sao có thể thực hiện nguyện ước được chứ? Sao có thể hồi sinh? Lúc nào cũng muốn dễ dàng, lúc nào cũng cố chấp, ngươi vì thế mới không được hồi sinh đó!

-Phiền phức! Ta không cần ngươi giảng đạo!

-Ngươi có muốn đi học không?

Nữ quý đang làm tư thế tấn công, ngay lập tức dừng lại.

-Hạ An, cậu đang làm gì vậy?

Một giọng nói trong trẻo ngoài kia, nữ quý bị bất ngờ quay ra ngoài nhìn. Cửa vẫn đóng chặt.

Quay đầu lại, tên thần chết đã biến đâu mất!

-Không làm gì cả!

Nữ quý cố gắng bình tĩnh trả lời lại.

-Vậy được rồi. Mai tớ không có nhà, cậu tự làm đồ ăn nhé!

-Ừ.

Chìm vào bóng đêm, nữ quý ngồi trên giường đã được dọn dẹp (nữ quý chăm chỉ đánh phải dọn dẹp cái phòng bảy bộn này thôi), suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngày đầu tiên đi học

Hôm qua nữ quý đã suy nghĩ kỹ rồi, lời tên thần chết đáng nguyện rửa kia không phải không có lý. Để được đầu thai, chịu khổ một chút cũng được, với lại có nhiều chuyện ta thực ra cũng không cần biết nhiều, chỉ cần hoàn thành nguyện ước cho người ta là xong. Tối qua mới nhìn được cái đồng phục của con bé này, là cùng trường với con nhỏ bắt ta lặn lội xin lỗi đến mời miệng kia! Có lẽ đây là điều tên thần chết nói về điều bất thường. Mà ta đã nói là mặc kệ rồi mà, sao còn suy nghĩ nhiều như vậy chứ!

Phải vui lên, vì hôm nay là ngày đầu tiên ta chính thức gọi là đi học! Lúc trước còn sống trong cái xã hội đó, may mắn lắm trong làng chỉ có thầy mình là mời thầy về dạy chữ cho mình. Nhưng lại vì một phần cái tên thư sinh đáng chết ngàn vạn lần kia! Hừ! Đã nói không muốn nhắc đến kẻ đó rồi, sao còn nhớ đến gã ?

Ngày đầu tiên đi học, ngày đầu tiên đến trường với tư cách học sinh, đã bao nhiêu lần khi nhìn thấy mấy đứa trẻ vác cặp sách đi học mà lòng thêm muốn. Chỉ mong sớm có ngày đầu thai để được đi học như vậy, ngay cả khi đó ta không còn nhớ những chuyện kiếp này...

Nữ quý vui vẻ suốt, vác cái cặp sách đi bộ đến trường. Là đi bộ đó, trường này cách nhà con nhỏ này rất gần thôi, có 14 cây số thôi...!!! Sách vở hôm qua nhìn lên cái thời khóa biểu tự tay soạn đầy đủ, cũng tìm được cái thẻ học sinh gì đó có tên lớp con nhỏ này, chắc chắn đến trường không nhầm lớp!

Lại một lần nữa đứng trước cánh cổng này, lần trước vì vội vã cũng không ngắm nhìn kỹ, thì ra ngôi trường cũng lớn quá đó! Nhớ năm chục năm trước cũng đến trước trường này một lần. Lúc đó trường mới thành lập, số lớp rất ít, học sinh cũng ít, không hoành tráng như thế này. Vậy mà chỉ nửa thế kỷ thôi...

Tìm đến lớp học, mắt tròn xoe. Theo ta biết thì 10 phút nữa là vào học rồi, sao lớp này vẫn còn vườn không nhà trống thế này? Cũng không phải hôm nay là ngày nghỉ đi, ta đã coi thời khóa biểu rõ ràng, đến trường cũng thấy có lớp mở cửa?

Thật sự muốn đập cái cửa lớn này mà vào trong lớp luôn, nhưng nhin, không kể đến việc người bình thường cũng không đập ngã cái cửa này, chỉ nghĩ đến việc đền tiền cũng như bị nêu gương phá của công cũng không dám làm rồi. Ngày đầu tiên đi học, không muốn gây ấn tượng không tốt!

Nữ quý quyết định đứng trước lan can ngắm nhìn quang cảnh trường, chờ học sinh đến. Con bé nữ quý nhập xác năm nay học lớp 10, nên lớp nó học ở tầng ba, tầng cao nhất. Hình như nó chỉ học lớp đại trà, còn mấy lớp chọn kia ở khu bên cạnh, thiết bị học tập, đèn đóm linh tinh cũng đầy đủ hơn khu này.

Đang suy nghĩ lung tung, cuối cùng cũng có học sinh đến.

-A An, cậu đến sớm vậy?

-Cái gì? Sớm á?

Cô bạn kia cười hi hi, núm đồng tiền trên má làm cô bạn này trông càng xinh xắn:

-Lớp mình toàn đúng giờ mới đến thôi. Thường trước giờ vào 5 phút với bắt đầu có đứa đến. Cậu cứ chờ xem, trước lúc trống vào một phút là ào ào lũ lũ vào lớp luôn. Mấy đứa trực nhật cũng chỉ đến trước 5 phút giặt giẻ, lau bảng là được.

Cô bạn đó vừa nói vừa tra chìa khóa mở cửa, rồi đi vào lớp. Nữ quý đi theo, tự tiện để cặp mình lên bàn đầu. Nghe nói bàn đầu tiên là vị trí lý tưởng để nghe giảng.

-An, cậu ngồi bàn hai cùng tớ kia mà.

-Hà?

Vậy là đành lùi thui mang cặp xuống bàn hai.

-Hi hi, cậu cũng mới chuyển về chắc cũng không quen vị trí. Nhưng dù sao cũng học một tuần rồi. A, hôm nay bàn bọn mình trực đó. Cậu nhớ không vậy? Cậu đi thay nước với giặt giẻ chốc tở lau bảng cho. Còn mấy tiết sau cứ để bọn nó lau bảng, bọn mình trực rồi mà.

Vậy là nhiệm vụ đầu tiên trong kế hoạch đi học của nữ quý chính là giặt giẻ, thay nước.

Cuối cùng cũng có trống. Thật đúng như lời cô bạn kia nói, cứ đúng giờ là lớp có mặt đông đủ, à không, gần như đông đủ. Lúc cô giáo chủ nhiệm bước vào rồi có hai học sinh nữ hốt hoảng mau mau chạy vào lớp, haizz, nhưng vẫn không kịp! Kết quả bị phạt đứng ngoài cửa tiết đầu tiên.

Sau 15 phút truy bài, lớp bắt đầu vào học tiết đầu. Là tiết Sử đó! Với một người cũng như khi làm ma và hiện giờ là quý, đã từng chứng kiến viết bao biến động của lịch sử nước nhà, đối với môn học này cũng là cực kì yêu thích. Cô giáo dạy Sử có vẻ là người dễ tính, thấy hai bạn nữ kia tội nghiệp liền cho về chỗ, còn hứa không nói lại với cô giáo chủ nhiệm. Nữ quý ta rõ ràng nhìn thấy hai con bé kia che miệng cười khi về chỗ kia, rõ ràng đến muộn mà.

-Cô bắt đầu kiểm tra bài cũ.

Nghe cái âm thanh này, cái lớp ồn ào khi nãy tự nhiên trở nên im lặng lạ thường, có cảm giác như thở cũng không dám thở mạnh.

-Lớp mình mới có thêm học sinh mới đúng không? Xem nào...(mở sổ xem tên) Bạn Hạ An lên bảng!

Hạ An? Hình như cái tên này quen quen. Mà sao học sinh nhìn chăm chăm mình vậy?

Cái cô bạn gái cùng bàn liền nhỏ giọng:

-Cậu lên bảng kia!

Thì ra là tên con bé này, giờ mới nhớ. Kiểm tra bài cũ sao, chắc chắn không thành vấn đề với ta!

Đứng cạnh bàn giáo viên, cô giáo bắt đầu đặt câu hỏi:

-Em hãy nêu những gì đã được học tiết trước.

Ồ, cái tiết trước đó ta đâu có ở đây mà nghe giảng, đâu biết người nói về phần nào. Khởi nghĩa Lam Sơn, Cách mạng tháng Tám, Thế chiến thứ nhất hay cái gì cũng phải nói rõ ra chứ.

-Thưa cô cô nói rõ được không ạ?

-Em hãy trình bày những kiến thức đã được học ở tiết trước.

-...

-Em đã học bài chưa?

-...

Đã nói đây là buổi đầu tiên ta đi học, lấy đâu ra bài cũ để học chứ!

-Em ra đứng ngoài cửa hết tiết cho tôi.

Giọng nói khi phạt học sinh sao vẫn nhẹ nhàng như vậy chứ? Ta đây cũng không thể cãi lại được, đành lùi thủi ra ngoài cửa đứng.

Tại ta thính lắm đấy, cái con nhỏ lúc này đi muộn sao dám nói ta là vệ sĩ canh cửa chứ! Dù người có nói nhỏ đến thế ta cũng nghe được. Cô giáo bắt công! Đáng ra con nhỏ đó mới là người canh cửa chứ đâu phải ta.

Tiết học đầu tiên của nữ quý kết thúc với tiếng thét ai oán trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tiết thể dục

Cuối cùng cũng có tiếng trống ra chơi. Nữ quý ủ rũ ngồi vào chỗ. Hai tên con trai cùng bàn cãi cọ, đùn đẩy nhau việc lau bảng, cuối cùng, cả hai tên đưa ra quyết định: Giờ là tiết thể dục, vậy nên... chờ xong tiết thể dục cả nhau tiếp xem ai phải lau bảng.

Cô bạn gái ngồi cạnh nữ quý thấy thế, chỉ đành lắc đầu. Bàn có đúng hai đứa con trai, vậy mà toàn đứa lười! Quay ra thì thấy vẻ mặt nữ quý ủ rũ, nhỏ giọng an ủi:

-Không sao đâu. Dù đứa khác lên cũng không có học bài cũ lại bị đứng cửa như cậu thôi.

Nghĩa là ta làm bìa chắn đạn cho cả cái lớp này à?

Thấy vẻ mặt ai oán của nữ quý, cô bạn đành lảng sang chuyện khác:

-Cậu lúc này ra cửa không mang sách vở ghi bài nên tớ ghi cho cậu rồi này.

Nói rồi giờ ra quyền võ cho nữ quý.

-...Cảm ơn.

Giờ mới nhớ ra chuyện quan trọng, hình như ta chưa bao giờ cầm bút viết. Thấy mấy đứa này viết ngon lành vậy không biết mình viết có được không?

-Ra ngoài thôi tớ còn đóng cửa! Gì ờ đến tiết Thể rồi. (Quay sang hai tên con trai kia) Đây hai thằng kia, nhớ cầm sổ đầu bài đó! Không cầm bị phạt trực nhật buổi nữa cho hai đứa trực một mình, tôi không rảnh trực thay đâu!

Ra đến chỗ lán xe, thực ra lán xe gần ngay sân thể dục. Mấy đứa ra chỗ xe mình lấy giày để thay. Nữ quý thì khỏi đi, chân mang sẵn giày rồi, đứng đó mà nhìn vài đứa con trai đá bóng. Đây là lán xe đấy! Có muốn đá bóng thì vào luôn sân thể dục mà đá, đá ở đây lại gây tai nạn gì đó thì sao?

"Bịch!": Quả bóng rơi đúng vào một bạn nữ làm nên âm thanh rõ lớn. Bạn nữ rít lên giận dữ:

-Lũ chúng mày đứng lại cho tao!

Một đứa con gái đuôi theo định đánh mấy đứa con trai, trong khi bọn con trai khá nhiều, cứ mỗi đứa chạy một phương, thành ra cô bé kia chỉ có thể la hét:

-Chúng mày nhớ đó!

Tiếng trống vào tiết học! Cả bọn đi chậm rãi vào sân thể dục. Phải đến mấy phút sau giáo viên bộ môn đến kêu tập trung hàng, cả lớp mới ị ạch xếp hàng. Nữ quý cũng chẳng biết đứng đâu, thành ra đành đứng đầu hàng. Chẳng biết vị trí có đúng không nhưng không thấy bạn nào chỉ bảo đứng sai chỗ, còn thấy rõ ràng bao nhiêu đứa đùn đẩy nhau vị trí đầu tiên các hàng. Hình như đây cũng là vị trí "bìa đỡ đạn" thì phải?

Tập mấy động tác vươn tay vươn chân linh tinh. Nữ quý thực ra bắt chước các học sinh khác làm động tác theo, coi như cuối cùng không có sai sót gì đáng kể.

Thầy giáo đưa quyết định:

-Nữ chạy hai vòng, nam chạy ba vòng, sau đó cả lớp nghỉ ngơi. Nhớ không được ồn ào ảnh hưởng đến các lớp đang học.

Bên cạnh sân thể dục là một khu ba tầng. Nữ quý chạy tiên phong, đánh lúc đầu cố gắng nhón nhón chân chậm chạp, cuối cùng cũng có đứa chịu vượt lên trước, sau mới bắt đầu chạy bất chước theo sau. Bởi vì nếu nữ quý thực sự chạy theo đúng sức mình, chắc chắn là gây chấn động lớn trong trường.

Chạy xong, thấy mấy đứa có vẻ mệt mỏi, còn nữ quý vẫn khỏe như thường. Cái tên thầy giáo đi ra chỗ bàn cho mấy giáo viên rồi. Cả bạn con gái tùm năm tùm bảy một chỗ, còn mấy đứa con trai thì rủ nhau đá bóng.

Nữ quý đương nhiên chạy theo tùm năm tùm bảy với những sinh vật đồng giới rồi!

-Hạ An, cậu mới đến trường nên không biết sự tích chấn động của trường tháng trước đâu nhỉ?

Đó là giọng của cô bạn ngồi cùng bàn đây mà.

Nữ quý gật đầu lia lịa, rồi ra vẻ mặt thờ ngây:

-Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?

-Hi hi! Tháng trước trường mình có một trường hợp học sinh tự tử.

Cố gắng làm ra vẻ bí ẩn, cô bạn nó vẫn cười hi hi.

Tự tử? Chẳng lẽ đang nói đến vụ “xin lỗi” kia?

-Đó là chị Khánh Ly lớp 11a4!

Quả nhiên là vậy!

-Chị đây là học sinh cá biệt của trường luôn, nổi tiếng quậy phá!

Chuyện này không cần biết cũng rõ. Nhìn cái danh sách xin lỗi khủng bố toàn tập là hiểu rồi. Sau đó cô bạn gái bắt đầu kể thành tích quậy phá của chị gái này. Mấy chuyện này không cần thiết phải nghe, nữ quý ta không có hứng thú.

-Cậu biết vì sao chuyện chị ấy lại trở thành sự tích của trường không? Chính là trước lúc chị ấy chết, lại đến trường loa thông báo xin lỗi mọi người. Mấy thầy cô với mấy bác bảo vệ không hiểu sao cô gắng đập cửa cũng như tra chìa khóa mãi mà không mở được phòng có loa. Còn mấy thầy cô bị nhốt trong đó cũng không chịu lên tiếng gì, cũng không xuống lớp dạy. Mãi sau khi tiếng loa tắt thì mới mở cửa ra được, nhưng nhìn vào trong lại chẳng thấy chị Ly đâu. Còn mấy thầy cô thì giống như mới ngủ dậy vậy. Sau đó hiệu trưởng phải hỏi rõ ràng mấy thầy cô đó cũng như gọi các học sinh mà chị Khánh Ly xin lỗi. Nghe nói lúc sau đó thôi chị ấy ngã chết ở nhà rồi. Người ta tìm thấy rất nhiều thuốc an thần trong phòng ngủ.

Hình như... việc ta làm lần trước có hơi quá...

-Còn một việc nữa, các cậu biết không, tin tôi một chút! Chị Ly vì mang thai với anh nào nên mới phải nghỉ ở nhà.

Hả? Đang tâm trạng hồi hận nữ quý lại tâm trạng tức giận đùng đùng. Ta đây nhập xác vào cô ta đó chẳng lẽ còn không biết cô ta mang thai hay không? Toàn tin vịt! Không thèm nghe nữa!

Đứng phất dậy ra chỗ khác ngồi một mình. Mấy bạn nữ kia thì nghĩ nữ quý vì sợ hãi nên không dám nghe nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Viết chữ hộ

Cuối cùng trống cũng chịu đánh. Tiết thể dục cũng chịu kết thúc.

Lên lớp, hai thằng cùng bàn cũng ra quyết định cuối cùng: tên nào khi nãy mang sổ đầu bài thì tên còn lại bây giờ phải lau bảng.

Tiết thứ ba là tiết văn, lần này nữ quý mới thực sự bắt đầu cầm bút viết làm nghiệp học sinh. Cô giáo lúc đầu có kiểm tra bài cũ, nhưng may mắn, cô giáo này không phải thích gọi học sinh mới, vậy là một bạn gái khác bị gọi lên. Lần đầu ngồi dưới lớp xem học sinh khác lên trả lời miệng, cảm giác cũng khá thú vị đó!

Sau tiết mục kiểm tra bài cũ là bắt đầu học. Cô giáo lúc đầu còn giảng bài, sau đang giảng bài ngon lành, tự dưng hơi nhẩn giọng và nhắc lại lần nữa câu

mình vừa nói. Nữ quý không hiểu gì cả. Tự dưng thấy học sinh cầm cúi mà viết. Cô bạn gái bên cạnh viết xong nhanh, nhắc:

-Cô giáo đọc cậu chép đi.

Hiểu nha! Cầm bút lên.

-Cậu cầm bút kiểu gì lạ vậy?

Cô bạn gái kia tự dưng nói. Cầm bút lạ? Phải nói chính xác là không biết cách cầm bút! Hồi trước có đôi lần cầm bút viết, nhưng là loại bút lông, và sau đó được thầy đồ khen nức vì kiểu chữ “thiên” thành chữ “khuyến”!

-Em kia, em có viết bài không vậy?

Thấy ánh mắt quan tâm của cô giáo, cảm giác bất an lại dâng trào trong lòng nữ quý. Cái ánh mắt đó, sao giống ánh mắt cô giáo sử khi chuẩn bị cho mình đứng cạnh cửa quá vậy?

Vội lòng ngóng cầm bút không đúng tư thế, đề từng vết mực lên cuốn vở vốn là vở sạch chữ đẹp. Nữ quý dù sinh ra ở thời phong kiến, nhưng dù sao khi chữ quốc ngữ xuất hiện thì hiện đang lang thang trên đất Việt. Rồi phổ cập giáo dục toàn dân, chính mình lúc đó đã rất quen với thứ chữ này. Đọc vô tư luôn. Nhưng viết lại là chuyện khác. Vốn dĩ cũng tập viết chữ quốc ngữ cho hợp thời đại, nhưng quý suốt ngày lang thang đây đó, người ta không thấy được, viết ai xe,. Đây là lý do phụ, còn lý do chính: không ai gửi giấy, bút cho ta, ta lấy phương tiện đâu ra mà viết? Không giấy bút cũng phải có mảnh que ta mới viết được chứ! Vốn quý cũng có thể sử dụng đồ trên dương thế, tuy nhiên như thế rất tốn yêu lực, thời gian sử dụng không lâu. Thứ được người trên dương thế gửi cho mới là đồ chính thức của mình, sử dụng tùy ý bao lâu cũng được. Mà ta đây, dù là quý cũng là quý chân chính, quý tốt lành. Lấy đồ trên dương thế không được phép (nói ngắn gọn là lấy trộm) là phạm vào thiên quy. Muốn đầu thai phải thiên quy tuân hành (tuân lệnh thực hành), đó là điều ta luôn tâm niệm. Mà ta luôn ngoan ngoãn theo pháp luật đến giờ vẫn chưa được đầu thai là sao?

Đầu bút bị dúi xuống trang vở, dần dần tạo nên những đường ngoằn ngoèo, đậm, sâu đến nỗi suýt rách trang sách, không ra hình chữ, chen lên chen xuống dòng kẻ. Viết dù có cẩn thận (thực ra là chậm hết sức) nên thành ra khi mọi người viết đến bảy, tám dòng thì mình cũng chưa xong nổi một dòng, thăm mắng trong lòng sao cô giáo đọc nhanh như gió, đọc vậy ai chép kịp. Lòng đang mãi mắng mỗ, bất ngờ một bàn tay nắm lấy bàn tay phải mình, một bàn tay đặt lên bàn tay trái mình. Tay phải kia bị nắm, những dòng chữ dần ngay ngắn xuất hiện trên trang giấy. Một cái đầu xuất hiện bên cạnh vai phải.

-Cứ la hét đi, nếu muốn bị đứng phạt lần nữa.

Tên thần chết này, sao hán biết mình muốn hét lên chứ? Phải rồi, chắc chắn vì biểu cảm mình quá rõ ràng. Là kích động, cực kỳ kích động! Tên đáng ghét này tự dưng xuất hiện làm gì?

-Này, nhìn vào vở đi, nếu ko ta khó viết lắm!

Hừ! Nữ quý đành quay lại nhìn vào cuốn vở. Tên thần chết nắm tay nữ quý, viết khá cẩn thận. Điều hán ta nói “khó viết” là đúng! Trước đây có vài lần đi ngang qua mấy trường mẫu giáo, cũng thấy mấy cô giáo cầm tay trẻ em nắn nót viết chữ. Khi mấy đứa trẻ chăm chú nhìn vào vở và cố gắng viết theo cô giáo thì chắc chắn chữ viết cũng đẹp hơn, mà cô giáo cũng đỡ bị “cứng”, viết cũng dễ và nét chữ mềm. Tình hình hiện tại ta là đứa bé chưa sỏi viết chữ còn tên thần chết là cô giáo mầm non. Nói “cô giáo” hình như hơi quá! Vậy thôi, ta là học sinh lớp một còn hán là thầy giáo chủ nhiệm lớp ta đi. Hình như bây giờ cũng có một số học sinh lớp một cần giáo viên cầm tay rèn chữ.

Thừa nhận một điều, chữ của tên thần chết này rất đẹp! Nếu ko phải cầm tay ta mà viết thì chắc chắn y như chữ in mẫu cho mấy học sinh cấp một rèn thì chữ viết luôn (?). Chỉ là cầm cái bàn tay không quen cầm bút của ta có chút gì hơi cứng nhắc. Hán viết cũng khá nhanh, theo kịp lời cô giáo luôn. Mà cái cô này sao nói này giờ chưa xong vậy?

Thấy nữ quý cứ nhìn chằm chằm tay phải, lòng có gì kích động, vội nói:

-Khỏi lo! Ta cầm tay thân thể này, ko phải tay người!

Nữ quý tròn mắt. Nãy giờ thấy tên thần chết im lặng ko nói gì, tự dưng giờ nói ra ột câu ko đâu vào đâu!? Nhìn lại cảnh tượng hiện tại... Ồ, thì hán ta đang cầm tay thân thể này, thì có sao?

Nếu hán có thể tự cầm bút thì tốt quá! Có vẻ thân lực tên này rất khá, dùng thuật biến đổi từ “phi vật thể” sang “vật thể” để cầm bút cũng ko phải ko thể. Nhưng như vậy học sinh cùng giáo viên cũng sẽ nhìn thấy hán ta, rất ko ổn. Hiện tại tên này đang sử dụng thuật trung gian, là dạng giữa của “phi vật thể” và “vật thể”, có thể chạm được vào các thân xác mà linh hồn thực sự đã chết, hiện tại có mộ linh hồn mang năng lực tâm linh chiếm giữ, nhưng người bình thường cũng như vật thể khác lại ko chạm vào được.

Chữ tự dưng hơi cứng lại. Nữ quý ko để ý, chỉ biết hiện tại tập trung tinh thần vào việc cố gắng viết chữ cùng.

Cô giáo hơi dừng lại để giảng bài. Cô bạn cùng bàn quay sang vẻ ngạc nhiên.

-Chữ của cậu... lạ thật đấy! Giống chữ học sinh cấp một.

Nữ quý suýt sặc, vội quay ra nhìn cô bạn. Nhưng bất thành linh cái đầu đen thùi lùi của thần chết lại hiện ra trước mắt. Muốn lấy tay đẩy cái đầu “chương ngại vật” ra nhưng hai tay vẫn bị tên này nắm, mà làm hành động đó có vẻ cũng rất kỳ quái, nên chỉ đành cười trừ.

-Vậy sao?

Cô giáo tiếp tục đọc. Bàn tay cũng bắt đầu bận rộn. Nữ quý vẫn giữ nguyên tư thế nhìn chăm chăm. Mũi cao thẳng... Da hơi sạm... Môi mỏng... Cái cằm... Cả gò má... hình như đã thấy ở đâu... thực rất quen!

-Lật sang trang đi!

Giọng nói có chút vội vã. Nữ quý giật mình, mở sang trang tiếp.

-Ta viết, còn ngươi chú ý nghe giảng vào. Đến viết chữ cũng ko biết viết, còn ra thể thống gì!

Tên thần chết này sao hôm nay lại khó chịu quá vậy?

Tiếng trống ra chơi. Bàn tay đặt trên tay nữ quý cũng đồng thời biến mất.

Trốn rất nhanh, giỏi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Kế hoạch buổi chiều

Ra chơi tự xưng cô bạn bên cạnh hỏi một câu rất lạ:

-Cậu ở cùng nhà với Nhi Tuyết à?

Nhi Tuyết? Tên gì lạ hoắc mà nghe giống tên Tàu quá vậy? Ở cùng nhà sao? Hình như lúc nhập xác có một con bé trong nhà, cách nói chuyện... có lẽ là con bé cô bạn này đang nói. Gật đầu một cái! Cô bạn kia thấy thế, tự xưng ra về mặt "đồng cảm":

-Uầy, vậy kể ra cũng tội nghiệp cậu thật!

-Hả?

-Sống chung một nhà với cái con ấy, không tội nghiệp thì là gì? Mà này, cậu đừng có bép xép kể với nó, không là cậu cũng bị mắng oan đó. Con ấy thế mà!

Có vẻ quan hệ giữa hai đứa con gái ko được tốt? Cũng chẳng phải chuyện của mình. Mình ko phạm người, người ko phạm mình, đâu cần quan tâm nhiều chuyện một đầu.

Tiếp tiếp theo là tiết Anh, cũng là tiết cuối. Tên thần chết kia lại xuất hiện.

Nữ quý thầm than: Cái tên quái đản! Có năm phút sau lại quay lại, tên này ko thể cứ ở yên đây đi, sử dụng thần thuật lung tung tốn kém, ko biết tiết kiệm gì hết!

Tiết Anh học bài mới, cái gì ông thầy nói u-nít hay u-kay mới gì đó, ko kiểm tra bài cũ gì hết. Viết ko nhiều, chỉ là vài chục từ mới và nghĩa thôi. Nhìn cũng là vài con chữ La-tinh nhưng sắp xếp theo trật tự quái lạ khác chữ quốc ngữ thành tiếng Anh này, nữ quý chắc loạn đầu mắt! Cách viết lạ, cách đọc cũng lạ, nhìn quyển sách giáo khoa một chút cũng ko hiểu. Lần này ta rõ rồi, mấy thứ tiếng Anh giả cầy ngoài chợ kia quả nhiên ko tác dụng gì cả!!!

Tên thần chết đứng đằng sau, cầm tay nữ quý viết, thu hết được nét khổ sở của nữ quý, khéo miệng nhếch lên chút chút.

Trống ra về, nữ quý theo dòng người xuống sân trường. Trong khi mọi người lục tục ra lán xe lấy xe thì mình thông dong đi ra cổng. Có hai cổng, một cổng lớn thì đông chật, đã có vài xe đứng chờ sẵn, một cổng nhỏ mở sẵn, nên nữ quý cứ thế thông dong ra khỏi trường.

Về đến nhà, việc đầu tiên làm là cất cặp vào phòng rồi lon ton ra phòng bếp tìm đồ ăn. Nhưng lục tung cái nhà bếp lên cũng chẳng thấy gì để ăn, cả gạo cũng ko có. Nhớ đến ở nhà còn một đôi tượng nữa, nhưng ko thấy đâu cả, có lẽ cũng ko về nhà. Thôi bỏ đi! Vốn đi ko ăn cũng ko đói, ko chết được. Chiều nay mấy lớp đại trà nghỉ, còn mấy lớp chọn kia thì học thêm, mình tranh thủ ra ngoài mua ít gạo, ít rau. Việc khi nhập xác muốn làm nhất chính là ăn thật ngon, thật đã, mặc dù mình ko đói, cơ bản là thèm ăn.

Nghĩ nghĩ, tên thần chết lại tự xưng xuất hiện. Không phải chứ, hôm nay ta gặp ngươi nhiều lần rồi đó! Lần trước nhập xác có thấy ngươi hiện mặt lần nào đâu.

-Hôm nay chơi vậy đủ rồi. Ngày mai ngươi bắt đầu hoàn thành nguyện ước đi.

Vênh mặt tìm chỗ ngồi phịch xuống:

-Ta đây chính là muốn hưởng thụ, đâu cần phiền người!

Tên thần chết thấy vậy chỉ nhếch mép cười trông rất muốn đánh:

-Trách nhiệm của ta là nhắc nhở người, còn có thực hiện hay ko là việc của người.

Nói xong còn rất tự nhiên thay đổi tư thế gác chân chữ "ngũ" bay lượn lơ trước mặt.

Thật rất muốn đánh! Đồ vô trách nhiệm! Muốn làm kiêu một chút mà hần cũng chẳng thêm xuống nước năn nỉ... Tất nhiên ta làm ma quỷ bao nhiêu năm cũng ko thể ngu như vậy. Mỗi lần ko hoàn thành phải làm lại ba lần khác. Lần nào gặp mấy nguyên ước vớ vẩn khó ưa lại giờ giọng kiêu căng ko chịu hoàn thành nguyên ước thì vừa hại não vừa chẳng biết đến đời nào mới được đầu thai. Thà tranh thủ hưởng thụ kèm hoàn thành nguyên ước sớm mới là tốt nhất! Mục tiêu lớn nhất hiện tại chính là đầu thai!

-Chiều nay người nghỉ ở nhà ta giúp người tập viết.

Ồ, chiều nay mình định đi mua thức ăn mà...

Thấy vẻ mặt ngu ngơ rõ ràng chưa tiếp nhận thông tin vào não, thần chết lại gần "cốc" một cái vào đầu nữ quỷ.

-Tranh thủ tập viết đi. Ta cũng ko thể cầm tay người viết hộ mãi được.

Nữ quỷ nhăn mặt xoa xoa chỗ bị cốc(thật ra không đau, chị này già bộ thôi), ngẫm nghĩ, rồi gật đầu:

-Vậy cũng tốt! Khỏi cần mấy lần sau nhập xác mà ko viết được chữ. Nhưng người sao nổi hứng giúp ta vậy?

Tên thần chết vênh mặt tự đắc:

-Vì ta rất tốt bụng! Mà ta cũng ko muốn tốn thần lực để viết hộ người, tranh thủ thời gian để sau này rảnh nợ.

Nữ quỷ lăm bằm trong lòng: người cũng biết tiết kiệm thần lực, có quỷ mới tin! Vậy là chiều nay ko thể mua đồ ăn rồi, thôi để mai tính.

Tìm tìm, cuối cùng cũng lòi ra một quyển vở mới, một cái bút bi lên bàn. Lúc tìm kiếm thì rơi ra một bức hình, nữ quỷ nhặt lên nhìn. Là hai thằng con trai khoác vai nhau, nhưng rõ ràng một thằng nổi bật hơn, vì ba phần tư bức ảnh là hình nó, góc còn lại mới lộ ra mặt tên kia. Đằng sau có chữ viết tay:

“Hà Anh, tớ thích cậu!

Kí tên

Hà An”

Cái bức hình chết tiệt, làm ta nhớ đến nguyên ước của con nhỏ kia. Nhìn mặt có điểm gì đặc biệt đâu, sao con bé đó lại thích đến chết còn muốn tỏ tình chứ? Vậy là nữ quỷ từ ghét cô bé mình nhập xác rồi ghét lây sang hai cậu bé trong hình.

Cắt bức hình đi, nhìn thần chết viết từng con chữ mẫu từ "a" đến "y" vào quyển vở, miệng vẫn ko ngừng lăm bằm:

-Bọn trẻ bây giờ sao vậy chứ? Học hành ko chịu học hành suốt ngày yêu đương. Mới mấy tuổi ranh thì biết yêu là gì! Học đòi người lớn hết yêu đứa này đến yêu đứa khác, thay người yêu như thay áo, nói chuyện truyền kinh nghiệm cứ như cao thủ lão luyện tình trường. Rõ là trẻ con! Bố mẹ chúng cho tiền đi học ko chịu học hành từ tể lại học đòi yêu đương những nhứt, để sau này ềnh cái bụng ra, hăng kia truất ngựa truy phong, còn mình về nhà mà vui vào lòng cha lòng mẹ than khóc, hối hận. Các cụ nói cầm sai, đừng nghe quân tử ý ời, để rồi có lúc ôm con một mình. Ta trước đây ko được học hành từ tể đã đành, bây giờ bọn trẻ được học từ nhỏ thì phải biết phận mà hưởng thụ học hành...

-Vậy ai 13 tuổi đã đi xem mặt lấy chồng hả?

Thần chết phang một câu cắt đứt lời của nữ quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quỷ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tập viết nào!

Nữ quỷ bị bất ngờ, im phắc trong một giây, rồi lớn tiếng:

-Thời xưa khác, thời nay khác! Ngươi ở đó loằng ngoằng!

Thần chết ko thèm nói tiếp, tự tiện ra khỏi ghế. Lúc này nữ quý nhìn ra hấn ta đã viết xong.

Vậy là mình vội vàng ngồi vào ghế. Không ai nói đến chuyện lúc nãy nữa.

Cầm bút lên thử thì bị tên kí giờ giọng khinh bỉ kêu đến bút cũng ko biết cầm. Nữ quý vốn dĩ quen kiểu ăn nói của hấn rồi, chẳng thèm phản bác, chỉ quay ra:

-Vậy ngươi dạy ta cách cầm bút đi.

Chỉ nói thế thôi, vậy mà hấn lấy cái bút kia, nhét vào tay nữ quý, nâng từng ngón tay nàg đúng vị trí cầm bút, ko quen lèo bèo:

-Muốn viết chữ đẹp trước tiên phải tập cách cầm bút đúng.

Vâng, chuyện đó ko cần nói ta cũng biết. Mà ta ko cần viết chữ đẹp, ta cần viết nhanh và nhìn ra hồn chữ là được.

-Có cần ta cầm tay ngươi viết ko?

-Được.-Nữ quý vui vẻ nhận lời.

Tên kia cũng ko quên cười nhún nhử về ta đây biết ngay ngươi sẽ đồng ý mà. Hừ, ta chỉ muốn học cách viết thôi, nhìn chữ mẫu cũng ko biết về theo kiểu nào.

-Chăm mà tập vào, đừng như sáng nay, chú ý đi đâu.

Thần chết cầm tay nữ quý viết vài chữ trước, sau buông tay, để nàg tự mình viết, còn mình khoanh chân bay lơ lửng bên cạnh ngắm nhìn. Bị buông tay, nữ quý đành tự mình viết vậy. Quả nhiên chữ hiện ra khác nhau một trời. Hấn nắm tay mình sao viết đẹp vậy còn mình tự viết thì nhìn ko ra chữ? Đầu ngón tay bấm thật chặt đầu bút, nổi ra vết đỏ đỏ, tay cũng bắt đầu bị cứng. Mắt chăm chú ngó ngó theo từng vết mực hiện trên trang giấy, đầu cứ thế nghiêng nghiêng dần, lưng cũng bắt đầu vẹo trái vẹo phải.

-Tập tư thế ngồi cho đúng.

Nữ quý quay ra, ném cho ánh mắt ai oán:

-Ngươi thử như ta xem ngồi ngay ngắn kiểu nào?

Hấn liền nắm bả vai nữ quý giữ cho ngay ngắn, rồi vận đầu nàg cho thẳng, mặt hướng vào vở, cách vở đủ khoảng:

-Tập cho quen, mai còn phải viết nhiều đấy.

Nữ quý bị nắm vai, vận cổ cũng thấy hơi khó chịu, nhưng biết hấn có ý tốt, nên cũng ngoan ngoãn ko ca thán gì. Chỉ là tay cầm bút viết mà nhìn kiểu này cứ bị che mất chữ đi. Tên thần chết cũng đành lẩn nửa nắm lại tay nữ quý chỉnh đúng tư thế.

Sau khi viết xong quyển vở 72 trang dày đặc chữ cái, nữ quý giờ ra cho thần chết nhìn, về hớn hờ.

-So với chữ gà bới tốt hơn chút.

Được tên thần "khuyến khích" kiểu này nữ quý cũng ko tự ti lắm. Vì so với chữ hấn ta tự mình phải nhận là quá chữ gà bới, hấn còn hào tâm "khen" như vậy là ổn rồi. Bắt đầu viết từ một giờ chiều đến giờ là sáu giờ, phong cũng tối hơn nên ra ngoài bật đèn. Mới tháng mười mà trời tối đen rồi. Con bé cùng nhà cũng ko có dấu hiệu về nhà. Vào lại phòng đã thấy một quyển vở mới, kèm quyển SGK vẫn trên bàn.

-Ko viết chữ cái nữa, tập viết nhiều kí tự gộp lại đi.

Nói xong thần chết cũng rất tự nhiên mở sách ra đúng bài "Tám Cầm", rồi bảo nữ quý chép.

A, SGK có truyện này nữa sao, vậy ta phải tranh thủ đọc.

Đọc 5 phút chán rồi nữ quý bắt đầu chép. Ghép chữ quả nhiên khó, còn phải xem khi nào viết chữ hoa, khi nào viết chữ thường, còn cả các nét để nối các con chữ. Tên thần chết rất tận tình chỉ bảo, xong xuôi lại quay ra lơ lửng ngồi chơi.

Viết xong một lần cũng toi một tiếng đồng hồ, nữ quý quay ra đĩnh cho gã kia nhìn, thì thấy gã đang nhắm mắt (anh ý đeo kính sao chị biết anh nhắm mắt?-Nhìn mặt ngơ ngơ là biết hấn đang tranh thủ ngủ rồi-Ặc!). Nàg chú ý ngắm nhìn. Thật ra ban sáng cũng thấy gã rất quen mắt, chỉ là lúc nào cũng khoác mũ rộng thùng thình che kín, còn đeo kính đen to bản, cổ áo cao che nốt, thật khó nhìn rõ mặt. Rất muốn lột cái kính với cái áo kia ra!

Lúc này ngồi viết suốt mấy tiếng đồng hồ thật ra cũng suy nghĩ vấn đề này, rồi lại tự dưng nhớ đến tên thư sinh đáng ghét kia. Ko phải là hấn đi! Kê ác như hấn sao có thể làm thần! Chỉ là...sao tên thần chết biết 13 tuổi mình đi xem mặt?

-Ta yêu người!

Thần chết mở mắt ra (cái này miêu tả của tác giả, tả thật đó, nhưng nữ quý không nhìn ra), rồi nở nụ cười gian tà:

-Phải xưng “tớ”, gọi “cậu”, muốn thực tập tỏ tình thì để lần sau đi, giờ tập viết thế nào rồi?

Quả nhiên ko giống! Tên thư sinh kia sao có nụ cười cợt nhả thế được. Nữ quý đưa vở cho hắn xem..

Ngày trước, có một cô bé tên Đào họ Trần, ngồi ngay ngắn cố gắng viết từng con chữ. Chàng thư sinh trẻ đáng vẻ cao gầy, gương mặt khôi ngô, đôi mắt cũng rất sáng, ra dáng người nho sĩ đứng phía sau nhìn theo từng nét mực trên giấy. Cô bé quay sang, giờ ra tờ giấy, cười tươi.

Chàng thư sinh thoáng đỏ mặt, cầm lấy tờ giấy xem xét, thực chất là che đi vẻ ngại ngùng, bắt đầu đọc:

-Nam quốc sơn hà Nam đế cư

Tiết nhiên định phận tại...

Đào thị, ...sao... em viết chữ “khuyển” thế này?

Cô bé nhón nhón chân nhìn vào chữ chàng chỉ:

-Đây ko phải chữ “thiên” sao, em viết đúng chữ chàng viết ở đây mà.

-Chữ “thiên” viết... viết ko ngay sẽ thành “khuyển“...

Chàng vừa lấp bắp vừa đỏ mồm hỏi, quay ra nhìn về ngây thơ của cô bé, đành thờ dãi:

-Em tập rèn đi, mai thầy kiểm tra thì sao?

-...Em biết rồi. Không phải em đang nhờ chàng tập cho sao. Thầy đồ chắc ko vắng được đâu.

Chàng học cao... um..em thích chàng.

Đang nghe tự xưng bị ba chữ “em thích chàng” làm vị thư sinh đỏ mặt, cúi chặt đầu xuống, ko dám nhìn. Đào thị thấy vậy cũng bất giác đỏ mặt, vội lấp bắp:

-A, thầy... thầy em chắc mong em về rồi... Em ko thể ở lại nữa...

Hiện tại, nhớ lại mấy chuyện quá khứ, chỉ đành lắc đầu xua đi. Nhìn đi nhìn đi, tên thư sinh thì đỏ mặt tía tai, còn tên thần chết lại đứng đưng, còn thuận tiện giọng điệu trên ghẹo, sao có thể giống nhau?

-Lấy vở văn đọc mấy câu trúc làm văn nghị luận ấy. Bây giờ chú tâm vào văn nghị luận. Mai có tiết văn nữa.

-Biết rồi.

Thôi, ko thêm suy nghĩ nữa. Minh hiện tại phải cố mà đầu thai vào.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Xác định đối tượng

Mới sáng sớm, cảm nhận thấy có người vào nhà, nữ quý cũng đã sắp xếp sách vở vào cặp xong, nên trực tiếp ra phòng khách bật đèn lên.

Không ngoài dự đoán, một cô bé trạc tuổi đi vào nhà, trên người quần jeans áo phông, đeo cái túi sách nhỏ xinh xinh.

-Chào cậu!

Nữ quý tự giác mỉm cười. Dù sao ta nên tỏ ra thân thiện với đối tượng cùng nhà.

Con bé kia nhuộm tóc tím, làm xoăn nhẹ, buông xõa, mặt trang điểm thấy rõ, quay ra nhìn nữ quý, lạnh giọng:

-Bản quá, đi tắm đi!

Xong thì thẳng thân đi về phía phòng mình. Nữ quý ngỡ người ra. Gì thế? Vậy là bơ mình luôn à? Nhìn lại chính mình... Mẹ kiếp, quên chưa thay quần áo. Thảo nào bị mắng là bản. Nhưng nghĩ kĩ, con bé này lúc chết cũng vậy, đến trường ko thấy ai kêu ca, giờ lại bị mắng là bản có vẻ vô lý...

Mặc quần áo xong xuôi, nữ quý chạy ra hỏi cô bé này:

-À cậu, cậu có biết tiền để đâu ko?

-Hử?

-Tớ cần mua đồ ăn.

Con bé ngỡ ra một lúc:

-Cậu chưa ăn à?

-...Ừ.

Con bé cũng không hỏi nhiều nữa mà đi vào một phòng nọ lấy ra một ví tiền:

-Đừng quên nữa.

-A cảm ơn. Mà này, tối qua cậu đi đâu vậy?

-Tao đi đâu liên quan gì mày!

Tự dưng con nhỏ gắt lên, rồi lại nhẹ giọng:

-Tớ hứa với dì chăm sóc cậu rồi, đừng bỏ đói nữa. Hôm nay cậu đi xe với tớ đi.

Gật đầu. Cái con bé này trong thời kỳ phản nghịch thái độ lúc nóng lúc lạnh thật kỳ dị.

Nhi Tuyết đeo nữ quý trên chiếc xe đạp điện đi học. Đến cổng trường thì dừng lại mua đồ ăn. Nữ quý đi xuống bờ mũ bảo hiểm ra, đang định đi thì bị gọi giật lại.

-Ê An, đợi tí...Của cậu này...

Người bán phết xong dòng tương ớt lên, Nhi Tuyết lấy rồi đưa luôn cho nữ quý.

Nhận lấy bánh mì, nữ quý vui mừng khôn xiết. Ya, cuối cùng cũng có thể ăn rồi.

-Này Nhi Tuyết, cậu học lớp nào?

-...10A1, cậu biết rồi mà. Khỏi lo, tan học đợi tớ ở cổng tớ ra đón cậu .

10A1, thì ra con này là học sinh đỉnh..

Đi vào lớp học bắt đầu buổi học nào!

Tiết đầu là văn, hôm nay cũng chẳng thấy tên thần chết xuất hiện. Không sao, bây giờ mình có thể kiểm nghiệm kết quả rèn luyện hôm qua rồi.

-Cả lớp lấy giấy kiểm tra 15 phút.

Đó là câu đầu tiên khi vào lớp của cô giáo dạy Văn. Quay ra thấy mọi người hấp tấp lấy giấy ra, kẻ viết lời phê, nữ quý vẫn ngây mặt. Cô bạn cùng bàn thấy thế, xé vở ra một tờ đôi nữa đưa cho nữ quý:

-Không giấy hả? Cho cậu đây. Viết mau lên, cô đọc đề giờ.

Cầm bút lên, lấy dùng khí đặt bút xuống trang giấy, bắt đầu viết. Từng dòng chữ xuất hiện. May quá, nhìn ra hình chữ rồi. Cảm giác vui lâng lâng trong lòng. Nữ quý bắt chước cô bạn cùng bàn viết tên, lớp, kẻ điểm, lời phê. Cô giáo bắt đầu đọc đề:

-Suy nghĩ của em về hiện tượng vô cảm trong xã hội ngày nay.

Ha, tên thần chết dự đoán như thần, mà hần là thần mà, nên hôm qua bắt mình đọc văn nghị luận. Tốt, cứ theo sườn dàn ý văn nghị luận và kinh nghiệm quan sát bao năm của mình sẽ không lo. Chỉ là... mình mới tập viết hôm qua, bây giờ viết thời gian có 15 phút có sao ko?

-Cậu viết luôn đi, ngăn ngại gì vậy?

Cô bạn nhắc nhở. Nữ quý bắt đầu hì hục viết. Viết như đánh trận với các con chữ đó!

Viết xong xuôi, đọc tổng thể lại lần nữa, dù không đẹp nhưng ít nhất có thể đọc được, coi như thành công rồi. Cô giáo thu bài lại. Lớp một phen ồn ào. Cô bạn bên cạnh quan tâm:

-Cậu làm như thế nào?

-Như thế nào là sao?

-Là hay hay ko hay đó!

-Ừm... cũng được.

-Cũng được là sao?

-Là được đó.

...

Hai cô nàng tán dóc mãi khi cô giáo nổi khùng gõ thước bắt cả lớp im lặng.

Ra chơi, nữ quý lôi ra một tấm ảnh, quay ra hỏi bạn cùng bàn.

-Cậu có biết trong hình ai là Hạ Anh không?

Nữ quý hỏi vậy trước tiên là có lẽ, còn chẳng biết thằng nhóc có được nhiều người biết không, mà ko hay có học trường này không nữa. Cô bạn cảm bức hình, nhìn say đắm:

-Đây là Hạ Anh!

-Đưa nào?

-Đây này!

Nói rồi chỉ về kẻ chiếm ba phần tư bức hình. Vậy là tìm được đối tượng rồi.

-Vậy người còn lại là ai?

-Là Hạ Anh!

Hả? Con nhóc này đang trên mình à?

-Vậy... nếu là thích một người thì cậu sẽ thích ai?

-Dĩ nhiên là cậu ấy!

Nói rồi chỉ vào kẻ chiếm ba phần tư bức hình, về hớn hờ, còn tiếp tục nói:

-Cậu ấy là hotboy của trường, vừa đẹp trai, vừa học giỏi, con nhà giàu, tính tình rất ngầu,...bla bla...

Đây cũng là bức hình lấy từ FC của cậu ấy nữa. Mà sao vậy? Cậu cũng là fan của Hạ Anh à? Mà nha, tên cậu với tên Hạ Anh cũng rất giống nhau.

-Khoan khoan!-Nữ quý vội lên tiếng, phòng khi cô bạn lại tiếp tục ca cẩm-Nghĩa là nếu yêu chắc chắn phải yêu Hạ Anh này, không phải Hạ Anh kia?

-Tất nhiên. Tên kia vừa xấu vừa bình thường. Nếu không phải hán cùng tên lại là bạn thân của Hạ Anh, chắc chắn cả trường cũng chẳng biết hán là ai!

Được rồi, sau bao năm nhìn người sống hóa người chết, người chết hóa xương trắng đã quên mất tiêu khái niệm đẹp xấu của con người rồi. Thành ra nhìn cũng không phân biệt nổi ai xấu ai đẹp nữa. Mà tên kia cũng chiếm phần lớn bức hình, chắc chắn là hán rồi.

Cô bạn ngây thơ lật giờ đằng sau bức hình. Không có gì cả!

Nữ quý đành tiếp tục hỏi:

-Vậy cậu biết Hạ Anh học lớp nào không?

-Là 10A1! Học giỏi đúng không? Quả là nam thần trong lòng tớ!!!

Chương 18: Gian nan tỏ tình

Đã xác định được đối tượng, giờ tất nhiên phải mau chóng tỏ tình thực hiện nguyện ước. Đến ra chơi tiết 2, nữ quý quyết định đi tìm cậu nhóc Hạ Anh đó. Khổ sở! Lớp đại trà của mình với lớp chọn của người ta cách nhau khoảng cách dài nhất. Xui xẻo lớp 10A10 lại là A thường xa xôi nhất so với 10A1. Vốn dĩ cũng chưa quen với cách sắp xếp lớp học, đành vừa đi vừa nhìn tên lớp trên cửa. Mà ra chơi ngoài hành lang cũng có rất nhiều người đi, phải chen chân đi mãi. Đến nơi thì thấy tụ tập quá nhiều người, mà toàn là nữ không. Nghe bọn họ bàn luận cũng là đến đây ngắm hotboy, tiện thể thử vận may xem ai được hotboy để ý. Tất nhiên hotboy đấy cũng là cậu nhóc Hạ Anh mà nữ quý đang tìm kiếm. Không chen vào được! Chỉ muốn đi tỏ tình thôi mà, sao gian nan quá vậy?

Chen chúc, xô đẩy mãi mới nhìn được đối tượng, chưa kịp vui mừng, về mặt nữ quý chợt ngáy ra...

Không phải chứ!

Trống vào lớp, thần thờ quay lại lớp học, tiết sau là tiết Sử, không hiểu ai sắp xếp thời khóa biểu hai ngày liên tiếp đều có Văn và Sử thế này. Cô giáo đi vào vẫn nụ cười thân thiện, về chỗ giáo viên, giọng dịu dàng:

-Bạn Hạ An hôm nay đã học bài cũ rồi chứ, em lên bảng kiểm tra.

Không có tâm tư! Sự việc lúc này làm nữ quý hết hứng học hành rồi. Mẹ kiếp, ko thể cho đối tượng bình thường được đi!

Lên bảng kiểm tra, cô giáo vẫn câu hỏi quen thuộc:

-Em hãy nêu những gì đã được học ở bài trước.

Bắt đầu trả lời khá trôi chảy, dù sao cũng là xã hội ta từng sống, tất nhiên rất quen thuộc. Càng kể càng hào hứng, quen luôn sự vụ vừa rồi, vậy là kẻ tất tẩn tẩn, từ chợ phiên ra sao, hoàn cảnh nhân dân thế nào, rồi cả vị Chúa Trịnh được mệnh danh “Tào Tháo của nước Việt”, ... Kể nhiều mà cô giáo bảo thôi nói cũng tiếp tục hào hứng kể. Mọi người tròn mắt nghe.

-Cô nói em thôi!-Cô giáo hét lên đầy giận dữ.

-Tại sao thôi?-Nữ quý hỏi về rất thơ ngây.

-Em học bài cũ chưa?

-Dạ rồi.(thực ra ko học ta cũng tự biết)

-Vậy thì em nêu đúng những gì cô cho ghi vào vở đi.

-Nhưng những gì em nói là đúng mà.

-Cô không cần biết, em nêu đúng những gì cô ghi trong vở ngay.

Cái con nhóc này. Ta đây sống trong thời đấy nói chỉ có đúng. Thế hệ sinh sau đẻ muộn không hiểu thời thế xã hội cũ ta tận tâm chỉ bảo ở đó còn gồng gồng. Đã tức giận vụ con mà kia giờ đến lượt con nhóc này. Mấy tuổi ranh mà...

-Thưa cô. Những gì em nói là đúng vậy nên em sẽ không sửa lại. Còn nữa, cô nghĩ sao về việc dạy sử của mình. Quan trọng là học sinh thực sự hiểu. Học vẹt cũng chẳng hiểu được lịch sử đâu cô. Cô không cảm thấy cách dạy của mình rất có vấn đề sao? Cứ thao thao nói trong khi chẳng học sinh nào chịu nghe. Bây giờ học sinh chỉ coi đây là môn học phụ mà cũng chẳng cần phải học vì lúc thi cũng có thể gian lận, điểm tổng kết cũng không tệ.

-Này em..

-Ta nói mà người không chịu nghe hay sao? Thích ngắt lời thế hả? Lớp trẻ bây giờ sao vậy chứ? Người ta nói mà không thèm nghe.

Vậy là nữ quý tiếp tục bài thuyết giáo thật dài về môn Lịch sử, so sánh giữa xưa và nay nghe rất lý lẽ. Cầm tức sự vụ lúc này mà giwof hăng chí nói khiến cô giáo tức sộc. Cuối cùng nhân nhả ghi vào sổ đầu bài:Em Hạ An vô lễ với giáo viên.

Nhiều học sinh giờ ra chơi vây quanh tỏ vẻ quan tâm. Giowf thì chắc chắn chuẩn bị đình chỉ học ít nhất ba ngày rồi. Tội này cũng đâu nhẹ. Mà không sao, vì tương lai được đầu thai trong môi trường tốt đẹp. Đấu tranh vì lẽ phải là đáng. Nữ quý tự an ủi mình như vậy.

Thờ dài.. Dù sao con bé này cũng ko còn sống nữa, kết quả học tập cũng chẳng còn quan trọng. Nhưng ta đây còn cần đầu thai! Không cần biết! Tỏ

tình với thân xác cũng được, linh hồn cũng được, ko phải chính là hấn sao?

Ra chơi tiết tiếp theo, nữ quý lại lần mò lớp 10A1. Giờ thì ko tự trọng gì hết. Chỉ là một con ma thôi mà. Nó cũng không nhận ra mình là quý, không cần mắt mặt. Nhưng xuống đến lớp thì không thấy anh chàng cần tìm đâu, mà lại gặp đối tượng khác.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đã tỏ tình, hoàn thành nguyện ước?

-Cậu ko sao chứ?

-A mình không sao.

-A là cậu!

-Hả?

Đi đụng trúng một người, ai ngờ là cậu nhóc chiếm phần nhỏ trong bức hình kia.

-Cậu là Hạ Anh phải không?

-À...ừ. Cậu cần gặp Hạ Anh à. Ý tớ là...

-Tớ hiểu tớ hiểu. Mà cậu biết cậu ý đâu không?

-Giờ Hạ Anh không ở trong lớp.

-Khoan, cậu học lớp này hả?

-...Ừ.

Thấy hấn ta cười gượng, biết anh chàng không vui, nữ quý đưa tập giấy nhặt lên cho.

-Của cậu này. Mà cậu thích chữ Nôm à? Thật tốt! Bây giờ ít người trẻ thích mấy thứ này lắm. Chữ Nôm cũng là chữ dân tộc mình. Nhiều tài liệu lịch sử ghi theo thứ chữ này. Học tập cũng tốt. Tớ cũng thích bài của Hồ Xuân Hương lắm. Rất độc đáo! Muốn học chữ Nôm cũng cần biết chữ Hán như vậy để học hơn...

-Cậu... đọc được à?

Cậu nhóc có vẻ ngạc nhiên lắm. Nữ quý nói rất tự nhiên:

-Đương nhiên.

Tạm biệt cậu nhóc, nữ quý tiếp tục đi tìm Hạ Anh. Không còn cách nào vậy...Tên đó đi đâu vậy chứ?

Một luồng yêu khí lượn là tản ra xung quanh.

Tiếng trống vào lớp. Luồng khí tan rã. Không phải chứ! Quá nhanh đi! Mình còn chưa tìm được mà.

Không hiểu sao mình có thể trải qua tiết Lý kiểm tra 45 phút nữa... Trong khi mọi người chăm chỉ làm bài cộng chép bài (rất nhiều đối tượng gian lận) thì mình lại nhanh chóng xong xuôi phiếu trắc nghiệm và nghĩ làm sao mau chóng tỏ tình với tên kia. Hết tiết học, đau lòng nhất là, mình phải ở lại lớp nghe giáo huấn chút. Nguyên nhân rất rõ ràng: thứ nhất, giáo viên Lý là chủ nhiệm lớp; thứ hai, tiết Sử vừa rồi vô lễ với giáo viên; thứ ba, đây là giáo viên nữ. Chỉ có giáo viên nữ mới quan tâm “sâu sắc” học sinh như vậy. Đền hết tiết năm mà chưa cho học sinh về ăn còn ở lại dạy dỗ. Chỉ có giới nữ mới vậy thôi, là giáo viên năm chắc chắn không cần nói nhiều trực tiếp cho phép nghỉ ngơi không cần đến lớp ba ngày rồi, nói theo ngôn ngữ hay dùng là “đình chỉ học ba ngày”.

Dù nói có vài phút ngắn ngủi nhưng khi đi ra khỏi lớp hành lang tầng ba đã vắng tanh. Nữ quý vội nhìn ra phía khu kia, biết lớp 10A1 ra về rồi, quay ra xác định hướng cô giáo đi, liền chọn hướng ngược lại tiến tới. Chắc chắn giáo viên không thể nhìn thấy mình rồi, làm một động tác dứt khoát, nhảy từ tầng ba xuống sân trường. Tư thế tiếp đất rất nhẹ nhàng, rất ngẫu. Xác định vị trí hấn ta nhờ yêu thuật, vậy là chạy ra đúng chỗ chặn xe. Cậu trai kia, chính là Hạ Anh!

Bình tâm, bình tâm! Che giấu cảm xúc khinh bỉ lại, nhưng thật khó, đành cúi đầu xuống, không cho hấn nhìn thấy mình, nói lớn:

-Hạ Anh, tớ thích cậu. Làm bạn trai tớ nhé!

Chỉ cốt nói cho xong lời tỏ tình, không nhìn về mặt hấn ta. Hừ, thật mất mặt! Đường đường một nữ quý yêu thuật cao thâm, lại tỏ tình với một hồn ma cướp thân xác. Ta đây hiện thời tạm tha cho ngươi, nhưng hành vi cướp xác này, rồi nổi nhục này nữa, ta nhất định không tha.

Trong đáy mắt hiện lên vẻ bất ngờ, rất nhanh liền nở nụ cười:

-Xin lỗi.

Hạ Anh nói vậy rồi đi luôn. Nữ quý đứng đó, từ từ ngẩng mặt lên, thờ phào. Vậy là xong rồi! Giờ có thể thoải mái chơi rồi, không cần lo lắng nữa. Nhưng sao con ma đó lại nói “Xin lỗi”, còn ý cười kia. Quả nhiên không nắm bắt được!

Đang xa, Nhi Tuyết nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, cắn cắn môi dưới, mắt lộ ra tia ghen tị. Lúc này, cô nàng thấy Hạ An, con bé cùng phòng, ngại ngại không dám ngẩng đầu mà tỏ tình với hotboy trong trường, điều đặc biệt là Hạ Anh lại mỉm cười với cậu ta, dù không nói đồng ý nhưng cũng không từ chối.

Gặp Nhi Tuyết ở ngoài cổng trường, nữ quý lên xe đi về. Vì đường xa, nên Nhi Tuyết ghé vào một quán, mua đồ ăn sẵn. Cũng không thể ăn ở đó luôn mà phải về nhà, vì sách vở buổi chiều ở nhà, buổi sáng những năm tiết rất nặng cặp rồi.

Về nhà, đang ăn, Nhi Tuyết đột nhiên nói:

-Chủ nhật là 31 tháng 10, cậu dẫn bạn về nhà chơi đi.

-Hả, nhưng tớ đâu bạn bè gì?

-Thì mời bạn mới quen đó. Cậu mới đến, dẫn bạn về nhà chơi cho thân quen hơn, ngày kia tớ cũng đi chơi mà.

-Cũng được. Mà kia chủ nhật là ngày gì nhỉ?

-31 tháng 10, đừng nói không biết chứ? Tớ hầy sang, vậy mới thú vị.

Ngày kia sao? Nhớ rồi, thì ra là ngày đó!

...

Ngồi trong lớp học, chán ngán. Đèn tối om. Mất điện mà. Chiều lại học cô giáo chủ nhiệm, lần này thì trực tiếp nói với cả lớp việc đình chỉ học, bắt đầu từ mai. Thực ra cũng rất buồn chứ! Mình mới đi học lần đầu mà. Cũng không phải đánh nhau phá hoại của công tội lớn gì, chỉ là bày tỏ quan điểm một cách hơi thẳng thắn thôi. Lại còn lời tên thần chết nói.

-An, vậy ngày kia bọn tớ sang nhà cậu hả? Được đó! Tớ rủ mấy đứa kia đến luôn.

Cô bạn cùng bàn lại liến thoắng. Nữ quý dù ừ rừ cũng quay ra hỏi:

-Nhưng cậu biết nhà tớ không?

-Lo gì? Cậu ở cùng nhà con đó thì tớ biết mà. Không biết thì hỏi đường là được. Halloween tớ mang luôn mấy đĩa phim kinh dị. Vậy mới thú vị!

Giờ thì nữ quý ta cũng hiểu con bé cùng nhà nói đến ngày gì. Còn tưởng là ngày rằm chứ! Thảo nào thắc mắc rằm rù bạn sang chơi làm gì. Mấy lễ hội mà quý phương Tây đây ta đâu có hứng thú. Thà là lễ Vu Lan còn vui hơn.

-Nè nè, sáng nay cậu hỏi về Hạ Anh, có phải thích cậu ý không?

-Cậu nghĩ sao?

-Hình như không phải.

Biết không phải còn hỏi.

-Tớ thích con trai ngầu như cậu ý. Còn cậu?

-Bây giờ phải học, chú ý bạn trai bạn gái làm gì?

-Thì tương lai cậu cũng phải có thôi. Nếu cậu có bạn trai, cậu thích người đó như thế nào?

-...An ổn. Tớ thích một người an ổn.

“Gi ông Takigawa.”-Nữ quý thầm bỏ thêm một câu.

-An ỏn? Nghe hay đấy.

Haizz... Thật là! Còn ở đây nghe chuyện tầm phào. Lúc này đang học tên thần chết lại lượn đến hỏi thăm.

-Trong hành lang có camera đặt hai tư trên hai tư đấy.

Tên này vừa đến nói cái này làm gì? Không đợi nữ quý thắc mắc, thần chết nói tiếp:

-Sáng nay người nhảy tầng...

-...Khỏi là. Ta tự biết lo liệu.

Giowf đã hiểu rồi. Nhắc mình camera quay hình chứ gì. Lúc này nữ quý sử dụng thuật thông tâm nói tiếp:

-Tuy ta không biết cách xóa đoạn đấy nhưng ta biết cách phá hoại mà.

Vừa nói xong thì một tiếng nổ thật lớn làm mọi người giật thót. Mất điện luôn.

Thần chết nghi ngờ quay sang nhìn, ý bảo “tác phẩm của người” đấy hả?

-Ta chỉ định làm một chút thôi. Sao hiệu ứng dữ dội vậy nhỉ?

-Phá hoại của công!

-...!!!

-Được rồi. Chốc ta xử lý. Nhưng có chuyện quan trọng hơn. Người chưa hoàn thành nguyện ước đâu.

Bất ngờ một giây, Nữ quý hét lên:

-Tại sao?

Rõ ràng ta tỏ tình rồi mà. Nữ quý hét mà không biết mọi người xung quanh đang nhìn mình chăm chăm.

-Im lặng đi. Nghe ta hỏi, mục đích của tỏ tình là gì?

-...Bày tỏ tình cảm của bản thân cho đối tượng mình thích biết.

-Sai. Để người đó đồng ý chấp nhận tình cảm.

-...Làm gì có. Người nghĩ vậy hả? Nhưng cũng có thể...

-Chỉ là suy nghĩ của ta thôi. Ta cũng chỉ biết người có hoàn thành hay không, chứ không biết được lý do.

...Được rồi. Tỏ tình xong, nhưng không hoàn thành nguyện ước. Phí bao công sức của mình!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nữ hiệp cứu người!

Dù sao cũng được nghỉ, nữ quý ra ngoài mua thức ăn. Mai dù sao cũng là rằm, mua chuẩn bị một chút. Còn phải mua cả hoa cắm đặt lên bàn thờ nữa. Sáng nay ở nhà lau dọn mọi góc ngách xong xuôi, chiều mới bắt đầu mưa. Cũng còn sớm ha. Hôm nay được cái thời tiết mát mẻ, không oi bức nắng gắt cũng không mưa rào, dù sao cũng còn sớm, dạo quanh chút chút xem.

Đi trên đường lại gặp mấy đồng rác lộn xộn, nghĩ giờ mình cũng gần như là người rồi, nên nhặt hết lên tìm chỗ đổ. Xong xuôi, đi dạo tiếp thôi.

Đang lang thang, nữ quý bỗng ngưng lại, yêu khí phát tán. Rồi bất ngờ chạy thật nhanh về phía trước.

Cậu trai Hạ Anh chiếm phần nhỏ trong bức hình đang bị bao vây bởi mấy đứa to con. Chúng vẫn chưa xử lý luôn mà còn đe dọa tinh thần đã. Nữ quý kiểm được một cái gãy gỗ, thầm nghĩ: Vì tương lai đất nước, vì môi trường tốt đẹp sau này của ta đầu thai, làm chút việc thiện vậy.

Rất nhanh, mấy gã to con ngã lăn ra. Chúng chỉ kịp nhìn thấy có một kẻ chạy ra khỏi tên nhóc Hạ Anh chạy thật nhanh, nhưng không nhìn rõ kẻ nào. Mấy tên lẫn lộn ngã xuống đất, trên người đau đau.

Ha ha, coi như cuối cùng cũng thực hiện ước nguyện lúc còn sống đi. Lần này mình rất nhẹ tay rồi. Không hề sử dụng yêu thuật, cũng chỉ là đánh phòng vệ cứu đối tượng. Vị trí đánh hiệu quả tức thời cũng không gây tổn thương sức khỏe sau này cho bọn chúng chút nào.

Mãi suy nghĩ, quên luôn việc dừng lại. Đến lúc nghe tiếng thở phì phò đằng sau mới chợt nhớ ra, dừng lại, thì đã chạy được 3 km. Vẫn cầm chặt cổ tay cậu bé, quay người lại xem sao, thì thấy cậu ta cúi gập người, hít lấy hít để, da thịt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại. Sau đó quay ra nhìn lại mình, vẫn khỏe mạnh, bình thường, cảnh tượng khác hoàn toàn. Buông tay ra, chờ lúc lâu cậu bé mới ngẩng đầu lên, hơi thở ổn định lại, nữ quý phán một câu:

-Bọn trẻ bây giờ sao yếu quá vậy? Chạy có một tí mà như sắp chết đến nơi...

...(chưa có sức để nói)

-Người ta làm ơn cũng không biết cảm ơn.

Nữ quý vô tâm không để tình trạng mệt mỏi của cậu nhóc vào lòng, phán tiếp câu nữa.

...C...âm... ờn...-đứt hơi mới thốt ra được.

-Mà này, cậu A chọn phải không? Chiều nay phải học chứ nhỉ? Tôi bị đình chỉ chứ không phải trốn học đâu, còn cậu...

Ngần dãi ra chờ người nào đó nói tiếp, nhưng người nào đó lại im lặng (lấy hơi chưa đủ), vậy là nữ quý phán tiếp:

-Cậu trốn học phải không? Biết ngay mà. Trốn học để tụ tập đánh nhau với mấy đứa đó hả? Chúng đe dọa cậu nên bắt buộc phải đến chứ gì? Phải cái tính sĩ diện hão cơ, không chịu nói với người lớn tưởng mình tự giải quyết được. Không nghĩ đến mình cũng phải nghĩ đến bố mẹ mình chứ! Người ta sinh ra mình, cho mình cơ thể lẫn lộn thì có mà giữ lấy, lại đem ra để người ta hành hạ... Với mấy đứa còn đồ ấy không nên tiếp xúc làm gì, chỉ khổ hại thân. May là tôi tới kịp. Đừng có mà lần sau gây chuyện đánh nhau nữa. Nhà trường mà biết cậu đánh nhau thì không cần biết cậu đánh nó hay nó đánh cậu cứ phải chịu phạt hết. Còn liên quan đến hạnh kiểm cuối năm nữa. Bây giờ vấn đề học bạn quan trọng lắm đấy...bla...bla...

Nữ quý hăng say nói. Cậu nhóc kia đã bình thường lại nhiều, thấy trước mặt là cô gái hôm qua mới đụng nhau giờ đang thao thao nói không cho người khác chen lời. Thực sự cười khò! Chiều nay cậu ta được nghỉ thật. Đang đi thì bị mấy đứa du côn chặn đường mà cô bạn này tưởng tượng thành cậu kẻ hoạch đánh nhau nữa chứ! Dù nói hơi nhiều nhưng cậu cũng rõ cô gái này có thiện ý, và quả thật, cô gái này thật khỏe. Cậu chẳng kịp nhìn mà trong giây lát tự dung bọn còn đồ lẫn lộn ra, còn mình bị người ta lôi chạy quãng đường dài. Năm tay cũng thật chặt, cổ lòi ra cũng không được, giờ mình còn đau tay. Cô bạn cũng không hề mệt mỏi khi chạy một quãng đường dài vậy, hô hấp cũng không hề gấp gáp.

Nhưng mà... cậu ấy lúc này, thật sự dễ thương!

Nói thao thao một hồi mới nhìn lên cậu nhóc đang mỉm cười, nữ quý vỗ vai an ủi:

-Không sao, không sao. Tôi làm việc trọng nghĩa, cũng không cần cảm ơn. Mà cậu ở đâu, cần tôi dẫn về không?

Cậu nhóc nhìn quanh một lượt:

-Tôi để xe chỗ cũ, cho nên...

Hiểu rồi, lần này đành dẫn cậu ta về vậy.

Tạm biệt cậu nhóc, giờ bắt đầu ra chợ mua đồ. Cảm giác không tệ. Dư âm hành động trọng nghĩa là nữ quý vui sướng, vậy nên khi vào chợ vận dụng hết khả năng ép giá và cuối cùng mua được cả đồng đồ. May mắn là ta tìm được bộ đồ này mà mặc. Con nhóc đầy toàn quần ngắn cũn, áo phông hở tay, hở cổ, lại không thể mặc đồng phục bó hẹp. Mặc đồ học sinh ra chợ khó ép giá lắm. Mà sắp sửa trời lạnh đến nơi sao con nhóc không có trang phục mùa đông nào nhỉ? Lúc mới mới ra bộ đồ thể thao mặc trên người. Được hai tiêu chí là kín đáo và thoải mái, nhưng lỗi tiêu chí đẹp. Không sao cả! Mang đồ về nhà thôi!

Ngoại truyện nhỏ

Hai "Hạ Anh" cùng tên, cùng trường, cùng A1; một "thường dân", một "hot boy" khi nhắc đến thật khó khăn phân biệt. Vậy nên, cả bọn đặt cho chàng Hạ Anh "hot boy" là "Hạ Anh 1", đơn giản vì anh đẹp trai, nhà giàu, học giỏi, nổi tiếng nhất trường tất nhiên ko thể xếp thứ hai, phải là "number one". Còn Hạ Anh kia bị "phân biệt đối xử" bằng cái tên "Hạ Anh 2" với ý nghĩa: Bạn à, dù cùng tên, cùng trường, cùng lớp, cùng quê và là BFF của thần tượng thì, bạn vẫn là con số hai mà thôi!

Một hôm cô bạn cùng bàn nhí nhảnh, vui tươi đưa ra lời bình:

-Thực ra Hạ Anh 2 nhìn lâu thấy cũng đẹp trai đấy chứ!

Nhi Tuyết tình cờ đi ngang qua, hóng chuyện:

-Hạ Anh 2 nhìn lâu mới thấy đẹp. Còn Hạ Anh 1 mới nhìn lần đầu đã thấy đẹp, nhìn lâu thêm nữa lại càng thấy đẹp trai hơn, càng nhìn kĩ càng cảm thán thượng đế tạo ra một kiệt tác ko may rớt xuống trần gian cho phàm nhân có dịp thưởng thức . Haizz, ta rất muốn nhúng nhàm kiệt tác ấy aaa!

Nhi Tuyết thực sự biến hình sói lang đôi thềm rõ rã đang chuẩn bị xâu xé cừu non. Hình tượng lạnh lùng, kiêu ngạo bình thường của em, còn đâu?

Ba vạch đen xuất hiện.

Hạ An nãy giờ im lặng bỗng nhẹ nhàng mà triết lí sâu xa:

-Hoa sớm nở thì sớm tàn.

Dấu hỏi chấm màu đỏ ta đừng xuất hiện. Hạ An ngoan ngoãn tiếp tục gục đầu xuống bàn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Máy tính

Cắt đồ vào trong bếp, nữ quý bắt đầu làm đồ ăn. Dù sao cũng rõ cô bạn cùng nhà kia cũng chẳng về nhà đâu. Nấu cơm, làm canh, xào thịt, xong lấy gạo nếp, đồ ngâm sẵn để mai làm xôi. Máy hôm nay toàn ăn thức ăn ngoài, hoặc nếu không là không ăn, giờ mới được ăn đồ nhà nấu. Vậy nên nữ quý ăn rất ngon.

Dọn dẹp xong xuôi, vào phòng tập viết một chút. Thời gian còn lại không đủ để đến trường viết bài nhưng những lần sau cũng cần viết chứ! Xong xuôi 10 trang giấy, thấy chán quá, nữ quý leo lên giường, ôm búp bê bằng bông. Mới phát hiện ra bé búp bê này thôi. Thật dễ thương, có điều hơi cũ, nhưng ôm rất thoải mái.

-Xử lý vụ mất điện của người cũng rất mệt mỏi đó!

Đang xem xét cái laptop mới tìm ra, chỉ có điều không tìm ra cách mở, thì tên thần kia xuất hiện.

-Người đang xem máy tính à?

Thấy rồi còn hỏi! Nữ quý cau có nghĩ. Tên thần vẫn nói tiếp:

-Không biết mở à?

Như đã được hỏi đúng vấn đề, nữ quý nhăn mặt, phì má tức tối nói:

-Hừ! Cái thứ công nghệ cao này thật khó dùng. Nếu là máy tính bàn có dây ta đã mở được rồi.

Nữ quý lang thang trên trần gian lâu như vậy, có nhiều thứ công nghệ mới thì rất quan tâm, nhưng riêng thứ "máy vi tính" này, chỉ đơn giản xem người ta bật nút tròn tròn trên thân thôi, mà đó là máy tính bàn. Cứ nghĩ biết như vậy là đủ rồi. Dù sao cũng là quý, dùng máy tính làm gì, mà nếu có đầu thai, ngoại trừ ý niệm sâu nhất trong lòng, mấy thứ này cũng chẳng nhớ nổi, nên thôi khỏi học đi. Giờ thì lãnh hậu quả rồi. Chẳng lẽ mặt dày hỏi tên này cách sử dụng?

-Nút nguồn kia kìa.(chỉ tay) Nhưng sao mở máy tính là gì?

Không cần hỏi tên này đã tốt bụng giải thích rồi.

-Choi. Này này! Sao không mở được?

Thần chết nhìn kiểu loay hoay không hiểu gì của nữ quý, lại cười nhăn nhó:

-Hết điện rồi.

Nữ quý từ từ quay người ra, về mặt ngu ngơ nhìn tên thần chết đang khoanh chân cười mỉa mai, tức giận chỉ muốn đánh tên đó luôn thôi.

-Tìm nguồn sạc đi.

-Cái đó... như thế nào?

-Cứ tìm đi rồi biết. Chắc ở chung chỗ người tìm được máy tính thôi.

Trong khi nữ quý loay hoay tìm thì thần chết “tự kỉ” một mình.

-Haizz! Người cũng ác quá đấy! Phá cái đường dây điện chằng chịt đấy không chỉ một chỗ. Là năm chỗ luôn đó. Làm ta chữa một người, giờ mới xong.

-...Xong rồi thì tìm ta làm gì? Những quý khác người không quản lý à?

-Đã có kẻ khác làm rồi.

-Việc mình không làm để người khác làm!- Tự dưng nổi đóa.

-Đó cũng là việc con bé cần làm.

...Con bé nào vậy nhỉ? Kệ đi! Ai da! Tìm được rồi.

-Cái này phải không?-Nữ quý giờ ra thứ đen đen nặng tay có chỗ cắm theo đúng ý hiểu của mình.

-...Đúng.-Thần chết soi xét một lúc rồi mới nói.

Trong khi nữ quý cắm điện vào thì thần chết lại tiếp tục nói:

-Người đó, chiều nay lại đi đánh người.

-Cái này là đánh người để cứu người hiểu chưa? Ta đã đánh rất nhẹ tay rồi, không hề ảnh hưởng đến sức khỏe bọn chúng. Người thử nghĩ coi, với tình trạng như vậy đó là cách tốt nhất. Ta cũng không sử dụng yêu thuật linh tinh, dựa vào sức mình thôi đó...

-Vậy sao sử dụng khúc gỗ ấy?

-À đó là kiếm đạo đó hiểu chưa?

-Người... sao biết kiếm đạo?

-Là Takigawa dạy. Chàng là chồng sắp cưới của ta đó. Haizz... Nhưng hồng nhan bạc phận! Chúng ta chưa kịp thành thân thì bọn cướp đến cướp phá làng. Chàng là samurai số một của làng cũng bị bọn chúng giết. Còn bọn ta toàn bộ bị bắn làm nô lệ cho tàu buôn ra nước ngoài. Tưởng rằng trốn được bọn buôn nô lệ là sống sót ai biết chạy nửa chừng chết vì đói vì rét. Người thấy số ta thật khổ đúng không? Tưởng cuối cùng tìm được hạnh phúc nhưng lại bị vậy... À nhưng mà, cái gây đó lúc chạy ta vấp đi đâu đấy nhỉ?

Nữ quý ngây thơ không biết này giờ mình bị truy hỏi cứ kể hết toàn bộ, kể hăng say không nhìn ra nét mặt thần chết thay đổi nhiều thế nào. Thần chết nghe đến cuối cùng sắc mặt chút dịu đi, cười cười:

-Người ném vào một tên côn đồ rồi. Nhẹ thôi!

Nữ quý thờ phào:

-May quá! Ta cứ tưởng vào người vô tội cơ.

Nói thật ra nữ quý chưa nói hết cho tên thần nghe, rằng khi làm việc "nữ hiệp cứu người" kia chính mình vui thế nào. Nói ra thì ngại ngùng, nhưng thực ra, lúc còn sống, khi đó phải gọi là Đào thị, nữ quý luôn có một mơ ước. Đó là trở thành một nữ hiệp trừ gian diệt ác. Trong cái xã hội trọng hư vinh, trọng quyền thế, nam tôn vợ vờn đó, ngày nhỏ cũng chỉ đây đó trong cái làng nhỏ xíu, còn chẳng dám ra khỏi lũy tre làng, mơ ước kia, cũng quá viễn vông rồi. Thấy bu thì mong mỏi ta mau mau lấy tên thư sinh đáng chết họ Vũ kia, vì hắn có học, thu xếp cho hắn thêm tiền để mua cái chức quan nhỏ thôi cũng được. Để mà ta trở thành "ông nọ bà kia", rạng rỡ cả nhà. Chính mình tin tưởng làm vậy đi, gác cái ước mơ viễn vông đó lại một góc.

Nhưng khi gặp Takigawa, được chàng dạy kiếm đạo, cái ước mơ đó như cứ thế tự nhiên mà từ từ bùng lên. Haizz, nếu khi chết mà ta cũng gặp một "quý nguyên ước", chắc chắn sẽ hết thật to là muốn làm một nữ hiệp trừ gian diệt ác rồi, chỉ sợ hết ko đủ lớn, quý kia ko nghe được thôi.

Mặc dù lần này chưa hẳn là đã hoàn thành ước nguyện trước đây, dẫu vậy cảm giác hư vinh đó, vẫn chẳng thể che giấu.

Nữ quý mãi nghĩ không biết thần chết đã bật máy tính lên. Khi nhìn lên màn hình máy tính, nữ quý ho sặc sụa, tay run run chỉ vào chỗ màn hình:

-Đây...đây...

Thần chết ném cho nữ quý ánh nhìn thương cảm, nhưng vì đeo kính nên nữ quý không nhìn được.

-Hay thử mở các tệp tin xem sao. Có lẽ...

Thần chết lên tiếng. Không đợi nữ quý nói đã mở tệp tin nào đó ra. Một loạt các hình ảnh hiện ra, làm nữ quý ho sặc sụa hơn.

-Hay mở cái khác...

-Không cần!-Lần này nữ quý lên tiếng cất ngang, sau đó quay sang nhìn thần chết tỏ vẻ mình thật tội nghiệp- Ngươi có biết không? Ta đã nói với cậu ta là thích Hạ Anh kia, chắc chắn cậu ta nghĩ vậy! Còn lúc chiều bắt cậu ta chạy maratong đến mệt lử, còn luôn miệng thuyết giáo! Chắc chắn nếu tỏ tình thì sẽ bị từ chối thôi. Ta phải làm sao đây?...

Thần chết vỗ vai nữ quý tỏ vẻ đồng cảm

-Không sao không sao. Ngươi cũng đâu biết nhà cậu ta, mai chủ nhật lại không đến trường. Thời gian còn sáng ngày kia nữa mà. Vẫn còn cơ hội!... Ngươi xem, ánh trăng đẹp vậy cơ mà.

Ặc! Giờ ta đâu có tâm trí thưởng trăng với ngươi! Số ta thật khổ mà!

Mãi âu lo nên nữ quý không hề biết tình cảnh thần chết đang lợi dụng ôm mình...

Trên màn hình máy tính là rất rất nhiều hình ảnh cậu nhóc Hạ Anh mà nữ quý đã ra tay cứu giúp kia!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Khởi đầu đêm Halloween

Cuối cùng nữ quý cũng nhận ra tư thế bất thường của một quý với một thần hiện giờ. Vội đẩy tên thần ra, khoanh tay nghiêm mặt:

-Khỏi an ủi rồi tuếch, ngươi dùng hành động giúp ta đi! Dù sao ngươi cũng là thần hướng dẫn quý nguyện ước! Ngươi có cách tỏ tình nào để cậu ta đồng ý không?

Thần chết nhếch mép:

-Được thôi! Để ta suy nghĩ. Nhưng ngươi cũng không được lười biếng.

Trước khi rời đi, thần chết bỏ lại một câu:

-Mai là Halloween, cho ngươi thả lỏng một chút, miễn là không ảnh hưởng đến tính mạng con người.

Hôm sau...

-An ơi, bọn tớ đến rồi này! An ơi! Cậu có nhà ko?

Nữ quý ra ngoài mở cổng. Bên ngoài là cô bạn cùng bàn và hai cô gái khác, cũng cùng lớp. Cả ba tự tiện đi vào, cô bạn cùng bàn kia làm rầm

-Tớ gọi cậu khàn cả giọng rồi. Sao lâu ra vậy? Làm bọn tớ tưởng nhầm nhà luôn chứ!

-Tớ thấy giọng cậu còn trong trẻo lắm. Mới gọi hai câu còn bảo nhiều.-một cô bạn đi cùng cười đùa.

-Này này, là ba câu! Ba câu đó! Số ba là số nhiều. Tớ gọi nhiều rồi còn gì!

...

Ba người vừa nói chuyện vừa vào nhà. Để ba vị khách quý an vị trên sofa xong, nữ quý bùng nước ra:

-Tối các cậu đi chơi bố mẹ không nói gì à?

Một cô bạn cầm lấy cốc nước tu, xong rồi trả lời:

-Bọn tớ khát cháy họng rồi! Cậu khỏi lo. Hôm nay là Halloween mà, mấy ông bà đấy cũng chẳng cấm đi chơi đâu. Về nhà sớm sớm chút là được.

-Ồ. Bọn tớ có mang băng phim ma nữa nè. Phim này mới ra! Tớ chỉ mua cũng chưa xem. Halloween phải xem phim ma mới thú vị.

Nữ quý ra về áy náy:

-Chắc là tối nay các cậu cũng muốn đi chơi linh tinh, vậy mà tớ lại bảo các cậu qua đây...

Cô bạn cùng bàn giờ mới nói:

-Không sao không sao! Coi là gắn kết tình bạn bè đi! Một lũ ngồi coi phim ma trong Halloween cũng rất thú vị mà. Hi hi! Cậu là chủ nhà đó! Coi phim mà không có gì nhảm thì chán chết! Chủ nhà khao đồ ăn đi!

Hai cô bạn cùng đi kia cũng nhiệt liệt tán thành.

Nữ quý cũng đến toát mồ hôi vì ba cô bé này.

-Trong nhà còn thịt gà. Dù sao tớ cũng chưa ăn tối. Các cậu ăn không?

-Được đó! Ăn gà chiên đi!

Một cô bạn vội nói. Nữ quý chỉ đành cười trừ đáp ứng.

Vào trong, nữ quý đứng trước bàn thờ, chấp tay, lẩm bẩm:

-Hôm nay là ngày rằm, ta đã chuẩn bị đồ ăn đầy đủ cho các người. Các người ăn uống no nê giờ ta nhận lại lễ.

Chấp xong, leo lên lò ra đĩa thịt gà nguyên con với một đĩa xôi đỗ, mang vào trong bếp. Trên bàn thờ chỉ còn lọ hoa với nén hương mang làn khói mỏng.

Vào bếp, dao thót chặt thịt gà xong, nữ quý bỏ vào chảo nóng dầu rán. Còn xôi nắn thành từng miếng nhỏ vừa tay cũng đem rán nốt, lăm xong bung ra hai đĩa, bung ra ngoài. Các cô gái thấy đồ ăn ra thì reo hò, giành nhau đĩa thịt, nữ quý nhanh chóng giạt lấy đĩa xôi cho mình. Phim bắt đầu chiếu.

Nói chung bộ phim này nói về búp bê ma, phim châu Á, cũng có các yếu tố tâm linh ma quái Đông Tây kết hợp khá lạ. Các cô bạn vừa nhấm đồ ăn vừa rôm rả bình luận, với những tình tiết rùng rợn, những âm thanh ma quái trong phim, các cô nàng có khi run run, khi ôm chặt lấy nhau, không dám nhìn... nói chung là sợ hãi, hồi hộp theo từng tình tiết phim. Có nàng tự dưng hét lên một tiếng chói tai làm nữ quý giạt mình.

Nữ quý giạt giạt khoe miệng. Không cần phản ứng dữ vậy chứ!

Trong khi các cô nàng không ngừng lo sợ theo từng tình tiết phim thì nữ quý bình tĩnh xem đồng thời trong lòng cũng tự bình luận rất mang tính chuyên môn.

Búp bê ma trong phim rất giống búp bê trong nhà này nha! Điều cũ cũ dễ thương như nhau. Đồng thời bên cạnh một cô bạn run run kêu lên:

-Con búp bê đó thật đáng sợ quá!

Nữ quý quay ra, miệng giạt giạt mạnh thêm.

Không cần quan tâm mấy đứa trẻ đó nữa. Không biết quan sát gì cả! Thật đáng lo cho tương lai nước nhà. Theo quan sát, con ma đó chắc chắn chết được gần năm chục năm. Sử dụng hành vi cướp xác để duy trì thân thể. Vì nhập vào một búp bê rất bất tiện. Cũng coi như có hiểu biết đi! Gây sức ép tâm lý, buộc chủ nhân phải rời khỏi thân xác để mình chiếm lấy... giống hành vi của con ma kia. Đã chiếm được một thân xác nhưng thời gian nhập chỉ có hạn, lợi dụng thân xác hiện tại, gây sức ép với con người yếu đuối để thực hiện hành vi lần nữa... Coi như kẻ viết phim này có chút hiểu biết! Không phải chứ! Chỉ là một con ma năm chục năm mà có khả năng đẩy rồi. Nếu đời thực là như vậy thì thế giới này loạn hết rồi. Mà con ma ấy cũng ngu thật! Náo loạn biết bao nhiêu người như vậy không sợ một ngày chúng tìm pháp sư giải phép. Đời thật cũng không có con ma ngu như vậy!

Sử dụng hoàn toàn kiến thức tâm linh để giải thích bộ phim này, nữ quý quên luôn những tình tiết cảm động thấm đẫm giáo dục con người trong phim rồi. Một cô gái chợt chú ý nữ quý, thấy vẻ ặt bình tĩnh như không của ai kia thì lòng vừa hâm mộ, vừa chút xấu hổ. Đột nhiên đoàng một tiếng, đèn tắt phụt. Nhưng tí v vẫn chiếu. Vì đang coi phim ma nên ba cô gái bị bất ngờ, vẫn dụng hết khả năng của cuồng hòng hét chói tai. Nữ quý đành tìm cách tự thoát khỏi mớ hỗn độn này.

-Đề tớ ra kiểm tra xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Ma giả, ma thật

Nữ quý ra ngoài, vào phòng mình kiểm đèn pin. Bất chợt một tiếng nổ lớn, rồi tiếng đổ vỡ liên tiếp, tiếng hét của ba cô gái chắc chắn rất chói tai nhưng bị át một phần bởi tiếng đổ vỡ vừa rồi. Kiểu tap âm hỗn độn đầu đầu khiến người ta giạt thót này... nữ quý lắc đầu, thờ dãi.

Chắc chắn, mình vừa ra ngoài một chút thôi mà... lại bỏ lỡ cảnh phim hay rồi! Đáng tiếc!.

Đi đến cửa, tiếng đổ vỡ cũng tắt ngấm, giọng hét xé cổ của ba cô gái kia cũng giảm cường độ rất nhiều. Còn lại là tiếng nhạc nền ma mị của bộ phim,

tiếng rơi "tách tách" xuống sàn đều đều, ... nhưng kì lạ... tiếng thờ ngắt quãng...như đang cố hết sức để thờ... và... có đối tượng nữa...

Cửa khóa? Đạp một cái! Cửa mở toang. Ánh sáng từ đèn pin chói mắt đột ngột xuất hiện. Hai cô bé đang ngồi run bần bật ngồi bệt xuống sàn, mắt nheo nheo vì chói, về mặt kia dưới ánh sáng lại xanh lét đến kì lạ. Bên kia, cô bạn cùng bàn lưng dí sát vào cửa, chân đạp đạp giấy giữa, hai bàn tay cố lôi sợi dây thừng siết chặt cổ ra, môi nhợt nhạt, mặt trắng xanh, mắt tròn trắng, sắp ngạt thở đến nơi.

Một cô gái bình tĩnh hơn chút, nhìn về phía nữ quỷ, về mặt chợt tươi như gập cửa kính đời mình, ngay sau đó tròn tròn mắt, mắt xanh ngắt:

-Cần... th...

Chưa nói hết câu, chiếc đèn treo trên trần nhà đã rơi xuống...

Cô bé đó nhắm tịt mắt lại theo phản xạ.

...

Không có tiếng nổ oanh tai như suy nghĩ, mở mắt ra, chiếc đèn treo nặng hơn năm cân đã được ai kia đặt gọn gàng bên cạnh. Thở phào nhẹ nhõm. Cô bé đã không nhìn thấy nụ cười nửa miệng của ai kia...

-Thế này... có vẻ hơi quá rồi!

"Phụt!"-Dây thừng đứt một cách bất ngờ. Ngay sau đó là tiếng ngã xuống đất và lời chửi đổng của ai đó. Tất nhiên, những âm thanh đó rất nhẹ. Và cô bạn cùng bàn ngay đó bạn ôm lấy cô, hít lấy hít để, còn hai cô bạn kia bạn bỏ lê đến xem xét bạn mình cũng chẳng để ý đến âm thanh đó. Khói mờ trong phòng tản ra dần. Với cây đèn pin cầm trong tay, nữ quỷ cảm nhận sâu sắc sự ngao ngán khi hôm qua bạn bị dọn dẹp thì hôm nay căn phòng tan hoang, tàn tạ thế này.

Tiếng cười trẻ thơ lại có chút ma quái của bé búp bê trong phim ko hiểu sao càng làm ko khí trong phòng thêm kì dị.

Vì vu vì vu gió thổi cuốn rơi một chiếc lá ngoài kia...

Một phút mặc niệm cho căn phòng thân yêu!

...

Khoan! Có ý tưởng này!

-Hi-Nụ cười làm người ta rét run- Đêm nay là Halloween, phải ko?

"Rít...t...t...!". Mùa đông đến tựa khi nào? Thật lạnh thấu xương!

...

-Mẹ nó! Ai cho mày làm rơi đèn treo hả?

-Nó tự rơi, ai mà thêm làm!

-Lúc này nó mà sao thì mày chết cả lũ!

-Mày là chủ mưu mà còn nói à Nhi Tuyết?

-Tao bảo dọa nó chứ có bảo làm nó bị thương đâu!

-Ko làm nó bị thương thì éo mà nó sợ.

-Chơi ... với... ta...

-Đang nói chuyện chơi bởi cái gì... Hà?

Cả lũ bất chợt phát hiện ra trong nhóm có thành viên mới từ khi nào.

Đồng loạt quay đầu ra nhìn.

-Á...

Một cô bạn định la lên một tiếng thì ngay lập tức bị thằng cha bên cạnh bịt mồm lại. Thực ra thằng nhỏ này cũng run sợ lắm chứ. Mà ko kể nó, toàn bộ nhóm người ba nữ một nam đều sợ hãi.

Bối lẽ... thành viên mới kia là nhân vật búp bê ma trong phim kinh dị 100% hiện thực., và nó... đang bay!

Vội vã đứng túm lại nhằm tách ra bé búp bê kia.

Thật chậm rãi, bốn bạn trẻ lùi lại phía sau, cố gắng kéo dài khoảng cách với bé búp bê kia. Tất cả đều run cầm cập.

Một cô bé giọng run run, nói thật nhỏ chỉ để người bên cạnh nghe thấy:

-Mày... mày... con búp bê này... Bọn mày nghĩ giống tao ko?

Ai đó nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Nhi Tuyết cố gắng cho bình tĩnh:

-Ko... không sao đâu mày... Đây ... đây là búp bê của con Hạ An...

Cô bé bên cạnh quay ra bên cạnh:

-Sao... sao con đó có con này?

Cảm thấy trách nhiệm nặng nề khi là đứa con trai duy nhất trong nhóm, thằng nhỏ hiện tại cố che giấu cảm xúc của mình. Ta là con trai đấy, ko thể để mấy đứa con gái nói mình nhất chết được. Hắn nhón từng bước lên gần búp bê:

-Trên đời làm gì có ma. Chắc chắn là có đứa dọa ma như bọn mình lúc...

-Choi... với...ta...

-Á aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!

Giọng thánh thót, chậm rãi, trầm bổng của con búp bê đột ngột vang lên làm bao nhiêu dũng khí anh hùng lúc nãy dâng trào tụt xuống đến dưới ngưỡng số "0".

Cậu nhóc hét một tiếng rồi nhảy tung về trốn sau lưng một cô gái, người run rẩy.

-Choi... với... ta...

Với mỗi câu búp bê lại tiến gần nhóm người này hơn. Bé búp bê cao bằng một cô bé tám tuổi ko hiểu sao trong mắt các trẻ lại càng thêm to lớn. Và cả bọn cũng theo thế lùi lại đằng sau.

Nhi Tuyết vịu lấy lý trí:

-Ko phải sợ. Con búp bê đó hình như chẳng làm được gì đâu. Xem tao này!

Nhi Tuyết ném thật mạnh một vật nhỏ nào đó sau lưng về phía búp bê.

"Phụt!"- Búp bê biến mất trong tích tắc. Vật nhỏ đó rơi xuống đất tạo thành âm thanh thanh thúy phá vỡ ko khí ma quái.

Cảm giác rất thành tựu, Nhi Tuyết quay người lại đối diện với lũ bạn:

-Thấy chưa? Có gì phải sợ đâu chứ? Bọn mày toàn lù nhát gan!

"Rit-t-t-t!" (tiếng gió rít, đồng thời cảm giác ón lạnh)

"Xi xào xì xào" (tiếng lá rơi)

"...Ừc!" (Khụ! Cái này ko giải thích chắc ai cũng biết!)

"Hi... hi... hi..."

Cảm giác kì dị khi thấy lũ bạn nhìn mình với vẻ mặt xanh lét. Bất chợt lạnh sống lưng.

Ba đứa kia đánh mắt với nhau, rồi ko nói lời nào mỗi đứa chạy ù bốn phương tám hướng. Bỏ mặc Nhi Tuyết ngơ ngác nhìn theo.

"Ừc!"

Bây giờ nhìn kĩ, hình như, khu vườn nhà mình có vẻ rộng rãi hơn, rất rộng, nhưng ko hề có vẻ khoáng đạt, mà càng thêm âm u. Tiếng cười lúc đầu trong trẻo, thanh thúy như tiếng trẻ thơ hòa cùng tiếng gió rít nghe thật ghê người.

Nhưng càng về sâu, tiếng cười càng gần lại càng trầm xuống, giống như rơi xuống từng tầng của địa ngục, vọng ngược lên trần gian.

Gió thật buốt, nhưng trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi.

Trong đầu là các tình tiết của bộ phim kinh dị kia...

Búp bê ma lúc đầu xuất hiện dịu dàng, thân thiện, kêu đứa bé chơi trò đuổi bắt với mình. Chơi thật lâu, đứa bé thấm mệt, ko muốn chơi nữa. Búp bê thay đổi thái độ, tiến gần hơn, giọng nói hòa trong tiếng cười ghê rợn:

-Ta...đói...rồi...

-Tha cho tôi! Tha cho tôi!

Đang từ từ quay đầu lại, chỉ loáng thoáng thấy đôi mắt xanh lè phát sáng và dòng dịch màu sẫm mòng tang chảy xuống từ miệng búp bê. Với cái âm thanh chóp chép như sỏi sỏi đang chuẩn bị xé nát thịt con mồi ngai ngầu ngẩn. Âm thanh vang lên theo đúng dòng suy nghĩ kia."Ta...đói...rồi..." đột nhiên vang lên.

Cô bé ngã phịch xuống đất, chấp chấp tay cầu xin.

-Ta... đói... rồi...

Âm thanh trầm rợn đó tiến lên thật gần.

Chợt nhớ ra điều gì, cô bé vội nói trong giọng run rẩy:

-Tôi... tôi sẽ chơi với ma...à chơi với em mà... Tha...tha cho...Em muốn chơi gì cũng được...

Gió thổi rít. Quang cảnh trở lại thanh bình như trước. Búp bê vội luống cuống lau vết nước dãi trên miệng (Vâng! Dung dịch màu sẫm đó chính là nước dãi đã bị biến đổi màu sắc, ko phải máu đâu)

Từ từ ngẩng mặt lên nhìn. Con búp bê ko còn âm u như trước, ánh mắt cũng ko phát ra ánh sáng xanh lè. Dưới ánh trăng, búp bê trở nên sáng sủa hơn. Búp bê đặt chân xuống đất, hai tay nhỏ xíu chấp sau lưng, mặt nghiêng nghiêng về một phía, làm tóc mái theo đó cũng đổ xuống, lộ ra đường khâu chần chịt, xấu xí như một con rết màu đỏ máu chảy một đường thẳng xuống. Vết khâu này Nhi Tuyết biết là do Hạ An khâu lại. An nó nói không có chỉ trắng nên đành khâu chỉ đỏ, và với tài năng của con đó đây có thể coi là kiệt tác rồi.

Búp bê mỉm cười dịu dàng, ngây thơ, trên miệng vết nước như màu máu lau không sạch loang ra, bé nói với giọng trẻ con tinh nghịch:

-Em muốn chơi Ma đuổi bắt người!

Ba đường hắc tuyến xuất hiện.

Thôi đành chơi với nó cho qua hết đêm nay thay vì bị nó ăn vậy?

Dù quang cảnh thoáng đặng hẵn nhưng khu vườn vẫn như một mê cung rộng lớn.

Mặt trăng vàng tròn vo treo lơ lửng bên cạnh muôn vàn vì sao chóp mắt.

Nữ quỷ đứng cạnh cửa, mỉm cười:

-Trăng thật đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quỷ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sự hận thù giấu nơi sâu nhất của trái tim, sâu đến nỗi tưởng như đã quên...

Căn phòng vẫn tối om. Ba cô bé kia vẫn co cụm nhau lại, để an ủi và cũng để đỡ sợ. TV đã được tắt. Bởi lẽ cả ba cô nàng đều ko chịu nổi trong căn phòng nhỏ tối om lại thêm mấy âm thanh kinh dị trong phim nữa, đặc biệt sau chuyện vừa rồi. Ba cô bé cũng vì sợ hãi mà chẳng dám ra ngoài. Dầu vậy, tâm trạng vẫn rả bất ổn.

Có tiếng bước chân vào phòng. Trong cái tĩnh lặng ghê sợ này giờ của căn phòng, tiếng bước chân bỗng trở nên rõ nét hơn thường ngày. Một cô bé thăm dò:

-An... cậu phải không? (thở ra) Cậu cũng giỏi thật! Ma vậy mà ko sợ.

Bất chợt ko hiểu sao lạnh sống lưng, và âm thanh trầm trầm, từ từ vang lên:

-Tất nhiên ko sợ! Bởi vì...ta...là...ma...

Đột nhiên gương mặt Hạ An sáng vàng lên. Trong bóng tối, trông rất ghê.

Ba cô gái lại hét toáng lên, người run run.

Thật khâm phục! Ra còn sức để hét lớn vậy!- Nữ quý thật tâm suy nghĩ.

"Cạch!"-tiếng bật công tắc. Căn phòng sáng choang lên bởi ánh đèn. Ba cô gái kia giờ thấy rõ ràng một Hạ An đang ôm bụng nắc nẻ cười.

Túi thân. Xấu hổ. Tức giận!

Hạ An đó, lại dám đùa giỡn tụi này, còn trong hoàn cảnh này... Dám lấy đèn pin chiếu lên mặt mình dọa ma nữa chứ!

Nữ quý cuối cùng cũng thôi cười, nhìn gương mặt của ba cô bé kị, đành lắc đầu.

Căn phòng hiện tại sáng, rất sáng, cái cảnh hỗn độn thật rõ ràng hơn bao giờ hết. Lúc này chỉ nhìn qua ánh trắng và đèn pin nên có chút mờ ảo, còn bây giờ, là hiện thực tàn khốc!

Bỏ đi, mình cũng mệt mỏi rồi!

-Chắc chắn là do con Nhi Tuyết làm!-Cô bạn cùng bàn kêu lên, tất nhiên vẫn xoa xoa chỗ cổ.

Tính ra thì, cô bạn đó là tội nghiệp nhất. Mà mấy đứa kia, nghịch thật đại! Có thể chết người như chơi chứ! Ta thì ko ngại, chỉ ngại các người thôi.

Tiền ba vị ôn thần ra về, nữ quý lại một mình trong căn nhà lớn. Không nên nhắc đến mấy đứa nhóc "dọa ma" kia, hiện tại chắc chắn đang tìm cách thoát khỏi "mê cung trận". Chỉ là một trò chơi nho nhỏ, ko ảnh hưởng gì.

Trên mạng nói Halloween là để ma quỷ có dịp chơi đùa trên dương thế. Còn con người trong ngày này ăn mặc kì quái là để ma quỷ khỏi cảm thấy cô đơn, lạc lõng. Nói thẳng luôn đây là ngày để ma và người hòa đồng chơi đùa. Chắc chắn, tất nhiên là trong hòa bình! Vậy nên, mình chính là giúp mấy đứa đó biết Halloween thực sự là như thế nào thôi!

Bước vào phòng ngủ. Căn phòng tối đen. Nhưng có một chút ánh sáng li ti đủ để biết hiện tại, chắc chắn mình ko bị mù. Ánh sáng đó quá nhẹ đi, muốn đi cũng phải mò mẫm mà đi thôi. Chỉ là, nếu ko có thì, so với người mù, trong hoàn cảnh này, chẳng khác gì nhau.

Những lúc một mình, nữ quý lại điên khùng suy nghĩ vẩn vơ như vậy! Chẳng đâu vào đâu!

Tích...

Tích...

Tích...

Kim giây điểm từng chút một, đều đặn. Không gian im ắng, tâm trạng lại có điểm không yên. Chợt lắng nghe những âm thanh đều đặn, từng chút một đó, lắng vào tâm hồn.

Buồn? Không hẳn vậy.

Cũng chẳng hiểu được hiện tại chính mình nữa. Tự dung lại có cảm giác đó, một chút cô đơn, một chút bất an, một chút... không biết gọi là gì nữa. Nó quá quen thuộc. Cái tâm trạng đó! Khi biết xung quanh chẳng còn ai, khi ngồi lặng nhìn vào khoảng không vô định nào đó, trong không gian màu trắng tự tạo ra, cố nắm bắt một thứ gì đó, rất mờ nhạt, nhưng ko thể với đến nó...

Cheeng!-Âm thanh chợt đổi. Đồng hồ điểm mười hai giờ đêm.

Tích...

Tích...

Tuy vậy, như điều tất nhiên, kim giây vẫn tiếp tục quay. Nhưng lần này nghe kĩ, mỗi âm thanh, hình như, lại mang một sắc thái riêng.

Tất cả tưởng chừng là như nhau, hết sức bình thường, thậm chí trong hỗn tạp các âm thanh vội vã, ta chẳng thể nhận ra cũng từng có những âm thanh trong trẻo mà thanh thúy như vậy. Trong cái tĩnh lặng của tâm hồn, nó cứ thế thấm vào mình, bỏ đi ko muốn nghe ko được. Nó như bắt mình lắng nghe nó thật kĩ, để mình nhận ra "nó" đây cũng có những điểm riêng, và nó không là một. Mỗi tiếng chỉ là riêng mình nó thôi, nhưng chúng cứ thế hòa vào

nhau, làm người ta lẫn lộn.

Cười khổ. Cũng từng là xuất hiện đấy. Nhưng rồi biến mất, và cũng chẳng được ai để ý, được ai nhớ đến. Cứ như chưa từng tồn tại. Nữ quỷ không rõ, mình là đang nói đến âm thanh kia, hay là nói chính mình nữa.

Vi vu...

Dòng âm khí quyện lại, xoáy vào không gian, tản ra xung quanh, vương vấn.

Những tâm tư kia vụt tắt, như chưa từng có. Đôi mắt trở lại sắc lạnh.

Bàn tay thon gầy, lạnh ngắt, âm u, từ trong bóng tối, phi ra.

Bình thản, nhưng nhanh nhẹn, nữ quỷ né sang bên. Bóng đen bị hất về phía trước.

Suy nghĩ nhận ra nguy hiểm cũng chỉ vừa vụt qua; cổ đã bị nắm chặt, cả người bị nâng lên.

-Người...người...tại sao?... Người... không phải... không phải...

Con ma đó giãy giụa trong đau đớn, nó thực sự không hiểu. Tại sao? Nó xác định đây là Hạ An, nhưng bây giờ, nó có cảm giác, đây không còn là Hạ An nữa. Chẳng lẽ... đây...cũng giống nó. Tại sao? Nó đã tìm ra trước mà.

Nữ quỷ chợt bật cười. Thật nực cười! Ma dọa quỷ? Hôm nay cũng nhiều chuyện quá đấy. Ít ra thì, đây cũng là ma thật.

-Giờ nhận ra, không phải quá muộn đi.

Dòng yêu khí quyện lại, xoáy vào nhau, đẩy con ma trong thân xác Hạ Anh 1 ra phía xa, từng chút một.

Con ma đó hai bàn tay cổ giật bàn tay vô hình đang bóp chặt cổ hất ta. Tuy đau đớn, nhưng hán không chịu giãy giụa, gương mặt chỉ là căm tức, ko cam tâm

Nữ quỷ thấy cảnh đó, lại mỉm cười:

-Người biết vì sao quỷ lại đáng sợ hơn ma ko? Vì... ma ko thể nhận ra quỷ, còn quỷ... luôn luôn nhận ra ma.

Con ma đó hơi sững lại, trợn mắt lên. Nhưng ngay đó nó lại hiện lên vẻ mặt ko cam tâm.

-Đừng tưởng bỏ nữa, ta đâu có giống người, làm cái việc cướp xác hèn hạ đó.-Nữ quỷ nhìn thấu tâm tư con ma kia, nói- Xem nào, con ma như người chắc cũng chết được gần năm chục năm đi, cũng có chút ít ma lực. Đáng tiếc, lại là ác ma! Để ta đoán nhé! Người muốn có một thân xác để thoát khỏi phong ấn tự nhiên. Và người quyết định làm hành vi cướp xác đó. Nói chính xác ra, đó là ép chủ nhân thân xác còn sống lập khế ước trao linh hồn cho người. Muốn vậy, trước tiên người cần một linh hồn sống. Có thể cậu bé Hạ Anh kia đã đi vào khu vực phong ấn của người, và bị người yểm bùa, đẩy dọa tinh thần đến khi linh hồn quá mức yếu ớt, bị bắt buộc lập khế ước với người. Nhưng mà khi người nhập xác vào thì cơ thể lại bị âm khí của người làm suy kiệt dần dần, cuối cùng dẫn đến chết đi. Người bắt buộc phải tìm một linh hồn sống mới trước khi cơ thể đó chết. Lợi dụng thân xác Hạ Anh để tìm kiếm và đẩy dọa tinh thần con người. Cả nguyện ước của hai con bé đó. Một muốn xin lỗi, một muốn tỏ tình. Điều rất kì lạ. Chắc chắn đó là điều mà trước khi chết hai con bé đó nghĩ nhiều nhất, có khi là bao trùm toàn bộ tâm trí của chúng. Điều này cũng do người gây ra? Người lợi dụng tình cảm chân thành của một cô bé để thực hiện tội ác, ko đáng tha thứ!

Con ma nghe những lời sau của nữ quỷ, ngay lập tức nghĩ đến cô bé Khánh Ly. Chính nó đã tìm ra, nhưng ko hiểu sao, khi sắp sửa lập được khế ước, thì con bé đó xuất hiện ở trường, làm những việc kì lạ, hành tung thần bí khiến nó không thể bắt theo, và sau đó con bé đó chết. Bị bắt buộc phải tìm đối tượng khác, nhưng chính lần này, cũng bị kẻ khác cướp.

Con ma giãy giụa, cố gắng toàn sức thoát khỏi yêu thuật của nữ quỷ. Bàn tay vô hình bóp chặt hơn. Con ma ko nói tiếp được, chỉ có những tiếng "ư...ư..." trong cổ họng.

Nữ quỷ tự nhận mình nhân đức, nên mới cho con ma này biết lí do trước khi xử nó. Mà nhân đức phải nhân đức đến cùng, nên nữ quỷ tiếp tục nói:

-Thực ra điều người nên ko ngờ ko phải sự xuất hiện của ta, mà là hai con bé mạnh mẽ hơn người nghĩ nhiều. Tính hèn mặc dù thực sự khủng hoảng, nhưng cuối cùng lại lựa chọn cách chết đi thay vì trao linh hồn cho người. Thực ra, hai con bé này đã chết... trước khi ta đến rồi.

Mặc kệ con ma phản ứng tiếp thế nào. Nữ quỷ cũng chỉ đứng đó, gờ tay điều khiển yêu thuật.

Để ta xem người trông thế nào.

"Bịch!"

Thân xác Hạ Anh bị ném ra, đập xuống sàn, ngất lịm.

Nữ quỷ trông hình ảnh hồn ma đang giãy giụa kia, mắt trợn trừng...

Là hấn!

Hận thù về tội ác trong long biến con người ta thành quỷ.

Sự hận thù giấu nơi sâu nhất con tim, sâu đến nỗi tưởng như đã quên.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quỷ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nữ quỷ tức giận, thần chết chịu vạ

Từng mảnh của kí ức cứ thế liên tiếp trong đầu. Nó không phải như một cuộn phim, hoàn hảo thành một câu chuyện, mà chỉ là từng mảnh một, mỗi mảnh là một kí ức, một cảm xúc, rất khác nhau, rời rạc, nhưng quá sinh động, quá đau đớn, chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

Thầy... bu...

Vũ Lam..

Vũ Lam..

Vũ... Lam!

Là hấn! Chỉ vì hấn, tất cả tại hấn. Hiện tại hấn đang ở đây, ngay trước ta! Cái nhìn của hấn là sao? Căm giận, không phục? Chính ta mới phải chứ. Sao hấn có thể trước ta với ánh mắt đó? Ta không cam tâm.

"Giết hấn đi!"

Hiện tại nữ quỷ hoàn toàn quên hết mọi thứ xung quanh, quên cả trò "xử con ma" mà mình mất cả đêm suy nghĩ. Lúc đầu là hoang mang, bất ngờ, sau là không cam lòng, cuối cùng là thù hận. Chỉ thù hận mà thôi! Tất cả đau khổ dày vò suốt bốn trăm năm qua, khi là người, khi là ma, giờ là quỷ, cứ thế cuộn lên, bao lấy hoàn toàn đầu óc.

Tất cả dòng sự thay đổi chóng vánh trong suy nghĩ đó, chỉ kéo dài chưa đến một giây. Mắt nhìn thẳng vào gương mặt kia, không rời. Môi mòng, da mặt hơi sạm, cái gò má, cái cằm kia, đặc biệt là đôi mắt trong đầy tri thức kia. Chính là Vũ Lam! Tên thư sinh đó!

Trong đầu hiện tại chỉ còn thù hận, nữ quỷ ko còn khống chế được bản thân nữa, hai tay cùng vươn ra, yêu lực phát tán, bàn tay vô hình bóp nghẹn cổ con ma kia. Hấn ta hiện giờ, quá bất ngờ trước hành động của con bé Hạ An. Sự bất ngờ đó qua đi rất nhanh. Hấn không còn về không cam tâm kia, mà hiện tại, chỉ còn là sợ hãi. Đúng, hấn rất sợ hãi. Đã chết qua một lần, mọi đau đớn đã từng trải qua, nhưng bây giờ, hấn đang trong tay một con quỷ. Trong đau đớn, cả người hấn giãy giụa không ngừng, hai tay cố vùi cạy bàn tay vô hình kia ra khỏi cổ. Hấn như mờ ảo mà thực rõ ràng, trước mắt hấn, trong con bé Hạ An kia, một con quỷ nữ mặc kimono trắng, hay tay vươn những móng đen xỉ, người gầy nhom hay chỉ là xương khô bọc lớp áo, tóc dài bù xù bay rũ rượi. Thực sự là một con ác quỷ! Con ác quỷ đó lại đang nhìn mình với con mắt căm giận nhất! Hấn càng sợ hãi, càng đau đớn, càng giãy giụa thêm.

Thân ảnh con ma càng mờ dần. Những âm thanh "rắc rắc", vỡ vụn, tiếng luồng yêu khí như gió trong con bão,... nhưng nữ quỷ chẳng nghe thấy, mà cũng chẳng nhìn thấy. Sự hận thù trong tim đã che lấp tất cả rồi.

"Cheng!".

Một âm thanh bất ngờ phá tan luồng yêu khí dữ dội.

-Tuyệt Tuyệt!

Thần chết hét lên, lưỡi hái nhanh chóng bay về phía hồn ma sắp hồn siêu phách tán kia, biến mất.

Nữ quỷ khựng lại, vẫn chưa hoàn lý trí, trong đầu vẫn chỉ những câu "Giết hấn đi!" liên tiếp. Nữ quỷ vội muốn chạy đuổi theo hồn ma kia biến mất, nhưng lại bị thần chết cản lại.

-Người tình lại đi!

-Thà ta ra! Ta phải giết hấn! Ta phải giết hấn! Giết hấn ta!..

Nữ quỷ cố dùng sức ra khỏi thần chết, miệng không ngừng la hét "giết hấn!". Thần chết chỉ còn cách ôm thật chặt cả người nữ quỷ vào lòng mình. Ngược lại nữ quỷ bị ôm chặt càng phóng yêu lực hơn. Thần chết "hự" nhẹ một tiếng, nhưng vẫn không buông ra.

-Thả ta ra! Ta phải giết hần!...

-Hần chết rồi! Ngươi tỉnh cho ta!

Nữ quý vẫn thế không nghe thần chết nói gì, vẫn tiếp tục la hét và dùng yêu thuật muốn đuổi theo:

-Ta phải giết hần! Chính hần đã giết thầy bu ta, chính hần mà ta phải biến thành quý! Ta phải giết hần! Thả ra! Hần giết thầy bu ta! Hần phải chết! Tại sao? Tại sao hần lại ở đây? Trước mặt ta như thế? Ta muốn giết hần!...

Thần chết hơi sững người lại, vẫn tư thế ôm khóa chặt tay nữ quý:

-Đào thị, làm ơn, em tỉnh lại đi!

-Ta phải giết hần! Hần khiến ta ra nông nỗi này. Vì ai mà ta bị biến thành dã quỷ. Còn hần, hần là kẻ ác, là loại súc vật, thả bu ta vì hần phải chết! Tại sao hần lại được đầu thai! Ta muốn hần chết! Nỗi đau trong bao năm của ta! Hần ta! Vũ Lam đó, tại sao...?...Híc... híc!.. Tại sao...?

Nữ quý từ la hét inh ỏi rồi cứ thế thút thít khóc, cũng không phóng yêu thuật nữa. Nước mắt rơi lã chã, xuống áo đen của thần chết.

-Tại sao? ...híc!... Tại sao...?...

Tiếng kêu đều đặn với tiếng nấc thỉnh thoảng, càng ngày càng nhỏ dần. Thần chết giảm bớt lực ôm, nghe những âm thanh đều đều, bỗng thờ dài.

Nhẹ nhàng, thần chết ghé đầu thấp hơn, giọng buồn:

-Xin lỗi... Ta nhất định cố gắng bù đắp cho em.. Xin lỗi...

Nữ quý thín thút khóc, vẫn chẳng thềm để tâm những âm thanh xung quanh, nên chẳng nghe thần chết nói gì. Nước mắt đã khô, để lại những dòng ngoằn ngoèo trên gương mặt, tóc bết. Nữ quý cứ thế từ từ thiếp đi.

Nhận thấy kẻ trong lòng im lặng lâu quá, thần chết từ từ mở tay ra nhìn, thì thấy ai kia ngủ rồi. Thờ dài. Lưỡi hái đột nhiên xuất hiện. Thần chết nhìn thấy, nhưng chẳng thêm bận tâm, coi như đó là chuyện thường. Nhẹ nhàng thay đổi tư thế, bế nữ quý nằm ngay ngắn trên giường, quay lại nhìn cả căn phòng.

Tan hoang? Chưa đủ để miêu tả. Nói chung, căn nhà trong trạng thái chỉ chốc nữa thôi là sẵn sàng đổ sụp thành các mảnh. Lại nhìn ra cậu bé Hạ Anh đang nằm ở kia, may mắn vị trí không có thương tổn gì.

Lưỡi hái đen bóng từ từ bay đến chỗ thần chết. Thần chết biết nó đang hỏi han mình. Khẽ cười. Nhưng mặt chẳng giống cười.

-Tuyệt Tuyệt, không cần lo.

Cái lưỡi hái vẫn lơ lửng bay trong không trung. Thần chết từ từ vươn tay ra. Lưỡi hái nhanh chóng bay đến, nằm gọn trong tay.

Từ từ nhắm mắt lại (... anh đeo kính mà, không biết anh nhắm mắt hay ko đâu) , giờ lưỡi hái lên, đọc một câu thần chú dài ngoẵng. Ánh sáng vàng hiện ra. Căn nhà dần dần khôi phục trạng thái cũ.

Thần chết buông tay. Lưỡi hái nhanh chóng bay ra chỗ cậu bé Hạ Anh, và cngf cậu bé biến mất. Trước khi đi, nó có ngoảnh lại một chút.

Thần chết xoa xoa ngực. Lúc này ôm chặt nữ quý, bị đấm còn bị hứng yêu lực nữa. Tiêu hao rất nhiều thần lực. Nếu không vì thế đã không dùng thần chú sơ cấp rồi. Tiến đến gần, nhìn cô bé nhỏ nhắn ngủ trên giường, gương mặt hiện lên nét mệt mỏi. Thần chết đứng nhìn, thờ dài.

Sáng hôm sau...

Nữ quý uể oải mở mắt ra, đã thấy ngay tay mình bị ai đó nắm. Quay ra nhìn.

-Thần chết...

Giọng nói yếu ớt, nữ quý nhìn ra tên thần đáng ghét kia buông tay mình, bay lơ lửng khoanh tay dửng dưng quen thuộc.

-Ngươi cuối cùng cũng dậy.

Thần chết lại giờ giọng cợt nhả, nhưng nghe kĩ thì có gì không đúng lắm, mà nữ quý cũng mệt nên chẳng thềm để ý cái chi tiết còn con đó.

-Ngươi... sao rồi?

Nữ quý trong đầu từ từ nhớ lại chuyện hôm qua, môi có nhếch lên chút:

-Chẳng sao cả. Hần ta...

-Không phải hấn ta.

Nữ quý hơi sững lại, nhìn tên thần. Thần chết từ từ đáp chân xuống, vẫn tiếp tục nói:

-Không phải hấn ta. Con ma đó chết được năm ba năm rồi. Ngươi nghĩ đầu thai thì gương mặt vẫn không đổi à? Mà con ma đó, kiếp trước hình như kéo xe cho bọn nhà giàu. Ngươi...

Từ từ quay ra, cố nắm bắt tâm lý của nữ quý. Chỉ thấy nữ quý cúi đầu, giọng uể oải, mệt mỏi:

-Ta cũng đoán vậy. Hấn gây ra tội lớn vậy, sao dễ dàng đầu thai vậy chứ? Ta còn chưa đầu thai mà. Haizz, con ma hôm qua... tội nghiệp ngươi! Mà hấn đầu rồi?

Thần chết hơi trầm ngâm chút, rồi tiến đến phía giường, ngồi xuống:

-Giao hấn cho Thần Chết xử lý rồi. Suýt nữa gây ra tội lớn đó!

-Hừ! Khỏi nhắc!

Đột nhiên nữ quý nhớ ra gì đó, quay ra:

-Ồ mà, ngươi ko phải Thần chết à?

Ba vạch đen! Nói bao nhiêu lần rồi, anh đây là Thần hướng dẫn quý nguyện ước hấn hồi, sao toàn bị hiểu nhầm tên vậy? Tội nghiệp gã Thần chết thực, có cái tên cũng bị người ta cướp!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cường hôn

Sau một hồi nói chuyện phiếm, nữ quý cũng hiểu sơ sơ tình tình, nói chung là cũng ko có gì quan trọng. Con ma hôm qua bị đưa giải cho gã Thần chết thực, cậu nhóc Hạ Anh 1 được đưa về nhà, vì bị cướp xác một thời gian nên hiện tại cơ thể chưa hồi phục hẳn, còn ở nhà nghỉ dài dài, hậu quả sức khỏe cũng ko nhiều lắm, chưa ảnh hưởng đến cái đầu là được, ko phí phạm một nhân tài cho Tổ quốc lắm! Máy cô cậu nhóc dọa ma hôm qua, vì nữ quý giữa chừng dòn nhiều yêu lực dẫn đến tổn kém, nên thuật "mê cung trận" mất tác dụng, mấy nhóc đó mau mau chóng chóng chạy khỏi căn nhà. Nữ quý cũng thắc mắc sao mình có thể ngủ được, thì nhận được giọng nói khinh bỉ từ tên thần:

-Mệt quá ngủ đi có gì lạ đâu! Nói lúc nhập xác tiêu tốn rất nhiều yêu lực ko nghe...

Cái tên này, ta ra nông nổi này rồi ngươi còn bắt nạt luôn à? Mà mà, hình như... đêm qua mình khóc? Cái tư thế...

Từ từ ngược lên nhìn cái áo đen có vết dung dịch đã khô của tên thần, nữ quý vội cúi đầu xuống, coi như không thấy gì. Trời đất! Mất mặt quá đi! Ai lại vừa khóc còn bôi nước mắt nước mũi tèm lem lên áo hấn ta... Cái danh dự danh tiết của nữ quý a còn đâu...

Nhưng mà, chuyện hôm qua... thực sự rùng rợn rồi chứ, ai ngờ lại kích động như vậy... Ngay cả khi tìm đường trở lại được Đại Việt, việc đầu tiên làm cũng chẳng phải đi tìm hấn ta...

Cũng từng nghĩ việc nếu gặp lại hấn sẽ tâm trạng ra sao, lần này đã rõ, là tâm trạng đó!

Cười khổ. Cúi đầu xuống. Hai chân co lại, hai tay từ từ đặt lên đầu gối.

Thần chết thấy nữ quý càng cố thu mình lại, định tiến gần nói mấy câu an ủi, nhưng chưa kịp nói, một tiếng thét chói tai vang lên. Thần chết giật mình lùi lại, ngã phịch xuống sàn, hai tay bịt tai lại.

-Aaaaaaa.... Cái gì! Cái gì! Sắp hết thời gian rồi a! Sao đây! Sao ngươi ko nói với ta! Còn bảo ko có gì quan trọng! Đây, sao ko lên tiếng? ... Ồ?

Nữ quý hét một hồi mới nhận ra thần chết ngồi phịch ở đất, còn mình ngơ ngác tròn mắt ngồi trên giường êm.

Thần chết đứng dậy, phui bụi, mặc dù chẳng có tí bụi nào bám cả, lấy lại phong độ.

Nữ quý thấy cái vẻ ấy ngay lập tức bỏ đi suy nghĩ tội nghiệp tên thần, ném cái gối vào mặt gã:

-Còn ở đó làm dáng!

rồi giờ tay ra cho gã xem

-Này này, nhìn đi nhìn đi! Sắp đen kịt cả vòng tròn rồi. Ngươi bảo nghĩ cách cho ta mà. Làm sao đây? Ta còn bị đình chỉ học nữa.

Lấy tay vò đầu làm tóc bết càng rối tung lên. Thần chết thấy nữ quý có vẻ có "sức sống" như vậy, miệng ko khỏi nhếch lên:

-Dùng thuật di chuyển đến trường là được. Thôi thôi, hỏng hết bộ tóc. Mặt xấu xí như vậy tỏ tình ko ai thèm đồng ý đâu.

Nữ quý chột bùng tỉnh, quay ra lườm tên thần. Mái móng thay quần áo và buộc bộ tóc bê bết định thi triển yêu thuật thì nhận ra cơ thể còn rất yếu, ko làm được.

Một dãy âm thanh kì lạ vang lên. Nữ quý chỉ kịp nhận ra mấy âm thanh đó hình như là một loại thần chú mà tên thần niệm, cả hai biến khỏi căn phòng.

Lần này bị ném ra không gian khác nhưng ko bị đập vào đâu, coi như tên thần chết còn có tí nhân đức, biết ta hiện tại yếu nên nhẹ tay. Quay ra ko thấy tên thần đâu. Cái này ko có gì lạ, hẳn lúc nào chả vậy, lúc ẩn lúc hiện! Hiện tại đang là giờ học, cả trường tương đối yên, ngoài hành lang trống trơn, ko ai qua lại. Nữ quý dễ dàng chạy đến chỗ lớp 10A1 kia.

Ngó ngó ngoài cửa, ông thầy đầu hói một tay đút túi quần đang giảng bài. Cả lớp yên lặng.

-Thế bây giờ các anh các chị đã học về tế bào, vậy tôi hỏi các anh các chị câu này. Tế liệu có cái tế bào nào mà ta có thể cầm được, rồi sờ nắn, vo ve nó thế này, rồi lúc muốn cất nó đi thì ta cất bỏ nó vào túi thế này. Khi cần ngắm thì lại lôi nó ra. Để các anh chị tìm được cái tế bào nào như thế.

Ông thầy với giọng hài hước vừa nói vừa giơ một tay không xô túi quần ra làm động tác, như vờ vờ thú gì đó rồi bỏ thứ đó vào túi áo, rồi lại thò tay vào túi áo móc thứ "vô hình" đó ra, hai mắt ngắm nghía đúng chuẩn si mê.

Mấy học sinh dưới lớp hơi ồn ào chút, nhưng chẳng có một cánh tay giơ lên. Nữ quý thấp thỏm ngoài cửa, trong lòng thầm nghĩ: Là trứng đó, trứng gà đó. Mấy cái đứa này, có đúng A1 lớp chọn đình không vậy? Là trứng gà chưa kịp thụ tinh đã được đẻ rồi. Trời ạ!

-Thưa thầy!

Thầy giáo khá vui khi có học sinh xung phong, niềm nở:

-Ừ Phong, anh trả lời tôi nghe!

Cậu học sinh tên Phong đứng lên, cười trừ:

-Dạ thưa thầy, em không phải giơ tay trừ lời.

Ngay lập tức thay đổi sắc mặt, ông thầy bảo:

-Vậy anh kêu tôi làm gì?

-Dạ, ngoài cửa... có bạn đứng hình như muốn gặp ai... Em chỉ muốn nói vậy thôi.

Cậu học sinh nói xong lại cười lấy lòng lần nữa, vẫn đứng nghiêm trang rất ra dáng học sinh ngoan.

Ông thầy bây giờ mới để ý nhìn ra ngoài, thấy một học sinh nữ đứng nghiêm chỉnh chính giữa cửa.

-Em cần gặp ai?

-Thưa thầy, e muốn gặp bạn Hạ Anh một chút.

Cả lớp lúc đầu một phen ồn ào, sau khi nghe nữ quý nói lập tức thay đổi thái độ.

-Tao đã đoán mà!

-Xi, tưởng gì!

-Lại một đứa con gái nữa!

-Tao cũng là hotboy mà, đòi thật bất công!

...

Cái đứa tên Phong kia cố tình nói vọng ra:

-Bạn gì đó ời, Hạ Anh hôm nay nghỉ học, bạn để lần sau gặp đi.

Này này này cái thằng nhóc kia, ta rõ ràng thấy thằng đó ngồi một xó kia còn nói nó điều toa nói nó nghỉ hả? Chợt thấy cô bạn đứng cửa trừng mắt nhìn mình cảnh cáo, Phong ngay lập tức quay phắt mặt về phía bảng tiếp tục nghiêm chỉnh làm học sinh ngoan.

Nữ quý lần này chỉ tay về một phía lớp, đồng dục:

-Thưa thầy, em muốn gặp bạn Hạ Anh kia!

"Ồ"-Cả lớp theo hướng tay của nữ quý chỉ, nhìn xuống Hạ Anh 2-thành viên không mấy nổi bật trong lớp thình thoảng lại mang mấy tờ giấy cũ cũ ghi trên đó toàn chữ Nôm mà chẳng ai đọc hiểu (chữ Nôm là cậu ta nói thôi, chứ ai mà biết đấy là chữ gì)- hiện tại đang ngơ ngác tròn mắt.

Ông thầy chợt cười rất gian:

-Hạ Anh, ra ngoài có bạn gái muốn gặp kìa!

Bạn Hạ Anh đứng dậy, mặt chút đỏ:

-Xin phép thầy em ra ngoài.

Thầy giáo xua xua tay:

-Ừ ừ, ra mau không để bạn gái đợi.

Hạ Anh vừa ra đến cửa thì ông thầy tiếp tục nói:

-Này anh Phong, đừng tưởng đứng đấy là xong! Đang lúc tôi giảng bài mà ngó ra ngoài hóng chuyện hả? Trả lời được thì tôi tha, không thì tôi ghi sổ đầu bài không chú ý nghe giảng để giáo viên chủ nhiệm xử.

Tên Phong run người, than khổ: Trời ơi, làm anh hùng làm chi, bây giờ chịu vạ thế này?

Nữ quý cũng thấy tội tội cậu học sinh ấy, nên quay xuống, nhắc nhở:

-Trứng gà! Trứng gà! Nghe không? Trứng gà!

-Vậy anh có trả ời được không?- Ông thầy tiếp tục gây sức ép.

Cậu học sinh nhìn những cử động miệng của nữ quý, nghe ông thầy thúc, vội nói theo phản xạ:

-Trứng gà!

Ông thầy liếc xéo phía nữ quý. Vội vàng, nữ quý lúi tay cậu nhóc Hạ Anh đi!

Lôi một hồi ra chỗ cầu thang, ngó qua ngó lại không thấy ai, nữ quý vẫn cầm cổ tay Hạ Anh. Ngó xuống cổ tay mình, thấy vòng tròn trên tay sấp đen kịt, càng thêm luống cuống. Ngẩng mặt lên, cổ tỏ ra đôi mắt chân thành nhất, ngọt ngào nói:

-Hạ Anh à, tớ thích cậu...

Bạn Hạ Anh thấy ánh mắt long lanh và nghe giọng nói đó, thực sự sờn gai ốc, lắp bắp:

-Cậu à, Hạ Anh hôm nay nghỉ... Cậu gặp nhầm người... A, cậu muốn nhờ tớ gửi lời với Hạ Anh, vậy tớ sẽ cố gắng. Tớ phải vào lớp học.

Muốn gạt tay mình ra, nhưng phải cái cô bé kia cầm chặt quá không lôi ra được. Lại nhớ cái cảm giác hôm trước bị cầm tay, trong lòng... bất an! Có thể hay không kéo tay ra cô bạn này sẽ bẻ gãy tay mình luôn không chứ? Rất có thể! Kinh nghiệm chứng minh, kẻ chỉ trong tích tắc hạ ngục mấy đứa "đầu trâu mặt ngựa" rất có nguy cơ bẻ gãy tay một đứa yếu ớt như mình.

Nữ quý thấy vẻ lúng túng của cậu nhóc, lại ngó qua cổ tay, nghĩ mình chưa đủ chân thành, mắt càng long lanh hơn, chân bước đến gần hơn:

-Tớ chỉ thích cậu thôi. Lần trước là hiểu nhầm. Làm bạn trai tớ nhé!

Cậu trai Hạ Anh cứ từ từ bị chèn ép vào góc tường như thế...

-Cậu... Tớ xin lỗi. Tớ nghĩ trước tiên chúng ta vẫn nên chú tâm vào việc học, còn chuyện yêu đương...

-Nghĩa là cậu từ chối tớ!

Nữ quý hét toáng lên. Đằng kia các lớp có đứa nhoi nhoi nghe lỏm chuyện rồi.

Thực ra thì, nếu trong trường hợp khác, nữ quý chắc chắn vỗ tay hoan hô cậu trai này và nói:"Thế này mới là tuổi trẻ Việt Nam!". Tất nhiên, đó là khi có chữ "nếu", còn hiện tại, haizz...

Nữ quý chỉ biết đã tỏ tình rồi, cũng đã có câu trả lời, nhưng chưa biết được mình đã hoàn thành nguyện ước chưa. Nếu như lời tên thần cảnh cáo, phải để đối tượng đồng ý, không phải đi tong công sức hay sao?

-Người chưa hoàn thành nguyện ước.

Tiếng nói tên thần vang vọng đầu đây nhưng nữ quý chưa kịp bắt ngờ, một luồng lực vây hãm, ngay lập tức đẩy mình về phía cậu nhóc Hạ Anh, và kết quả là... môi chạm môi. Cả hai-Hạ Anh và nữ quý- đều ngạc nhiên. Nữ quý theo phản xạ muốn đẩy ra.

Cái này không phải mình bị hiểu nhầm cưỡng ép con cái nhà lành, trẻ trai chưa lớn sao?

-Muốn hoàn thành lượt, ngoan ngoãn nghe lời ta. Trước tiên, đừng cử động!

Tên thần lơ lửng đằng sau lưng, hai chân không khoanh lại mà buông xuống, cầm trong tay cái lưới hái, đưa ra phía trước. Lưới hái đen bóng với lưới sắc nhọn chỉ cách tâm lưng nữ quý vài mil, tạo dòng lực vô hình đỡ đội nâng nữ quý lên, và đẩy về phía trước.

Nữ quý nghe câu kia, ngay lập tức bỏ ý định cự quây, ngoan ngoãn nghe lời, tiếp tục tình trạng môi chạm môi lạnh ngắt. Vâng, là lạnh ngắt! Một xác chết thì mọi người nghĩ môi sẽ thế nào? Thực sự chân thành thông cảm, thương tiếc cho chàng trai trẻ Hạ Anh bị người ta tính kế mà không hay biết... Chàng trai này hiện tại... đầu óc trống rỗng. Lần đầu tiên đây, nụ hôn đầu tiên của chàng ta! Anh chàng ngây ngây không nhận ra tư thế hiện tại của nữ quý đang chân không chạm đất (đều nhờ công của lưới hái, đành chịu, cô nàng thấp quá!).

-Bây giờ từ từ buông ra, cầm chạm vai trái anh cậu nhóc, hai tay quàng ôm cổ.

Khụ khụ! Quả nhiên là dụ dỗ trai tân rồi! Danh tiết của... Aaaa, sắp hết thời gian rồi. Vậy là ngay lập tức ném "lương tâm" qua một bên, tiếp tục ngoan ngoãn nghe theo lời tên thần không chút nghi ngờ.

-Tiếp theo từ từ nói theo ta ... Em yêu anh...

Nữ quý biến mình thành cái máy lặp lại:

-Em yêu anh...

-Chúng mình hẹn hò nhé.

Tiếp tục làm máy lặp lại, trong lòng nghi ngờ lăm lăm

-Chúng mình hẹn hò nhé!

Á, sao chưa xong vậy?

-Bây giờ từ từ ngẩng mặt lên, nhìn vào mắt cậu nhóc.

Nhưng mà mắt nào?-Nữ quý hét lên trong lòng. Thần chết tự dừng thêm vào:

-Đừng nhìn bằng ánh mắt ghê rợn như lúc này, cứ nhìn như bình thường.

Nữ quý vẫn chưa hiểu: Bình thường là bình thường làm sao? Hình như nhận ra suy nghĩ nữ quý, thần chết đành tiếp tục giải thích:

-Nhìn như khi người trong không gian trắng một mình... kiểu xa xăm.

Cái này thì hiểu, vậy là trung ra bộ mặt suy tư nhìn thẳng mắt Hạ Anh.

-Anh...

-Được.

Nhẹ như bông gòn, âm thanh phát ra. Vòng tròn đen hoàn toàn. Thân xác Hạ Anh ngã ra trong lòng cậu nhóc. Hạ Anh ngạc nhiên ôm cô nhóc:

-Cậu, cậu sao vậy? Cậu ơi...

Nữ quý đã thoát xác, cùng với thần chết biến về không gian trắng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: (ngoại truyện) Bài kiểm tra của nữ quỷ

-Ngươi... đó là nụ hôn đầu của ngươi?

Nữ quỷ quay ra nhìn gã thần. Không biết tại sao, gần đây gã xuất hiện hơi nhiều. Còn có lúc cứ áp a áp úng rồi thấp thỏm như thế này. Chẳng lẽ làm điều gì có lỗi với mình? Rất có thể a! Nhắc lại chuyện "gian lao khổ ải" hy sinh cả "sắc" để hoàn thành cho được nguyên ước, nữ quỷ thực sự... cúi đầu xấu hổ. Cái này...

"Em yêu anh.". Câu nói đó, có phải ta đã lừa lọc một tâm hồn trẻ thơ hay không? Còn gây ấn tượng không tốt chút nào. Không phải! Không phải "ấn tượng không tốt", mà là... là... kỉ niệm nỗi đau đầu ẩn khó phai cho cậu nhóc. Tự dưng vừa nhận lời tỏ tình xong cô nhóc lăn đùng ra chết. Quả nhiên là khó phai nhòa!

Mãi nghĩ lung tung, vậy là nữ quỷ cứ thế cúi đầu. Thần chết thấy nữ quỷ lâu không trả lời, thực lo lắng.

-Ngươi...

Đang định đưa ta ra an ủi thì nữ quỷ ngẩng mặt lên. Bàn tay ngưng giữa không trung, rồi từ từ hạ xuống. Nữ quỷ thấy hành động đó của thần chết, lại có cách giải thích khác. Nghĩ hẳn định cốc đầu mình. Cái tên này! Ta chỉ quên chưa trả lời câu hỏi của ngươi thôi, lại muốn bại lực với ta.

-Biết rồi, khỏi nhắc! Ngươi khùng khùng hỏi câu đầu đầu. Tất nhiên đây không phải nụ hôn đầu của ta.

Gương mặt của thần chết hình như đen thêm vài phần. Nữ quỷ tiếp tục vô tư nói:

-Còn nữa, nói thật ta cực kì tội nghiệp cậu nhóc Hạ Anh đó luôn. Ngươi nghĩ đi, một con người không đầu bị một thân xác mang linh hồn quỷ cường hôn. Môi lạnh ngắt không có hơi ấm. Cảm giác...

Nữ quỷ tự động rung mình một cái. Rồi không ngừng lắc đầu thương tiếc. Thần chết thôi đen mặt, trên môi nụ cười khổ.

Nữ quỷ nhìn sang tên thần, suy nghĩ. Gần đây tên thần hình như hiền hơn xưa. Lần trước mình tự dưng nhớ ra thắc mắc sao lúc tỉnh dậy thấy hắn cầm tay mình, hắn không ngọt không lạnh cầm lấy tay mình, nói: "Tự nghĩ đi!". Cầm tay hắn một lúc, chính mình phải lảng sang chuyện khác. Khụ khụ, có phải hắn nghĩ mình vô liêm sỉ cầm tay hắn để nhanh chóng hồi phục yêu lực không vậy? Như thế quá mất mặt. Nhớ lại, thảo nào hôm trước lạm dụng yêu thuật đến kiệt sức hôm sau đã tỉnh táo chạy nhảy mà hoàn hành nguyên ước. Đó là bằng chứng chứng minh hắn "hiền" rồi. Vậy nên...phải tranh thủ lợi dụng mới được. Lỡ hắn trái gió trở trời trở lại hẳn nhớ thì khổ mình.

-Này này, ta muốn biết bài kiểm tra ta được mấy điểm

Tên thần chắc chắn chưa hiểu, vì thấy mặt hắn ngơ ngơ. Nữ quỷ cố gắng giải thích:

-Thì trong lần nhập xác vừa rồi ta có làm hai bài kiểm tra. Ta muốn biết mình được bao nhiêu điểm. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên ta làm bài kiểm tra, còn bằng chữ quốc ngữ...Cái này, ta giải thích ngươi hiểu không? Ý ta là, ta không biết làm sao để tìm được bài kiểm tra đó. Hiện tại yêu lực cũng chưa hồi phục. Ta muốn ngươi đi cùng ta.

Nói thẳng ra là keo kiệt sử dụng yêu lực nên lợi dụng ta chứ gì? Thần chết đã nhìn thấu tâm tư nữ quỷ, ném ra nụ cười coi thường. Nữ quỷ nhìn quen rồi, nên cứ thế chờ xem hắn đồng ý không?

Nhìn vẻ mặt mong chờ của nữ quỷ, thần chết liền nở nụ cười gian tà:

-Cũng được.

Bắt chợt hắn tiến đến gần hơn, nét cười càng gian hơn:

-Nhưng mà...

Âm cuối có ý kéo thật dài ra. Nữ quỷ vững tâm an chí chờ câu nói tiếp theo của hắn. Chẳng lẽ có điều kiện gì? Mình đã đoán ngay hắn không dễ dàng đồng ý mà.

-Hi!

"Phụt!". Cả hai biến mất khỏi không gian trắng.

Nhìn tên thần vô si lực lợi đồng giấy tờ kia, nữ quỷ thắc mắc khôn nguôi. Tự dưng cười rồi đưa mình ra đây. Còn chưa nói điều kiện ra.

Về tình hình hiện tại, trường học hiện đang là giờ học. Thần chết và nữ quỷ ở dạng "phi vật thể" nên tất nhiên tự do đi lại không ai chú ý. Nhưng để tìm được bài kiểm tra kia của nữ quỷ phải dùng thuật biến đổi thành dạng "vật thể", nghĩa là con người có thể trông được. Nữ quỷ thừa nhận, vì thuật này khá tốn kém nên mới rù tên thần đi cùng. Nhưng nhìn hắn lực tung đồng giấy để tìm ra hai bài kiểm tra kia thật tức cười. Nữ quỷ vì giữ thể diện cho hắn nên cứ nhin cười suốt, sắp chịu không nổi rồi.

Thần chết đã tìm ra một tờ, nhưng phân vân chưa nói với nữ quý. Nữ quý thấy hần ngưng tìm, lén lút cầm gì đó, vội giật tờ giấy.

-Đúng là cái này rồi.

Nói xong ngẩng ngốc nhìn bài kiểm tra văn mười lăm phút. Thần chết thấy nữ quý im lặng quá lâu, thực sự sốt ruột. Bài kiểm tra đó 6 điểm. Là đúng thứ hai lớp từ dưới lên. Đưa thấp điểm nhất là 3, nguyên nhân vì: Lạc đề! Cô giáo này dễ tính, các bài khác đều điểm cao, riêng bài nữ quý làm điểm kém vậy.

-Người không cần suy nghĩ nhiều, thực sự cái này... Lần đầu tiên ai cũng vậy...

-Sao có thể không suy nghĩ nhiều?

Thần chết cứng họng. Nữ quý tiếp tục nói, nhưng hình như âm giọng không đúng:

-Là điểm 6 đó! Lần đầu tiên của ta! Bài kiểm tra đầu tiên!

-Người...

-Ta rất vui!

Nữ quý ngẩng phát mắt lên, nét hớn hờ không giảm.

-Lần đầu tiên làm kiểm tra mà đã được điểm như vậy rồi tất nhiên là rất vui. Này này nhá! Người nghĩ đi, mặc dù mấy cái bài kiểm tra kia ta xem qua toàn điểm cao hơn ta, nhưng mà mấy đứa ấy đến mười năm đi học rồi, mười năm viết chữ quốc ngữ rồi. Trong khi ta thậm chí còn chưa học tiểu học, lần đầu tiên làm bài mà không bị trượt, hơn nữa còn trên trung bình. Không phải nên vui sao? Mà cái trường này là trường cấp ba công lập, đứng nhất nhì trong tỉnh, đầu phải cứ đủ tuổi là vào đâu. Phải thi thố, tuyển chọn chọn vội đầu mới vào được. Ta đây chưa từng học mà có thể sánh với mấy đứa học trường này. Ta cũng không phải điểm kém nhất nha, còn có đứa kém hơn. Có nghĩa là trí thông minh của người "xã hội cũ" như ta so với người "đã tiến hóa" bây giờ cũng không khác mấy nha! Tất nhiên cực kì tự hào!

Thần chết nghe nữ quý luyên thuyên tràng dài nữa, tự biết nên im lặng lắng nghe. Đây là quý, là quý đấy, tất nhiên không yếu đuối như vậy. Là mình lo lắng thừa rồi.

Lục thêm tí nữa thì tìm thấy tờ kiểm tra môn Lý. Thần chết quay ra nhìn chăm chăm vị quý đang ngập trong niềm vui kia, không chút lưu tình ném tờ kiểm tra ra trước mắt, che luôn tâm nhìn với bài kiểm tra văn đáng tự hào. Nữ quý thấy có vật che tâm nhìn, lúc đầu tức điên, nhưng khi nhìn ra đó là thứ gì, vội cầm lấy.

Một bài kiểm tra Lý một tiết với điểm 9,6 đỏ tươi cùng lời phê ngắn gọn:"Làm bài tốt!".

Đặc biệt lời phê còn có dấu chấm than trông rất bắt mắt.

-Ồ, ra có câu sai à? Mình cũng đoán là sai mà.

Thần chết giật giật khóe miệng.

-Ta nhớ khi đó người vừa làm bài vừa đau khổ than vãn, còn chơi hơn nữa tiết.

Ngẫm ý là như vậy thì sao người có thể làm chỉ sai có một câu như vậy. Mặc dù đây là bài kiểm tra lớp thường, nhưng dù sao cũng có câu nâng cao một chút, mà với trí thông minh của nữ quý...Không phải thần chết xấu bụng nghi oan đâu!

Nữ quý vẫn chẳng thèm nhìn lấy tên thần một cái, nhớn nhớn nói:

-Hừ! Mấy cái này toàn tính vận tốc, quãng đường, thời gian, ta suốt ngày lang thang, tất nhiên biết cách tính. Mà nhớ mấy đứa nhỏ trong đó toàn mấy phép tính dễ lấy ngón tay tính cũng ra mà cứ lăm dụng máy tính mãi. Thực lo sau này vì mấy thứ công nghệ cao mà tương lai nước nhà tri độn đến mấy phép tính đơn giản cũng không tính ra. Còn cái câu sai nó hỏi về phương trình đường đi quý gì ấy, chẳng hiểu, vậy là chọn liều luôn. Dù sao lúc đấy đang chán cũng không có hứng làm bài.

Thần chết trông cái vẻ bất cần đầy của nữ quý, chợt im lặng. Cả hai không nói với ai một lời. Bỗng chốc, nhẹ như gió thoảng, thần chết than một tiếng:

-Người quả nhiên sinh nhâm thời.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nguyên ước hai trong một

Hôm nay, trời trong, gió nhẹ, nắng vàng rũ xuống khắp nơi, rất thích hợp để lang thang phố phường dạo chơi. Ngỡ trong ngày sẽ không còn sự vụ gì lạ, không phải tắt tã đi hỏi nguyên ước. Kinh nghiệm những lần trước, thời điểm hỏi nguyên ước phần lớn thường vào lúc chập choạng sáng, có lẽ vì khi đó linh hồn yếu ớt nhất, dễ lìa khỏi xác nhất? Cái này ta không biết, nhưng suy từ đó có thể ra, một ngày đầu hè đẹp trời như này, còn sáng sủa thế này, không có khả năng đi làm nhiệm vụ. Ấy vậy mà tên thần vô lương tâm từ đâu chạy ra phá tan cảm hứng dạo phố của ta, ném ta vào không gian khác thế này. Không biết lần này là tự tử, bệnh chết hay chết oan đây? Mà hình như chưa lần nào ta nhập vào thân xác bị chết oan?

Vừa vào đến không gian, chưa kịp nhìn rõ gì cả, đã nhanh chóng ra một giọng nói:

-Chị giúp Lan Linh siêu thoát giùm nhé!

Vậy là khi chưa kịp hiểu gì cả, ta đã bật dậy trong thân xác kia. Cái gì vậy? Vừa mới xuất hiện còn chưa kịp nhìn rõ dung nhan đối tượng đã nhập xác rồi. Mình còn chưa hỏi nguyên ước mà nhỉ? Kì lạ! Sao cô ta biết mà trả lời. Còn nhanh chóng như sợ không đủ thời gian để nói đó! Cái này... có lẽ nên hỏi thêm tên thần xem sao?

Mãi suy nghĩ, dù sao hôm nay tâm trạng tốt, suy nghĩ sâu một chút. Nhìn lại bản thân, đây là một cô gái, có lẽ còn khá trẻ. Xung quanh căn phòng sạch sẽ, có điều hình như hơi tù đọng. Mà hình như, căn phòng này có gì rất lạ? Nhất thời nghĩ không ra, bởi lẽ nữ quỷ đã nhận ra điều quan trọng:

Giúp Lan Linh siêu thoát!

Lan Linh là ai? Tại sao lại siêu thoát? Là con người còn sống, còn ăn, còn ngủ sao lại siêu thoát? Aaaaaa, đúng vậy! Đây mới là vấn đề!

Lúc này vì nghe nguyên ước vội quá, cũng chỉ biết có hồn ma vừa nói nguyên ước, bây giờ mới ngẫm lại cái nguyên ước.

Vấn đề: Đây không phải nguyên ước sống lại, nghĩa là vẫn phải thực hiện. Nhưng để thực hiện nguyên ước này, là vô vọng! Không hiểu thực ra hồn ma đó muốn gì nữa. Nói mình giúp một "Lan Linh" nào đó siêu thoát? Sao con người bây giờ đến lúc chết có nhiều mong muốn kì dị như vậy chứ?

Tâm trạng vui vẻ lúc trước nhanh chóng chuyển chỗ cho tâm trạng u ám, thậm chí là tức giận. Không hoàn thành phải làm lại ba lần đó! Như thế thì đến khi nào ta mới được đầu thai?!!!

Vò đầu bứt tai, nữ quỷ không hay có một "thứ" đang tiến vào.

-Chị Dung, chị Dung, em vào nhé!

Xin phép "vào nhé" nhưng cô nàng cứ vào thẳng, không chờ chủ phòng đồng ý. Thấy "chị Dung" ngồi thừ trên đất, vò đầu rối tung, cô gái tiến đến gần:

-Chị Dung, đừng thế! Chị đang bệnh đó!

Nữ quỷ bây giờ mới để ý nhìn lên. Cái con ma này sao nhón nhơ nhìn mình như vậy. Hồn ma nữ kia thấy nữ quỷ nhìn mình, thực sự lo lắng, không biết chị Dung làm sao, tiếp tục cất tiếng:

-Chị Dung!

Nữ quỷ đứng phắt dậy, nhìn lại một lượt mình. Đúng là đã nhập xác rồi, lại nhìn một lượt ma nữ đang bay lơ lửng kia.

-Ngươi là ma?

Vốn là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại là câu khẳng định. Ma nhìn thấy người là chuyện bình thường, nhưng con ma này lại nói chuyện cứ như con người kia cũng nhìn thấy mình. Xem xét qua cũng rõ đây chỉ là ma mới chết chưa lâu, không có khả năng tâm linh lớn đến độ khiến con người cảm nhận sự tồn tại của mình, chứ nói gì đến nói chuyện, và nói gì đến việc nhận ra linh hồn trong thân xác này là quỷ, có thể hiểu được cô ta nói? Ma dù cao cấp đến mấy cũng không có khả năng nhận diện quỷ!

Ma nữ kia nghe nữ quỷ hỏi, lúc đầu tròn mắt, sau đó mím môi, hai mắt rung rung. Bỗng rồi khóc òa lên. Nước mắt lã chã, tiếng khóc dữ như trẻ con khóc, không dừng lại được. Nữ quỷ bịt lỗ tai lại. Quả nhiên là tiếng khóc đáng sợ! Không chịu nổi nữa, nữ quỷ hét lên:

-Ngươi im cho ta!

Ma nữ kia nghe tiếng hét, chột im bật, ngơ ngác nhìn nữ quỷ mặt hầm hầm, mắt hầy còn rung rung, những dòng nước mắt ngoe ngoét trên mặt. Được ba giây bình yên, ma nữ lại òa lên khóc lần này cường độ còn lớn hơn lúc trước.

-Ta nói ngươi im!

-Oa oa...

-Ngươi còn khóc nữa, ta sẽ phá linh hồn ngươi. Khiến ngươi hồn siêu phách tán!

-Hu hu...

Ma nữ cuối cùng cũng chịu giảm cường độ tiếng khóc. Chờ mãi sau cũng chỉ còn tiếng thút thít nhẹ nhẹ. Nữ quý bây giờ ngồi chễm chệ trên giường, nhìn hồn ma nữ hai mấy tuổi đầu mà như trẻ con ầm ức thút thít trước mặt.

-Tại sao ngươi khóc?

-Híc híc... Vì... vì chị Dung... Híc! ... Chị ấy chết... híc... rồi...

Nói một tí lại nắc, lại khóc, nữ quý dồn tâm cơ không bóp hồn siêu phách tán con ma kia.

-Sao ngươi biết cô ta chết? Ta còn chưa nói mình chết mà.

-Oa...

Nhận thấy ma nữ có khuynh hướng làm một trận náo loạn nữa, nữ quý nhanh chóng hét lên trước:

-Còn dám khóc!

-Híc... bởi vì... chị ấy là người miền Trung..

-Ừ...

Nữ quý vẫn chưa hiểu, chờ ma nữ nói tiếp.

Ma nữ lên cho nữ quý cái nhìn coi thường, tiếp tục vừ khóc vừa nói:

-Chị Dung nói giọng miền Trung, còn chị nói giọng miền Bắc.

Hả? Giờ nhớ lại, hình như giọng cô ta quả thực là giọng miền Trung. Còn tất nhiên, mình là dân miền Bắc, phải nói giọng Bắc rồi.

-Nhưng như thế đâu đủ khẳng định cô ta đã chết.

Hồn ma nữ đã thôi khóc, quệt quệt tay lau nước mắt, bắt đầu từ từ giải thích từng tí một.

Hóa ra chủ nhân thân xác này là một pháp sư. Được rồi, tờ hướng dẫn thì nói mình không được lại gần pháp sư, nhưng lại cho mình nhập xác vào pháp sư, tên thân này quả là... Pháp sư này đã nhận giúp ma nữ kia có chỗ nương tựa, hai kerb một ma một người trở thành thân thiết. Bản thân vị pháp sư ế chồng bệnh sắp chết. Trước khi chết đã dặn hồn ma nữ sau khi mình chết sẽ có một quý nguyện ước nhập xác, vậy nên hồn ma mới biết.

Còn khá nhiều chỗ chưa hiểu, tại sao pháp sư đó lại biết sẽ có quý nhập xác, như vậy nên khi ta xuất hiện liền nhanh chóng nói nguyện ước. Một con người mà có khả năng kiến thức tâm linh như vậy, quả không tệ! Ma nữ này mới chết nên bị phong ấn tự nhiên rất mạnh, vốn không có khả năng thoát khỏi, pháp sư này kiến thức cao, lợi dụng vài lỗ hổng trong phong ấn tự nhiên mà áp chế, sắp xếp phong thủy căn nhà cho phù hợp mà đưa được hồn ma này ra. Vậy nên cách sắp xếp đồ đạc trong đây mới kì lạ như vậy.

Hồn ma kia nói "pháp sư" là nghề gia truyền nhiều đời của dòng họ cô ta. Nhưng chỉ có các bà cô kế tục nghiệp này thôi, mà đều là đến chết cũng không lấy được chồng, chết trẻ chết già không quan trọng. Cô gái này mới hai mấy tuổi chưa chồng đã chết rồi, cũng coi như tội nghiệp.

Nghe đầy đủ câu chuyện, nữ quý nhìn sang hồn ma kia còn đang đau lòng thương tiếc:

-Ngươi là Lan Linh?

-Đúng vậy.

Ma nữ ảo não trả lời.

-Vậy nói đi, nguyện ước của ngươi là gì?

-Hả?

-Cô ta muốn ngươi được siêu thoát. Không dễ dàng có được cơ hội quý nguyện ước ghé thăm, nhưng cô ta lại nhường nguyện ước cho ngươi. Hồn ma như ngươi chưa siêu thoát vì có tâm nguyện chưa hoàn thành. Nói cho ta biết đi!

-Haizz, em cũng nghe chị Dung nói rồi. Thực ra, em muốn chăm sóc một người...

Như thế, nữ quý lần này phải thực hiện nguyện ước hai trong một: Nguyện ước để nữ quý hoàn thành nguyện ước cho một hồn ma khác. Quả nhiên phiền phức!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chap 29

Có một đối tượng mới rất quan trọng trong vụ này siêu chuẩn khái niệm soái ca!

Hình như trong một truyện ngôn tình nào đó có hình tượng soái ca nam chính thế này: đẹp trai, tài năng, giàu có, con lai, dòng dõi vua chúa. Nếu áp những tiêu chuẩn đó vào "đối tượng mới" quả không sai lệch gì.

Đẹp trai? Mấy bác gái, mấy cô, mấy chị, mấy em học sinh khi coi mấy phim Hàn tình cảm suốt mướt thường than thở một câu: "Haizz, sao mấy diễn viên nam Hàn Quốc lại đẹp trai, lãng mạn thế không biết?", nói với giọng hâm mộ chen ghen tị, rồi uay ra nhìn người yêu, nhìn chồng, nhìn cha mình,... nói chung là "giống đực" xung quanh, giọng tiếu rêu: "Chẳng bù cho mấy gã đàn ông Việt Nam". Nói nhiều như vậy, chỉ tóm lại một câu trọng điểm: Đẹp trai như diễn viên Hàn Quốc. Đối tượng không chỉ là diễn viên mà còn là ca sĩ mang dòng máu, quốc tịch xứ kim chi kia! Là dạng diễn viên, ca sĩ thần tượng đã đánh cắp rất nhiều trái tim thiếu nữ thời nay! Nên nói về tiêu chuẩn đẹp trai, tất nhiên qua!

Tài năng? Tất nhiên là khả năng diễn xuất và ca hát. Nghiệp kiếm cơm của người ta mà ỉ! Nói sao thì, cái mã đẹp trai chỉ thu hút bước đầu ra mắt thôi, muốn đứng vững trong cái giới giải trí này, người ta phải có chút tài. Anh bạn người Hàn này cũng không ngoại lệ!

Giàu có, thôi khỏi nói! Vừa đẹp trai vừa trẻ vừa tài năng vừa nổi tiếng như vậy, kiếm tiền tất nhiên không tệ! Của ăn của để coi như đầy đủ!

Con lai? Haizz, mặc dù không hiểu sao trong truyện ngôn tình đó soái ca phải gắn liền với con lai, nhưng dù sao cũng là một thứ tiêu chuẩn. Nhắc đến chút cũng được. Đối tượng này là lai Việt-Hàn. Trong người mang hai dòng máu Hàn Quốc và Việt Nam. Coi như cũng là con lai! (?)

Dòng dõi vua chúa? Nhắc đến tiêu chuẩn này phải ói là cực kì tự hào, hãnh diện. Ngày xa xưa rất xa xưa, xa đến nỗi nữ quý còn chưa ra đời, đất nước lúc bấy giờ rối ren, hoàng tộc thất thế, có một vị vương gia vì hoàn cảnh phải đến nơi đất khách quê người, sinh sống, định cư. Vị vương gia này tuy nửa đời sau không có cơ hội trở về quê hương, nhưng với tinh thần dân tộc sâu sắc, ông quyết định ghi lại văn tự, lưu truyền để đời sau nhớ rõ gốc gác quê hương mình, không quên những tục lệ, truyền thống dân tộc và cả tình yêu quê hương đất nước sâu nặng. Đã mấy trăm năm trôi qua, con cháu vị vương gia ấy vẫn giữ những văn tự tốt tiền để lại, vẫn thờ cúng, vẫn giữ những phong tục xa xưa, và mãi không quên dòng máu "Rồng Tiên" cuộn cuộn chảy trong mình. Tất nhiên, kẻ tích xa thật xa kia, ai cũng đã rõ. Bạn đối tượng soái ca của chúng ta, là con cháu vị vương gia người Việt kia.

Nữ quý khoan chân ngồi trên giường, vừa ăn vừa nghe hồn ma "diễn thuyết". Sau khi nghe hồn ma nói nguyện ước, chuẩn bị kể về người mà mình muốn chăm sóc, nữ quý ước chừng thời gian kể khá lâu, nên ra ngoài, tìm xem có gì ăn không đã. Định vừa ăn vừa nghe, dù sao cũng không muốn lãng phí thời gian. Ra đến ngoài, nhìn xung quanh một lượt. Cách bày trí nội thất trong nhà này quả nhiên theo đúng phong thủy. Chỉ cần thay đổi một vị trí thôi là phá hoàn toàn phong thủy, hồn ma kia lập tức bị đẩy về nơi phong ấn vốn của mình. Thôi bỏ, tìm đồ ăn đã.

May mắn tìm được ít cơm nguội, tìm thêm được mấy quả trứng gà. Nữ quý quyết định làm trứng ốp. Thêm ít nước mắm cho vị đậm đà nữa. Nên mới có cảnh một cô gái ngồi giường ăn uống ngon lành nhìn một ma nữ luyện thuyết kể này giờ. Thật ra ma nữ kia nói nhiều lắm, mà thỉnh thoảng lại thêm mấy câu Tây câu Tàu nghe chả hiểu. Chung quy lại nữ quý vì có đồ ăn ngay cạnh nên không cần nhần gì, nhần nại vừa nhai cơm vừa nghe ma nữ kể. Lờ lững kết đối tượng trên đây là nữ quý tóm tắt lại sau khi thấm lời ma nữ.

Có thể tổng kết lại một câu thôi: Ma nữ kia chắc chắn là fan cuồng của cuồng với tên ca sĩ, diễn viên người Hàn kia. Bởi vậy nên đến chết cũng muốn vì thần tượng mà tận tay nấu cơm, lau nhà cho người ta. Fan đến mức này luôn sao? Chợt nghĩ mà thương xót cho bậc phụ huynh ma nữ này. Con mình đứt ruột đẻ ra đến lúc chết cũng chẳng nghĩ đến mình, nghĩ đến một người lạ ở đâu đâu; không phụng dưỡng mình mà đi phụng dưỡng người ta! Tội nghiệp cả nữ pháp sư mà mình nhập xác nữa. Nguyên ước duy nhất của cô ta nhường cho ma nữ này lại được sử dụng một cách lãng xẹt như thế. Thôi đi, không suy nghĩ lung tung nữa! Hoàn thành nguyện ước là được.

À, nhắc thêm, thần tượng người Hàn đó hiện đang ở Việt Nam.

Lúc ma nữ kể xong cũng là khi nữ quý ăn xong. Lúc này nữ quý mới bắt đầu nhận xét:

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: (ngoại truyện) Vài vấn đề nhỏ

Chap này theo đúng nghĩa từ "ngoại truyện", là ngoài truyện, không nằm trong nội dung truyện. Nếu ai đó không muốn nghe tác giả lảm nhảm có thể bỏ qua không đọc.

Trong chap này đơn giản mình chỉ muốn giải thích một vài vấn đề mang tính "tâm linh" trong truyện thôi. Truyện có tám phần, đã xong 4 phần và đang mở đầu phần năm, bước chuẩn bị cho lượt thực hiện nguyện ước mới. Chap này vị trí tạm coi là chính giữa truyện. Ai đó đọc đến đây có thể thấy một vài vấn đề mình viết trong truyện. Xin dài dòng giải thích cho người đọc dễ hiểu hơn về truyện.

1. Tại sao nữ quỷ thường đứng trên mặt đất, hồn ma thường bay lơ lửng và thần chết lúc bay lúc đứng?

Câu hỏi nghe hơi vớ vẩn một tí. Nhưng thực chất khi lựa chọn tư thế cho từng loài trên, mình có chút cân nhắc. Ai đó đã đọc ở các chap trên về dạng "phi vật thể" và dạng "vật thể", có thể hiểu được đôi chút. Các hồn ma năng lực tâm linh yếu, chỉ ở dạng "phi vật thể", nghĩa là "không trông", "không sờ", lơ lửng thực chất là không chạm vào vật thể cố định cũng như... coi như không tồn tại ở nghĩa nào đó. Còn quỷ khả năng tâm linh lớn, có thể ở hai dạng "vật thể" và "phi vật thể", thực chất là không mạnh ở dạng nào, bình thường là "phi vật thể", nhưng khá gần với dạng trung gian. Để chuyển từ dạng này sang dạng kia thực ra là thay đổi một số chỉ số cố định (các chỉ số này khá quan trọng trong việc xác định phân loại hai dạng trên). Vì vậy, có thể nói "phi vật thể" ở quỷ khá yếu, hay quỷ "nặng" hơn ma, nên quỷ thường bước đi trên mặt đất.

Còn về thần chết nói riêng hay giới thần nói chung thuộc về một giới khác, không tuân theo quy luật "nặng nhẹ" trên, khá tùy ý trong việc thích bay hay đứng. Chap 1 cũng nói lý do tại sao thần chết lơ lửng rồi. Đơn giản vì... sở thích!

2. Cơ sở của việc thực hiện nguyện ước cho ma mới chết của quỷ nguyện ước?

Có một số cơ sở sau:

-Các hồn ma ngay trước khi chết (lúc vẫn là người) thường có suy nghĩ kỹ về những điều còn đang dở chưa kịp thực hiện khi còn sống. Mà những điều đang dở đó có khi lại giản dị đến lạ (như chỉ là lời xin lỗi, muốn người thân sống hạnh phúc). Các hồn ma khi ấy thường chỉ tâm niệm một điều trong đầu như thế, trong tình trạng linh hồn mới dờ dạc, chưa kịp thích nghi, dễ dàng sinh trạng thái dựa dẫm, tin tưởng kẻ khác hơn. Hồn ma khi được thực hiện tâm niệm cuối có thể thanh thân mà khả năng siêu thoát rất cao.

-Quỷ có năng lực tâm linh lớn, nhưng cũng rất khó khăn trong việc siêu thoát nếu không nói là gần như không thể. Quỷ xuất hiện do thù hận bức bách, với tình trạng nhân rồi, không thể siêu thoát rất dễ chạy lung tung gây "đại họa" cho nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quỷ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chap 31

Để thực hiện nhiệm vụ chăm sóc từ cơm ăn áo mặc đến nhu cầu tình cảm của con nhà người ta, trước tiên phải có những thông tin cơ bản của đối tượng đó trước đã. Các cụ nhà ta có câu: Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Bởi vậy phải hiểu rõ đối phương mới đưa ra được những phương án đối phó. Sau khi ma nữ phổ biến thông tin về vị soái ca thần tượng kia xong, bước tiếp theo tất nhiên là đề ra phương án rồi. Người ta dù sao cũng là ngôi sao, hiện tại ở Việt Nam làm việc một thời gian thôi, mà thân xác nữ quỷ với con người này là hoàn toàn xa lạ, làm sao để thực hiện nguyện ước cho cái con ma khóc nhe này.

Không cần nữ quỷ phải suy nghĩ nhiều, ma nữ Lan Linh nhanh chóng đưa ra giải pháp, chỉ có vài vấn đề nhỏ như sau:

-Chị ơi, chị biết Tiếng Anh không?

Nhớ lại vốn ngữ tiếng Anh già cày của mình, cùng kinh nghiệm lúc trước ngồi nghe ông thầy giảng tiếng Anh kia, có thể hay không nói biết, nhưng cũng như không không nhỉ?

Ma nữ thấy vẻ dăm chiêu của nữ quỷ, lại nhanh chóng nhớ ra lúc nãy chị ấy còn hỏi MV là gì, biết mình nói nhớ rồi, hỏi câu tiếp theo:

-Vậy chị có biết Tiếng Hàn không?

Giật giật khó miệng. Cho ta chút mặt mũi được không vậy. hỏi một câu ta biết tiếng Nhật không ta nhất định trả lời có. Bọn trẻ ngày nay thật khinh người thể hệ trước đó!

Ma nữ thấy vẻ mặt khó chịu của nữ quỷ, cũng biết nữ quỷ không chút ít kiên nhẫn gì rồi. Trầm ngâm một lát...

-Hu hu...

Nữ quỷ nhìn lên ma nữ Lan Linh kia. Này này, ta kiên nhẫn kém còn không kêu than, người ở đó khóc làm gì? Nãy giờ ta hết lần này đến lần khác phải dỗ người khóc không để chịu chút gì đâu. Không phải vì pháp sư kia mong người siêu thoát ta đã một phát cho người hồn siêu phách tán rồi.

-Sao người lại khóc?

Dù muốn dịu dàng ỏi chuyện lắm nhưng cũng không tránh khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Không hiểu sao ông Bụt ngày xưa chịu đựng được Tắm khóc lóc

mà vẫn ân cần dịu dàng hỏi câu như mình kia. Thôi, người ta là giới Phật, còn mình là giới quý, khác nhau một trời một vực rồi.

-Chị ơi, em thực ra muốn chăm sóc anh ấy lắm, nhưng nghĩ giờ mình chết rồi, chỉ cần có người chăm sóc anh ấy, nhưng mà em phải ở bên, được nhìn thấy anh ấy, là em mãn nguyện lắm. Nhưng là, em bây giờ bị nhốt ở đây rồi. Còn có chị mù tịt về ngoại ngữ. Anh ấy lại không biết Tiếng Việt. Hai người giao tiếp thế nào. Hu hu... Chị Dung và anh ấy cũng xa lạ với nhau, làm sao anh ấy đồng ý để chị chăm sóc chứ? Mà muốn đồng ý... chị cũng đâu biết nói để anh ấy đồng ý. Chị hiểu em nói gì không? Hay chị này, chúng ta... thôi nhé!

-Thôi là thôi thế nào!

Nữ quý đứng phắt dậy, hét toáng lên.

-Hu hu, em nói thôi là thôi! Dù sao cũng đâu có khả năng thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chuẩn bị (2)

Hiện tại, nữ quý đang nằm trên giường nghỉ ngơi, về nhân nhả. Đầu óc nghĩ lung tung đầu đầu. Bên cạnh, ma nữ Lan Linh đang lơ lửng, khoanh tay nghiêm túc suy nghĩ không ngừng lăm lăm.

-Nếu bây giờ viết tiếng Việt... không được!...dù có người phiên dịch... như thế lộ quá... Tiếng Hàn?... ko khả quan... Chị ấy ko biết chữ... Phiên âm thì sao?... như vậy ko đúng nguyên tắc... Tiếng Anh đi!...Được! Quyết định vậy!... Bảo chị ya viết... mà không! Không biết tiếng Anh, nổi các chữ lung tung.. khó nhìn lắm... Sai viết lại rất phiền... Hay là... sử dụng vi tính... Chị Dung có thì phải... không biết có mẫu sẵn không? Ừm, cũng được...

Âm thanh lăm lăm đều đều của ma nữ với âm thanh xe cộ tạp nham bên ngoài kia, cứ thế đưa nữ quý vào dòng suy nghĩ miên man. Đáng ra trong buổi sáng trong lành thế này ta phải hưởng gió trời ngoài kia mới phải! Đầu phải rảnh rồi nằm đây chờ con ma giao việc!

Cuối cùng Lan Linh cũng nghĩ xong xuôi, về hải lòng lăm, gọi nữ quý dậy. Sau đó nhẹ giọng chỉ vị trí laptop để nữ quý lấy ra. Lần này có kinh nghiệm, nữ quý lôi thứ công nghệ cao ra, rồi lục lọi tìm nguồn sặc nữa.

Đề máy tính lên bàn nghiêm chỉnh ngồi chờ nghe chỉ thị tiếp theo.

Lan Linh hướng dẫn nữ quý bật Word lên. Nhìn giao diện màn hình, với con trỏ nhấp nháy nổi bật, nữ quý đoán ngay con ma này muốn mình "viết" gì đó. Thôi kệ!

Ấn mở cò trên bàn phím từng tí một, nữ quý thực sự nhớ đến lần tập cầm bút viết chữ trước kia, và cảm nhận chân thành, sâu sắc sự quan tâm của tên thần mà mình từng cho là đáng ghét. Hấn sao đáng ghét được? Mặc dù cọt nhả nhưng khi đó hấn cũng rất chịu khó cầm tay, chỉ bảo nữ quý viết chữ. Còn bây giờ? Bị một con ma vừa mới chết hành hạ nhấn bàn phím để nhập mấy thứ tiếng Anh mình chẳng hiểu nổi. Cứ Shift, Caps Lock, Enter, căn trái, căn phải, căn ngang, căn dọc lung tung beng, rồi cỡ chữ to nhỏ, đậm, nhạt loan cả đầu. Còn f, j, a, b, c... mấy chục chữ cái chẳng hiểu nguyên tắc sắp xếp ra sao cứ phải tìm tìm rồi ấn. Nhiều khi mỏi tay, mỏi cổ, mỏi vai, mỏi lưng để tìm rồi ấn xong một dòng, con ma vô lương tâm lạ bắt Backspace hết cả. Ta nổi đóa lên thì lại nghe "oa oa" ngay thành bài thật dài.

Ta thực sự khổ quá mà! Cái này là tinh thần bị kích thích nặng, chấn thương thần kinh, căng thẳng quá độ tích tụ lâu ngày dễ dẫn đến hành vi không suy nghĩ... Ta rất muốn đập nát cái linh hồn nhà người!!!

Hơn mười hai tiếng đồng hồ tập viết chữ cũng không khổ bằng sáu tiếng hai ba phút gõ chữ này!

Hầm hầm tức giận giờ ra năm tờ A4 sạch sẽ thơm tho mùi mực và dày đặc chữ cho ma nữ coi, nữ quý muốn xông đến bóp cổ thứ ma đang toe toét cười kia.

Kì nhìn một lượt tập giấy vừa in ra, tâm trạng cũng tốt lên chút ít. Không tệ! Dù xem chẳng hiểu gì nhưng trình bày ngay ngắn, rõ ràng như vậy, bản thân mình khổ ải làm ra, cũng thấy tự hào.

-Sao phải làm mấy tờ này?

-Hà? Chị nói sao?

-Mục đích tại sao tôi phải chầy lung mỗi tay ấn ấn rồi in ra mấy thứ này!!!

Tức rồi đó! Đã cố gắng nhẹ nhàng nói chuyện người cứ khiến ta phát điên là sao?

Lan Linh nghe hừng âm thanh phát ra từ kẽ răng ấy, cũng thấy sờ sờ. Hình như lúc chị ấy nhập văn bản, mình hơi lăm nhảm nhiều...(Ko phải lăm nhảm

đâu, còn tò thái độ mắng nhiếc người ta rất quá đáng đó!). Ý thức được nguy hiểm, Lan Linh liền giờ giọng nịnh nọt:

-Chị ơi, cái này để chị có danh phận gặp anh ấy mà. Lúc này chị vất vả nhiều. Em cũng thấy mình vô tâm quá! Cảm ơn chị nghe!

Nhiệm vụ tiếp theo là phổ cập giáo dục, mở mang tri thức, nâng cao dân trí cho bạn quý nhà ta về phương diện tiếng Hàn. Nhưng trước tiên phải có phương tiện dạy học đây.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Gặp gỡ thần tượng

- Chị à, chị mau đi tắm đi!

Nữ quý nhìn con ma nữ nhõng nhẽo kêu gào này giờ. Này này, sao mấy đứa trẻ thời nay đứa nào cũng bắt ta đi tắm vậy chứ? Có tắm cũng đâu được tác dụng gì.

-Trước giờ ta chưa từng đi tắm!

Ánh mắt của ma nữ rõ ràng chê bai:“chị bần quá!”

Đã không hiểu gì đừng có nhìn ta kiểu đó! Là từ khi chết đến giờ chưa từng tắm thôi. Khi còn sống ta cũng sạch sẽ lắm mà. Các người có thấy ma với quỷ đi tắm khi nào chưa? Tất nhiên ngoại trừ ta là quỷ ra ta chưa từng thấy con quỷ nào khác. Còn ma nữ này mới chết tất nhiên càng không có cơ hội. Nàng ta còn chưa nhìn thấy hình dáng thật của ta.

Còn hiện tại trong thân xác kẻ khác thì, tắm đâu có tác dụng gì! Trong thuật co giãn thời gian này, mọi thứ của cơ thể đều giữ nguyên, không thể thay đổi nha. Dù lúc chết máu đầm đìa thì ta nhập vào rồi cũng không thối rửa vết thương, càng không khép miệng vết thương tí nào. Là giữ nguyên hiện trường. Vậy nên sạch hay bẩn trong quá trình ta nhập vào thì vẫn như vậy thôi.

Đơn giản giải thích cho ma nữ một lượt, tránh con nhỏ cầu nhàu mãi. Tất nhiên với trí thông minh hữu hạn thì nó không thể hiểu được sâu sắc gốc rễ vấn đề. Nhưng ít nhất sau khi giảng giải xong, ma nữ cũng không gào thét đòi nữ quý đi tắm nữa.

Thay vào đó là sai nữ quý đi tìm quần áo!

Được, ta tạm chấp nhận đi, ít nhất con ma nhà người phối đồ đối với tiêu chuẩn kín, thoải mái của ta là tương đối đạt. Áo sơ mi nữ sọc ca rô ba màu đen đỏ nâu, che kín cả cổ; quần dài bằng vải màu đen; đôi dép nữ đen nốt. Sao ta có cảm giác mình đồng bộ với tên thần chết quá vậy? Mặt để mộc. Tóc mái con nhỏ này ngắn cũn cỡn, không buộc được lên, chỉ có thể thả ra, che một chòm trán nhon. Tóc đằng sau kết hai bên, thả xuống trước ngực. Hình như trước khi chết không lâu cô ta có tắm hay sao mà tóc vẫn mềm lấm, còn có hương thơm. Coi như một thân thể sạch sẽ.

Nhìn tổng thể một hồi chính mình trong gương, thật ra nữ quý có không hiểu lắm, không phải gặp thần tượng con ma này sao, ăn mặc thế này trông quê mùa đấy! Nhìn kĩ lại, nữ quý liên tưởng ra chính mình hiện tại giống sinh viên nghèo từ quê lên thành phố học trung cấp. Vì sao là trung cấp thì chưa rõ, chỉ cảm thấy ăn mặc thế này không hợp với hai chữ "đại học" mà thôi.

Xong xuôi, ma nữ đặc ý nói:

- Không khổ tâm em lựa đồ nghe! Rất phù hợp! Trông chị Dung trẻ đi mấy tuổi.

Ừ, vốn dĩ Dung con bé này hai tám tuổi mà trông trẻ thật, có điều mặt gầy quá, da xanh, ấn đường đen, có thể gọi là một bộ dáng bệnh tật. Mặc đồ như thế này chỉ như gái mười tám đôi mươi.

Trong lúc thay đồ, nữ quý cũng thắc mắc hỏi vài chuyện:

- Họ hàng, bạn bè cô ta có gần đây, hay hay qua đây không? Dù sao cô ta cũng ở đây một mình mà bệnh tật. Cô ta còn là pháp sư nữa nhì, thế nếu có người muốn trừ m, bói toán thì sao?

- Chị không phải là quỷ còn lợi hại hơn pháp sư sao, lo gì mấy chuyện đấy!

- Hừ hừ! Ta chỉ không muốn bị làm phiền!

- Em thì không rõ lắm về gia đình chị Dung. Chỉ là em ở đây một năm cũng có thấy bạn bè, họ hàng gì đến đâu. Chị ấy nói họ đều dưới quê, nên chắc là vậy! Còn công việc pháp sư thì chị ấy chỉ làm hôm thứ bảy thôi, nên không có khách hàng làm phiền chị đâu nhì? Mà chị đâu chắc ở đây đến thứ bảy.

-Chỉ thứ bảy thôi à? Thế cô ta một tháng kiếm được bao nhiêu?

- Một ngày đó là khoảng năm mươi triệu gì đấy! Hồi em mới đến thì những ngày khác trong tuần chị ấy vẫn đi làm thêm, nhưng bây giờ bệnh trở nặng nên thôi làm thêm rồi.

Mẹ kiếp! Làm dịch vụ mê tín dị đoan quả thật lắm tiền! Bây giờ kiếm việc khó khăn, thất nghiệp tràn lan, có cả kẻ ngồi nhà xoi nước một ngày làm cũng đủ tiền tiêu cả tháng rồi.

- Chị ấy như vậy là còn kiếm ít tiền đấy! Nhiều vụ chị ấy bỏ không làm. Mà mấy vụ ấy có khi người ta bỏ ra cả chục triệu mời chị ấy cơ.

Hiện tại nữ quý đứng trước cửa của một căn biệt thự rộng, bên cạnh là hồn ma Lan Linh lơ lửng. Con ma này bắt buộc phải theo sát nữ quý, không sẽ bị kết giới linh tinh làm hại.

Sặc, nhìn căn nhà này đi, rộng như vậy chỉ cho một người ở? Mà hán ta ở Việt Nam được mấy ngày mà thuê hẳn biệt thự ở, không đến khu trung cư nhì? Thế này quá phí phạm đất đai. Biết bây giờ tác đất tác vàng không hả?

Cuối cùng cũng được gặp gỡ thần tượng con bé kia. Nếu là người bình thường ít nhất cũng phải cảm thán khen một câu đẹp trai quá đi, đáng tiếc, nữ quý thì từ lâu đã chẳng biết đẹp xấu khác nhau ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Gặp gỡ thần tượng

- Chị à, chị mau đi tắm đi!

Nữ quý nhìn con ma nữ nhõng nhẽo kêu gào này giờ. Này này, sao mấy đứa trẻ thời nay đứa nào cũng bắt ta đi tắm vậy chứ? Có tắm cũng đâu được tác dụng gì.

- Trước giờ ta chưa từng đi tắm!

Ánh mắt của ma nữ rõ ràng chê bai: "Chị bản quá!"

Đã không hiểu gì đừng có nhìn ta kiểu đó! Là từ khi chết đến giờ chưa từng tắm thôi. Khi còn sống ta cũng sạch sẽ lắm mà. Các người có thấy ma với quỷ đi tắm khi nào chưa? Tất nhiên ngoại trừ ta là quỷ ra ta chưa từng thấy con quỷ nào khác. Còn ma nữ này mới chết tất nhiên càng không có cơ hội. Nàng ta còn chưa nhìn thấy hình dáng thật của ta.

Còn hiện tại trong thân xác kẻ khác thì, tắm đâu có tác dụng gì! Trong thuật co giãn thời gian này, mọi thứ của cơ thể đều giữ nguyên, không thể thay đổi nha. Dù lúc chết máu đâm đũa thì ta nhập vào rồi cũng không thối rửa vết thương, càng không khép miệng vết thương tí nào. Là giữ nguyên hiện trường. Vậy nên sạch hay bẩn trong quá trình ta nhập vào thì vẫn như vậy thôi.

Đơn giản giải thích cho ma nữ một lượt, tránh con nhỏ càu nhàu mãi. Tất nhiên với trí thông minh hữu hạn thì nó không thể hiểu được sâu sắc gốc rễ vấn đề. Nhưng ít nhất sau khi giảng giải xong, ma nữ cũng không gào thét đòi nữ quý đi tắm nữa.

Thay vào đó là sai nữ quý đi tìm quần áo!

Được, ta tạm chấp nhận đi, ít nhất con ma nhà người phối đồ đối với tiêu chuẩn kín, thoải mái của ta là tương đối đạt. Áo sơ mi nữ sọc ca rô ba màu đen đỏ nâu, che kín cả cổ; quần dài bằng vải màu đen; đôi dép nữ đen nốt. Sao ta có cảm giác mình đồng bộ với tên thần chết quá vậy? Mặt để mộc. Tóc mái con nhỏ này ngắn cùn cùn, không buộc được lên, chỉ có thể thả ra, che một chòm trán nhon. Tóc đằng sau kết hai bên, thả xuống trước ngực. Hình như trước khi chết không lâu cô ta có tắm hay sao mà tóc vẫn mềm lấm, còn có hương thơm. Coi như một thân thể sạch sẽ.

Nhìn tổng thể một hồi chính mình trong gương, thật ra nữ quý có không hiểu lắm, không phải gặp thần tượng con ma này sao, ăn mặc thế này trông quê mùa đấy! Nhìn kĩ lại, nữ quý liên tưởng ra chính mình hiện tại giống sinh viên nghèo từ quê lên thành phố học trung cấp. Vì sao là trung cấp thì chưa rõ, chỉ cảm thấy ăn mặc thế này không hợp với hai chữ "đại học" mà thôi.

Xong xuôi, ma nữ đặc ý nói:

- Không khổ tâm em lựa đồ nghe! Rất phù hợp! Trông chị Dung trẻ đi mấy tuổi.

Ừ, vốn dĩ Dung con bé này hai tám tuổi mà trông trẻ thật, có điều mặt gầy quá, da xanh, ấn đường đen, có thể gọi là một bộ dáng bệnh tật. Mặc đồ như thế này chỉ như gái mười tám đôi mươi.

Trong lúc thay đồ, nữ quý cũng thắc mắc hỏi vài chuyện:

- Họ hàng, bạn bè cô ta có gần đây, hay hay qua đây không? Dù sao cô ta cũng ở đây một mình mà bệnh tật. Cô ta còn là pháp sư nữa nhì, thế nếu có người muốn trừ ma, bói toán thì sao?

- Chị không phải là quý còn lợi hại hơn pháp sư sao, lo gì mấy chuyện đấy!

- Hừ hừ! Ta chỉ không muốn bị làm phiền!

- Em thì không rõ lắm về gia đình chị Dung. Chị là em ở đây một năm cũng có thấy bạn bè, họ hàng gì đến đâu. Chị ấy nói họ đều dưới quê, nên chắc là vậy! Còn công việc pháp sư thì chị ấy chỉ làm hôm thứ bảy thôi, nên không có khách hàng làm phiền chị đâu nhì? Mà chị đâu chắc ở đây đến thứ bảy.

- Chỉ thứ bảy thôi à? Thế cô ta một tháng kiếm được bao nhiêu?

- Một ngày đó là khoảng năm mươi triệu gì đấy! Hồi em mới đến thì những ngày khác trong tuần chị ấy vẫn đi làm thêm, nhưng bây giờ bệnh trở nặng nên thôi làm thêm rồi.

Mẹ kiếp! Làm dịch vụ mê tín dị đoan quả thật lắm tiền! Bây giờ kiếm việc khó khăn, thất nghiệp tràn lan, có cả kẻ ngồi nhà xoi nước một ngày làm cũng đủ tiền ăn cả tháng rồi.

- Chị ấy như vậy là còn kiếm ít tiền đấy! Nhiều vụ chị ấy bỏ không làm. Mà mấy vụ ấy có khi người ta bỏ ra cả chục triệu mời chị ấy cơ.

Hiện tại nữ quý đứng trước cửa của một căn biệt thự rộng, bên cạnh là hòn ma Lan Linh lơ lửng. Con ma này bắt buộc phải theo sát nữ quý, không sẽ bị kết giới linh tính làm hại.

Sặc, nhìn căn nhà này đi, rộng như vậy chỉ cho một người ở? Mà hẳn ta ở Việt Nam được mấy ngày mà thuê hẳn biệt thự ở, không đến khu chung cư hay khách sạn nhì? Thế này quá phí phạm đất đai. Biết bây giờ tắc đất tắc vàng không hả?

Cuối cùng cũng được gặp gỡ thần tượng con bé kia. Nếu là người bình thường ít nhất cũng phải cảm thán khen một câu đẹp trai quá đi, đáng tiếc, nữ quý thì từ lâu đã chẳng biết đẹp xấu khác nhau ở đâu.

Nếu là người bình thường với con mắt người thường và khả năng văn vẻ không đến nỗi thì chỉ ít cũng miêu tả thần tượng người Hàn này như sau: Làn da trắng nõn, mịn màng chỉ muốn sờ một cái; đôi mắt trong ẩn ẩn hút hồn; bộ tóc mềm đầy thời trang; chiều cao người nẫu; dáng người tuấn tú; cơ bụng sáu múi... (Sao biết sáu múi? - Người ta nổi tiếng, coi nhiều hình mà, cả số đo ba vòng cũng biết! - ảnh chỉnh sửa, tin được à?)

Khụ khụ, đó không phải người ta nhà văn chữ nghĩa nhiều, đơn giản thấy đẹp nhưng không biết miêu tả thế nào. Còn nữ quý, cách nhìn với đối tượng như sau: Tay chân, mặt mũi, các bộ phận trên cơ thể đầy đủ không có gì đặc biệt. Da trắng một chút thì sao, chỉ là mỹ phẩm kèm bẩm sinh di truyền kèm khí hậu phù hợp mà thôi, cũng không trắng bằng ta lúc ở Nhật Bản (chết ở Nhật mùa tuyết rơi trắng xóa, nên da trắng, ặc, trắng kiểu ma không tí máu nào); mắt đàn ông con trai mà uồn và mà mà đánh phấn điệu đà hơn đàn bà; còn cái tóc kia nữa... mấy sợi tóc mà uồn mà nhuộm sặc mùi hóa chất, hồng hết cả cơ thể đó, bọn trẻ thời nay... sao thích kiểu người không chút mùi tự nhiên như vậy chứ? Cao một chút có sao? Cùng lắm chưa đến mười thước (theo cách hiểu của văn học), ờm, mà mười thước là bao nhiêu? Thôi kệ! Tiếp tục... Cao to chỉ vì xã hội phát triển, ăn uống đầy đủ, di truyền bố mẹ tốt mà thôi... Dù cao to cũng yếu xìu, đầu như ta nhỏ nhắn mà khỏe mạnh.

Tất nhiên kẻ nào đó đã quên mất mình là quý, khỏe mạnh hơn người là chuyện thường.

Tóm lại, nữ quý sau khi phân tích rút ra một câu: Toàn thân mùi hóa chất, hảo cảm bằng không!

Cuối cùng cũng được nói chuyện với oppa thân yêu, mặc dù thông qua nữ quý, nhưng Lan Linh cũng rất vui. Bảo nữ quý nộp hồ sơ, rồi mình nói nữ quý nói lại. Mặc dù còn chậm, nhưng ít nhất có thể nghe hiểu, may mắn hôm qua suy nghĩ cẩn thận quyết định rèn chị ấy nói tiếng.

Chào hỏi xong xuôi, đến khi nghe những câu hỏi phỏng vấn của oppa, ma nữ tái mặt. Tuy nhiên, nữ quý vì nghe một chữ cũng không hiểu, giao phó hoàn toàn cho ma nữ, nên vẫn giữ bộ mặt bình tĩnh.

Ừm, biểu hiện không tệ! Oppa thần tượng thầm nghĩ. Và tất nhiên anh ý nghĩ tiếng Hàn rồi.

Sau khi trả lời phỏng vấn xong, ma nữ Lan Linh lau mồ hôi. Lâu ngày không gặp, oppa từ khi nào trở nên khó tính khó nết như vậy? Lại quay sang nhìn chị quý bình thân vô tư không hề biết này giờ trát lời phỏng vấn khắc nghiệt thế nào, suýt không qua rồi. May mà chị ấy bình tĩnh. Sao không bình tĩnh được, có khi đến giờ chị ấy cũng không biết mình đến đây làm gì.

Nữ quý quay sang nhìn con ma đang không ngừng lau mồ hôi trên trán. Ném cho nó ánh nhìn khinh bỉ. Nói thật luôn, ma làm gì có mồ hôi mà lau, thích làm quá!

- Này, có phải thân phận người nói... là người giúp việc?

Ma nữ quay sang nhìn nữ quý, vẫn thấy một vẻ lạnh nhạt, nhưng sao hình như không khí hơi lạnh? Đang là mùa hè mà...

-...D...a... chị!

Lo sợ. Dù sao chị ấy cũng là quý, dù bây giờ ngoài mặt hiền lành nhưng mà... bao nhiêu lần mình nhìn thấy sát ý trong mắt chị ấy rồi. Quý sĩ diện cao lắm, làm người giúp việc, có chịu không?

- Thế à?

Dừng lại bóp cằm suy tư một chút:

- Nghĩa là phải lau nhà, giặt giũ, nấu ăn?

- ... Tương... tương đối!

- Có được trả lương?

- ... Có!

- Tự mình làm đồ ăn, bao nhiêu cũng được, và có thể mình tự ý ăn?

Hình như câu hỏi này hơi kì, mà mắt chị ấy sao sáng lên vậy, mình hoa mắt chẳng?

- ... Đúng...

Nữ quý bỗng dung một bộ dáng tươi cười, nhìn rất ... bi ố! Không, không nên suy nghĩ sai trái vậy, là một bộ dáng... đam mê, say mê! Đúng vậy!

- Chị thích ăn lắm nhì?

- Tất nhiên!

- Đúng vậy, ở đây chị có thể ăn thoải mái luôn! Bây giờ có thể làm việc luôn, chị cần vào bếp làm đồ ăn đã, rồi xem anh ấy thích không? Là một bài kiểm tra ý mà! Chị yên tâm! Em rất hiểu khẩu vị anh ý, không cần cầu kì, cứ đơn giản, người có thể ăn là được! A, chị cũng làm nhiều một chút mà ăn nữa. Anh ấy thoải mái lắm, chị mang ra bàn ăn cùng anh ấy cũng được. Ha ha!

Ngụ ý là điều kiện làm việc rất tốt, chị đừng có gây chuyện, trò mặt với em.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Nữ quý thực sự rất muốn hỏi, pháp sư tên Dung kia, sao người có thể chứa chấp được con ma vô ơn, vô si thế này?

Quả thực là được ăn thoải mái, thích mua gì thì mua, không lo hết tiền, nhưng mà... đây là dùng tiền của thân xác ta nhập a! Có osin nào mua đủ thứ đồ cho chủ nhà bằng chính tiền của mình không chứ? Ít ra thì khi đi chợ, chủ nhà cũng phải hỏi han, báo mua gì thì mua nấy. Đằng này chẳng biết ma nữ kia ăn nói ra sao với tên nhóc "oppa" mà mình phải tự bỏ tiền túi ra thế này. Đem thắc mắc ra hỏi, con ma vẻ ngây thơ vô tội tròn xoe mắt nhìn ta:

- Em muốn chăm sóc oppa, sao dùng tiền của oppa được!

Đó đó! Tiền người vất vả kiếm ra lại bị kẻ vô ơn này tiêu xài, chỉ vì lý do "không muốn dùng tiền của oppa". Ta không thể hiểu được sao người có thể cư mạng, chứa chấp cuối cùng nhường nguyện ước cho con ma này nữa.

- Chị sao vậy? Không phải chết rồi tiền tài trở thành phù du hay sao? Chị Dung cũng có nhiều tiền, dùng một chút có sao?

- Người quá thiên vị tên nhóc đó rồi. Người chăm nom người cuối cùng được người trả ơn như thế đấy.

- Không được gọi "oppa" là "tên nhóc"!

- Ta thích gọi thế nào tùy ta!

- Không phải chị thích ăn sao? Sử dụng tiền của chị Dung có thể thoải mái ăn! Dù sao cũng đâu phải tiền chị, dùng một chút có sao!

- Người...

- Chị còn thể nữa em sẽ không siêu thoát!

...

Giờ nghỉ lại, quả thực tức chết mà! Ta là nghĩ cho con bé Dung đó thôi, cuối cùng bị con ma yếu ớt hay khóc nhè đe dọa như thế!

Nữ quý vừa mang túi thực phẩm vừa không ngừng lau bầu. Vâng, cuối cùng theo đúng nguyện vọng của Lan Linh, nữ quý đã được đường hoàng chính chính bên cạnh chăm sóc anh chàng ca sĩ, diễn viên người Hàn. Nhớ lại chuyện hôm qua, khi nữ quý vào bếp làm đồ ăn chuẩn bị cho "kiểm tra", bên cạnh bị ma nữ lèm bèm phải làm món thế này món thế kia, oppa không thích ăn món đó, nữ quý cố nhịn rồi. Vì nghĩ đến đồng đồ ăn nên nhịn!

Con ma ra ngoài ngắm thần tượng, tự dung bay vội vào lôi kéo, hối thúc nữ quý ra ngoài. Đành chạy ra.

Thì ra tên thần tượng tóc màu tạp nham muốn đi ra ngoài. Ồ, không phải ma nữ nói kiểm tra sao, sao hán không chờ mà đi vậy, còn có vẻ rất vội. Đối đáp một chút, mình nói theo mà chẳng hiểu một người một ma kia nói gì. Ma nữ mặt vui vẻ không tả, quay ra định khoe gì đó, nhưng thấy thần tượng của mình ra đến cổng, lại vội lôi nữ quý ra.

"Anh à, đi sớm về sớm nhé. Em chờ anh!" (tiếng Hàn)

Không hiểu sao có cảm giác ớn ớn, nhưng vì không biết nghĩa của câu kia, nên nữ quý vẫn bắt chước nói lại. Tên thần tượng hơi ngưng lại, nhìn cô gái trước mặt vẻ kì kì, sau không để ý nữa, vội vã lên xe.

Xe đi khỏi, ma nữ nhìn nữ quý, vẻ trách cứ:

- Chị à, em lúc nói biểu cảm như thế này (làm bộ đáng), tay để thế này (tiếp tục làm đáng tay). Chị phải làm theo chứ!

Nữ quý nhìn bộ đáng cố tình tỏ ra dễ thương nhất của Lan Linh, nghĩ đến khi mình làm bộ đáng đó, tự dung muốn nôn.

- Sao phải nói và làm động tác như thế?

- Vì đây là cách chào hỏi của người Hàn.

Ma nữ nói dối không chớp mắt. Nữ quý giật giật khoe miệng:

- ... Người Hàn chào hỏi như vậy?

Ma nữ chắc nịch:

- Đúng vậy! Chị phải học thuộc bộ đáng, nét mặt với cả câu chào nữa. Chị nói theo em nào: "Anh à, đi sớm về sớm nhé! Em chờ anh!" (tiếng Hàn). Chị nói theo em đi! Oppa...

Nữ quý nhìn miệng của ma nữ cử động không ngừng, không hiểu sao bắt giắc nói theo...

- "Oppa..." .A, nôi canh!

Nữ quý vội lướt nhanh vào nhà. Ma nữ hệt hững đứng trơ ở đó.

Hừ, may quá! Chưa có khét! "Oppa"? Câu nào lúc nói cũng phải nói từ đó ở đầu sao? "Oppa", nghĩa gì nhỉ?

Sau đó ma nữ thông báo chị đã được nhận rồi, còn không quên tiếp tục rèn thêm vài câu tiếng Hàn cho nữ quý.

Hiện tại thì, ma nữ nhìn chằm chằm túi thực phẩm của nữ quý.

- Mấy cái này chị mua đâu vậy? Có sạch không thế? Bây giờ thực phẩm có nhiều vấn đề lắm, oppa là không ăn được! Oppa... bla... bla...

Lải nhải mãi, nữ quý hết chịu nổi:

- Tã đến tận nơi sản xuất, tận mắt chứng kiến người a làm, đảm bảo sạch, ngon, bỏ rỏ 100%. Đủ chưa?

Ma nữ mắt ngơ ngác một tí. Nữ quý được một phút yên tĩnh. Nhưng vẫn chưa xong:

- Nhưng chị cũng phải biết sở thích của oppa nữa. Oppa thích ăn kim chi nhất, không ăn được mỡ. Oppa còn phải giữ dáng, chế độ ăn uống nghiêm ngặt lắm. Không được ăn thịt heo đâu. Phải mua thịt gà nữa. Còn có...

- Người thôi "oppa", "oppa" ngay cho ta!

- Em...

"Phụt!" - ma nữ biến mất khỏi tầm mắt, cùng với âm "em" dở dang.

Nữ quý chống tay ngang hông, thở phì phò, mắt long sòng sọc.

Hừ! Nên biến con ma đó về nơi phong ấn sớm mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Làm giúp việc cho siêu sao cũng không có gì đặc biệt lắm

Bước vào căn nhà, nghe những âm thanh quen thuộc, chàng siêu sao liếc nhìn TV treo tường kia, lại đưa ánh mắt nghiên cứu về phía nữ quý. Nữ quý nhanh chóng cười cười, rồi chạy ra tắt TV. Quay ra, anh chàng đã chậm rãi lên tầng rồi.

- A, oppa...

Nữ quý nhìn sang con ma nữ mắt còn ngầy ngầy nhìn theo dáng anh chàng đi khỏi, khẽ cốc lên đầu nó một cái. Con ma tỉnh lại, vẻ mặt không hiểu nhìn nữ quý. Chợt nhớ ra gì, ma nữ vội vã lời nữ quý đi, miệng không ngừng hoạt động:

- Chị chị, oppa hôm nay về nhà nha! Chị chuẩn bị đồ ăn hết rồi ha? Xem nào, xem nào! Phải sắp ra cho đẹp nữa! Nhanh lên chị!

Khi nữ quý dọn xong xuôi thức ăn ra bàn, thì tên thần tượng kia cũng xuống tầng. Nữ quý lần nữa cố gắng nhòm xem hán ta có gì đẹp mà con ma kia hâm mộ đến vậy? Chẳng lẽ mắt mình thực sự có vấn đề? Hay do quan niệm xấu đẹp ở hai thời kì lịch sử khác nhau?

Anh chàng người Hàn đã thay đồ. Áo phong trắng, rộng rãi kết hợp với quần jeans thoải mái càng tôn dáng cao ngất và làn da trắng mịn. Dáng bước xuống tinh tề, bộ mặt chút mệt mỏi. Anh chàng khẽ lắc đầu, để xua đi nét uể oải. Tay bất giác xoa nhẹ mái tóc mềm, lộ ra cơ tay khỏe khoắn, các đường gân rõ rệt, rất mạnh mẽ.

Nữ quý chăm chăm nhìn, thậm chí nheo mắt để đánh giá thật kĩ. Cuối cùng vẫn không hiểu được, thằng này đẹp ở đâu nhỉ? Chỉ có thể là con mắt nhìn của người thế hệ này có vấn đề. Chắc chắn thế!

Chàng thần tượng người Hàn theo thói quen xuống tầng, không để ý xung quanh. Bất chợt bước đến bậc cuối cùng, giật mình nhận ra cô gái giúp việc đang nhìn mình như nghiên cứu con mồi, mắt ti hí nhử chặt. Khựng lại một chút, chàng đưa tay lên: "Khụ khụ!".

Nữ quý thừa nhận mình nhìn như thế có nét bất nhã, nên quay mặt đi. Anh chàng lúc này khoan thai đến trước bàn ăn, kéo ghế, ngồi xuống, nhìn một lượt bàn đầy món ăn.

Nữ quý theo dõi ánh nhìn của tên này, hào hứng lẫn hồi hộp không ngừng!

Đây là ta cực kì cố gắng làm nên nha! Xem tên tiểu tử nhà người ăn ngon không? Công sức bao nhiêu của ta đổ vào đấy! Dám nhìn mặt khi ăn thôi, thì đừng trách!

Năm lạng toàn lợn to được làm sạch nhót, bỏ nội tạng, lọc sạch sẽ xương, cắt khúc hai đốt ngón tay, ướp muối, tiêu, hành băm nhỏ, mì chính. Hai lạng gan gà thái mỏng bằng nửa miếng lợn. Còn cả thịt mỡ lợn rười được luộc chín, thái nhỏ, ướp với muối, tiêu đường, hành băm nhỏ. Đặt gan và thịt mỡ vào miếng lợn gấp đôi lại, đặt vào vỉ đem nướng vàng. Băm nhỏ ít thịt mỡ, rán lên, cho tiếp hành, tỏi phi thơm. Rồi thêm cà tương, gừng, lạc, vừng đun sôi. Để ra ngoài thêm dấm, đường, mì chính, muối khuấy đều. Đây là lợn nướng gan gà thơm ngon đấy!

Chu choa, còn mán này nha! Thịt bò bỏ gân, thái miếng mỏng, ướp nước mắm, muối tiêu, hành, tỏi, mỡ nước đủ thứ. Xiên thịt vào que vót nhọn đem nướng chín. Thịt bò xiên nướng ra đời!

Còn món này nữa! Sườn vun một cân chặt khúc ngắn, ướp muối, tiêu, xóc đều với bột mì khô. Đem rán cho thật vàng, vùi thơm ngào. Phi hành, tỏi, cho sườn đã rán vào đảo đều. Hòa đường, dấm, tương ớt, nước mắm đổ đun sôi. Cho bột đao hòa nước và phẩm hoa hien, nêm cho đủ vị mặn, chua, ngọt. Cuối cùng bỏ hành thái khúc thêm màu sắc xanh xanh rồi bắc xuống. Đây là sườn xào chua nha!

Và còn, và còn nữa nè...

Anh chàng nhìn bàn đầy đồ ăn đủ mọi màu sắc, mùi thơm ngào ngạt, bất giác quay lên tác giả của đồng đồ ăn này.

- Sao cô làm nhiều vậy? (tiếng Hàn)

Nữ quý tất nhiên không hiểu, mắt vẫn long lanh chờ được khen. Lan Linh đã ra đến, nghe câu hỏi của oppa thân yêu, lại nhìn về phía nữ quý, nói ngay:

- Như thế này nhiều quá ạ? Em không biết anh thích ăn món gì, nên...

Ma nữ nói chậm, nữ quý nhắc lại từng tiếng một. Tuy nhiên biểu cảm hưng phấn trên mặt lại chẳng hợp chút nào với câu mình thốt ra. Ma nữ toát mồ hôi. Chẳng thần tượng cũng thấy có gì không đúng, sau không nói gì nhiều, chỉ vào ghế chỗ kia, nói:

- Cô cũng vào ăn đi!

Nữ quý thăm thì, miệng vẫn cười với anh chàng, đầu cổ tình hơi nghiêng chút về phía Lan Linh: "Hắn ta nói gì vậy?". Ma nữ giọng ừ xiu: "Bảo chị ngồi vào ăn".

Nữ quý nghe vậy liền ngồi vào chỗ luôn. Ma nữ thấy không ổn, vội nhắc:

- Chị cư xử lịch sự chút! Xin chị đấy!

Nữ quý lờm ma nữ, khề nhần mặt. Anh chàng ngay lập tức nhìn thấy cảnh ấy. Càng không hiểu. Lan Linh nói xong mới nhớ ra một vấn đề. Liền vò đầu, về mặt đau khổ. Đáng ra phải tỏ ra nghiêm túc nói: "Sao thế được?", hai người nhường nhịn trước sau rồi mới ngồi chứ! Chị ấy ngồi luôn như vậy, còn về mặt hơn hờ kia... Mặt mặt quá!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

- Anh à, đi sớm về sớm nhé! Em chờ anh! (tiếng Hàn) Vẫn là giọng ngọt lịm, cười tí mắt, người uốn éo, mặt nghiêng nhẹ, tay vẫy chào. Đây là lần thứ ba anh chàng gặp cảnh này rồi. Với tính thích nghi cao, anh ta không khựng người nhìn lại nữa, mà vững vàng lên xe. Chỉ là không hiểu sao lại có cảm giác đáng về... chạy trời chết? Chiếc xe khuất tầm mắt rồi, nữ quý thu lại nụ cười, tay buông xuống. Thờ ra một hồi. Đã xong nhiệm vụ tổng tiền tên đó đi. Xi! Sức chịu đựng của ta càng ngày càng tốt đó chứ? Có thể bình thần mặt không đỏ tím không đập nhanh làm thứ động tác và giọng nói buồn nôn kia! Thực rất nghi ngờ! Có đúng người Hàn chào hỏi như vậy không hả? Lại nhần nhớ quay ra nhìn con ma còn ngây ngây nhìn đằng xa. Này này, ta nhớ chưa đánh tan hồn phách nhà người nha! Sao biểu cảm như mất hồn thế kia? Miệng còn cười toe ngu ngơ nữa. Cái xe đó mất hút mất dạng từ lâu rồi, còn ngấm gì hả? Định chờ nó quay lại cho người nhìn hay sao? Bỏ mặc con ma nữ ngơ ngác lơ lửng ngoài đường, nữ quý kéo "pháp" công lại. "Cạch cạch!". Đã khóa cổng xong xuôi. Vậy là thông dong vào nhà, tiếp tục sự nghiệp vợ ngoan nội trợ chờ chồng đem tiền về nuôi rất thiêng liêng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38

Nữ quý ngó người chẳng hiểu chuyện gì. Tự dưng con ma này nhảy xổ ra la hét một hồi giờ ngồi đó thút thít đáng thương.

- Này!... Này!...

Nữ quý thử vỗ vai gọi nó. Lúc đầu chẳng có phản ứng gì, đang định bỏ qua mắng nó vài câu, tự dưng chồm dậy làm giật cả mình.

- Chị đấy chị đấy! Sao giờ mới về? Biết em sợ lắm không? Oppa sao rồi? Oppa của em? Chị nói đi! Chị làm gì oppa rồi?...

Ngay phải làm phép khóa "loa phóng thanh" kia lại. Ma nữ không phát ra âm thanh được nữa, nước mắt lem nhem đầy mặt, nắc liên tục, mắt ngập nước oán thán nhìn.

Nữ quý bỏ mặc nó ở đấy, xách túi vào nhà bếp. Ma nữ thấy nữ quý toan đi, vội vẫy bay theo.

Trong khi nữ quý xếp đồ ra khỏi túi, ma nữ ngó ngó nhìn, thấy chị ấy yên tĩnh lạ, dù sao cũng không nói được, liền ngoan ngoãn lơ lửng yên đấy như mèo nhỏ âm ỉ.

Nữ quý chợt quay đầu nhìn. Bỗng thờ hất ra.

- Người giờ có thể nói rồi đó.

- A thật sao? ... Há? Em nói được rồi nè.

- Biết điều im cho ta! Không cho mất tiếng nữa đấy!

-... Dạ.

Lan Linh nói được rồi, tự tin lên, mặt mũi cũng đã được lau sạch sẽ, liền bay đến gần nữ quý:

- Chị làm gì đấy?

- Ta định làm dưa muối.

- Hà?

- Không phải người nói tên nhóc thích kim chi sao? Ta thấy kim chi với dưa muối như nhau nên định làm. Mai mang cho hân.

Ma nữ chợt ngậy ra. Lòng ấm áp. Mắt hình như rung rung rồi. Vội lau nước mắt, không lại bị chị ấy mắng giờ.

- Nhưng kim chi với dưa muối đâu giống nhau. Hay để em dạy chị làm kim chi. Kim chi cũng có nhiều loại lắm luôn. Nó...

- Im!

Một câu ngắn gọn súc tích, đầy tính mệnh lệnh. Biết điều, ma nữ im liền, ngoan ngoãn coi nữ quý làm việc.

Một lúc sau, nhện không nổi, Lan Linh hỏi:

- Chị kể em nghe hôm nay chị ở nhà oppa sao đi. Em lo lắm luôn! Thôi mà, đừng mắng em nữa. Tại chị không biết tiếng Hàn mà... Còn không gọi em đến...

Ma nữ trề môi mà nói, làm vẻ tội nghiệp lắm. Dù sao cũng đang rảnh, nữ quý vui lòng tường trình lại chi tiết.

Chuyện là, sau khi làm phép biến ma nữ về nơi phong ấn, nữ quý vẫn rất vô tư thân nhiên với công việc nhà. Đúng giờ, anh chàng chủ nhà về, nữ quý vẫn rất vui vẻ ra ngoài, làm động tác và giọng nói buồn nôn đã học thuộc:

- Oppa, anh đã về rồi. Em nhớ anh lắm đó! (tiếng Hàn)

Anh chàng như cù vào trong nhà. Và nữ quý như hôm trước sắp món ăn ra. Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường cho đến lúc ăn. Nữ quý không suy nghĩ gì nhiều, vẫn chăm chăm vào đồng hồ ăn. Chỉ là tên oppa lúc sau tự dưng lên cứ lên nhìn nữ quý, vẻ tò mò. Vì lên nhìn nhiều quá nên nữ quý may mắn vài lần bắt gặp ánh mắt ấy. Lúc đầu không hiểu, nghĩ hân muốn chê đồ ăn không ngon. Nhưng không đúng nha, thức ăn ta làm rất ngon mà. Ta tự ăn tự nhận xét được như thế. Mỗi lúc sau nghĩ ngợi cũng ra, ừm, hình như này giờ cả hai đều im lặng. Và ánh nhìn của tên nhóc đó nghĩa là: Sao hôm nay cô ít nói quá vậy?

Lúc hiểu ra liền tránh ánh mắt ấy luôn, cố nhét thức ăn cho đầy miệng. Này nha, giờ mới nhớ đến con ma nữ, không có nó ở đây mình không có khả năng phát ra thêm một chữ Hàn nào đâu. Người nhìn đi, hiện tại ta đang rất mãi ăn. Trời đánh còn tránh bữa ăn. Còn mãi đến nỗi không nhìn người thêm một tí nào nữa, dưng tự dưng phát một tiếng Hàn nào ta không có khả năng đáp trả lời lại đâu.

Có lẽ nữ quý lo lắng dư thừa rồi. Đến cuối bữa ăn anh chàng cũng không nói một tiếng nào. Không khí lạnh nhạt thật!

Bữa ăn như lần trước vẫn sạch sẽ, không dư chút thức ăn nào. Chỉ là bữa ăn này nhanh chóng và yên lặng quá.

- Anh à, đi sớm về sớm nhé! Em chờ anh. (tiếng Hàn)

Không nghĩ tới, cứ tưởng nói xong câu đó hân ta lên xe phóng luôn, ngược lại hân dưng bước, quay nhìn mình, vẻ mặt tươi hơn. Hân cười nhẹ và gật đầu với mình nữa. Kì lạ!

Lúc tối hân về, tất nhiên vẫn ăn cơm cùng. Lần này nhớ lời ma nữ, nữ quý quyết định làm món ăn thật đơn giản. Đó là món bún thang! Chỉ thế thôi. Duy nhất món ấy. Cũng đơn giản nhỉ?

Trứng muối luộc chín, bỏ lòng trắng, lòng đỏ thái thành khoanh mỏng. Tôm he bóc vỏ, nướng qua, cho vào cối giã bông. Trứng vịt đánh tan tráng mỏng, thái chỉ.

Gà, vịt mổ moi, luộc chín, lấy thịt ở lườn thái chỉ, thịt gà còn lại bày đĩa. Thịt vịt gỡ hết thái chỉ.

Bún chần qua nước gừng đun sôi.

Xương lợn, dầu tôm cho vào nồi nước luộc gà, vịt nấu thành nước dùng trong, nêm mắm, muối, đường, mì chính, cho thêm hành củ tươi lọc lấy nước trong.

Rau răm thái vào bát, bún cho lên trên. Cho giò lụa, thịt vịt, trứng, tôm bông vào, ở giữa bày lòng đỏ trứng mặn, bày miếng lạc xường xung quanh.

Đun nước dùng nóng đổ vào.

Vậy là cũng xong con gà ba cân, con vịt hai cân, lạng rươi tôm, nắm lạng giò lụa, hai cân rươi xương lợn, mười quả trứng cả vịt và vịt muối, với hai cân bún,...v.v...

- Chị... chị... cho oppa ăn mắm tôm sao?

Nhìn vẻ lấp bắp ngạc nhiên của Lan Linh, nữ quý không hiểu:

- Sao thế? Mắm tôm ngon mà.

- Đây là với chị thôi! Sao oppa ăn được thứ đó chứ?

Giọng nói cô nàng rất nghiêm trọng. Nữ quý vẫn bình thản:

- Ta thấy hần ăn rất ngon lành thì có. Thôi thôi, tiếp đi!

Lan Linh ngậy ra, hình như bắt đầu hiểu.

Tiếp tục câu chuyện kể lại còn dang dở...

Vẫn là ăn uống trong yên lặng. Nữ quý còn đang hăng say đánh chén, tự dưng nghe thấy âm thanh lạ. Mà cũng không lạ lắm, chỉ là không hiểu nghĩa thôi, vì đó là tiếng anh chàng hỏi:

- Hôm nay cô sao à? Sao im lặng vậy? (tiếng Hàn)

Tất nhiên vì không hiểu, nên cũng không có khả năng nhớ rõ hần nói gì. Nên khi kể lại, nữ quý cũng chỉ diễn đạt rằng hần ta nói một câu tiếng Hàn. Nhưng chỉ thế thôi cũng đủ khiến Lan Linh tức mãi:

- Oppa chủ động nói chuyện sao? Hu hu! Sao chị không gọi em? Có em ở đây có phải tốt không? Em muốn nghe! Em muốn nghe! Em muốn nói chuyện với oppa! Là oppa chủ động nói chuyện đấy! Hu hu!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

- Thầy Dung, thầy phải giúp chúng tôi!... Tôi van thầy... Con tôi phải trông cậy vào thầy... bla... bla...

Tự dưng bị một bà bác túm tay lôi kéo, còn không ngừng la hét, nữ quý tất nhiên chẳng hiểu gì.

- Chị chị, chị nhận nhầm người rồi. Ha! Bỏ ra! Bỏ tôi ra! Tôi là con gái sao làm thầy con chị được. Con chị kém cỏi gì thì chị tự dạy đi chứ bắt bớ gì người ngoài như tôi. Chị bỏ ra không thì tôi không biết làm gì đâu!

- Tôi van thầy. Đứng thầy rồi. Thầy phải cứu con tôi!...

- Tôi bảo chị bỏ ra mà...

...

Hai người nói loạn xạ, chen chúc lời, chẳng ai thèm nghe ai nói. Mọi người ở chợ bu đông lại, chỉ trỏ. Họ đang thấy một bà bác lôi kéo, van lạy, nước mắt đầm đìa với cô gái trẻ kia. Các bà, các bác bàn tán xôn xao lên, vừa xem vừa đưa ra các phán đoán tình hình. Vì nữ quý đang bận kêu gào tranh với bà bác nên không để ý được mọi người chỉ trỏ. Nếu biết nội dung những phỏng đoán ấy chắc nữ quý điên lên luôn. Hoàn toàn cho rằng chị quý xấu tính, mất nết với rất nhiều các giả thiết kịch tích còn hơn phim Hàn Quốc.

Mãi sau chính mình phải lùi bà bác ra chỗ khác, tránh xa cái chỉ trỏ của mọi người đằng sau. Đến góc khuất rồi, bà bác vẫn không ngừng kêu khóc, than nọ kia. Nữ quý nhức đầu thực sự. Ai đời tưởng thoát khỏi con ma khóc nhè giờ ra đường lại gặp một bà bác còn bám khóc kinh khủng hơn.

- Thôi thôi được rồi tôi lạy chị tôi lạy chị ấy chị có im đi cho tôi không hở?

Tự dưng hét gào lên, khuấy động cả một vùng. Một chú chim đang bay lộn cổ xuống đất.

Bà bác giật mình, im bật trong phút chốc.

- ...Thầy Dung... Tôi biết nay không phải ngày thầy làm việc nhưng con tôi bị nhập không biết sống chết thế nào...

- Này này nhá! Chị đừng có khóc nữa. Chuyện nhà chị vốn dĩ cũng không liên quan đến một người lạ như tôi. Mà thế này, chị nghe nhá, chị nhầm người rồi...

Nữ quý thấy bà bác đã bình tĩnh, dịu giọng hơn để nói nên bản thân cũng cố gắng từ tốn khuyên răn. Nhưng mới nói nửa chừng thế kia bà bác lại cãi ngay:

- Không! Tôi không có nhầm người! Đúng là thầy rồi.

- Ta là con gái chứ có phải con trai đâu mà người cứ gọi ta thầy nọ thầy kia thế hả?

Bà bác thấy nữ quý nổi giận, hơi sợ, buông tay áo nữ quý ra, đứng xa ra một tí, tay chấp lại, run run:

- Vâng vâng tôi vâng lời thầy à không... pháp sư... tôi...

- Như thế này nhá, con của chị có phải học hành kém cỏi khiến chị lo lắng nên chị phải nhờ vả thầy cô của nó... hả?

Nữ quý còn đang thao thao muốn giải thích, phân tích, giờ mới chợt ngẩn người ngẫm ra câu bà bác vừa nói.

Im lặng nhìn chằm chằm bà bác một lúc. Bà bác cũng can đảm nhìn lại. Hai người đang theo dõi diễn biến nét mặt đối phương.

Mãi sau, nữ quý mới ấp úng phát ra mấy chữ:

- Thầy... ý chị là... thầy pháp?

- Đúng ạ. Thầy ạ, con tôi...

- Im!... Được rồi được rồi, chị để tôi thông nào đã...

Bà bác thấy lạ, cũng đứng đó không nói nữa, dõi theo từng cử chỉ thay đổi trên mặt của pháp sư Dung. Bà này nghĩ, quả nhiên các thầy đều rất thần bí khác người. Con lạ trời, con lạ phật mong thầy đồng ý cứu con con.

Còn nữ quý hiện tại...

Haizz, sao mình lại quên đi mất, cái nghề truyền bá mê tín dị đoan của chủ thân xác này? Đúng là muốn rắc rối tìm đến tận cửa mà. Haizz!

Quay ra, nữ quý nở nụ cười tươi với bà bác:

- Là thế này, chị tìm đúng người rồi. Tôi là Dung, nhưng là...

- Tôi biết tôi biết. Hôm nay không phải ngày thầy làm việc. Nhưng mà cái mạng thẳng con tôi chỉ có thầy mới cứu được...

- Tôi...

- Thầy không cần nói gì cả! Mất bao nhiêu tiền nhà tôi sẽ lo đủ...

- Tôi...

- Chỉ mong thầy cứu lấy con tôi...

- Này chị...

- Bắt đắc dĩ lắm tôi mới phải nhờ đến thầy... bla...bla...

Nữ quý đành khoanh tay, tro mắt nhìn bà bác dài dòng luyên thuyên mãi không cho ai nói.

Nói một thôi một hồi chẳng đâu vào đâu bà bác mới chợt nhớ ra gì, vội vả lôi kéo nữ quý đi mau. Chị quý này giờ nghe mẩu thông tin rồi rạc đó, cũng mơ hồ thấy kì kì, thôi thì muốn trốn cũng không trốn nổi, đến đó coi tình hình ra sao.

Trên xe bà bác vẫn luyên thuyên kể tình hình con mình không ngừng, nên nữ quý cố gắng chấp vá lại cũng cơ bản hiểu vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Nữ quý lạnh nhạt bảo với bà bác, phải kể hết sự việc cho mình, nếu thực sự muốn cứu con. Bà đó không còn cách khác, phải đồng ý. Nữ quý cùng bà bác ra ngoài, thuận tiện kêu bé thẳng bé theo.

Trong phòng khách rộng, bà bác ôm con mình, xem xét, ngắm nghía nó. Nữ quý ngồi đối diện, nhấp chút trà nóng. Liếc nhìn qua đứa bé, da dẻ so với ban đầu hồng hào hơn chút rồi.

- Đứa bé còn yếu, chưa tỉnh được, không nghe thấy chúng ta nói gì đâu.

Bà bác hiểu ý, cung chiêu nhìn con thêm chút nữa mới ngẩng lên, thờ dài một tiếng:

- Cô ta là tình nhân của ông chồng quá cố của tôi.

Bà bắt đầu kể. Lúc đầu còn bình tĩnh, càng sau lại như phần uất, lời lẽ càng cay độc.

- Cái con đàn bà ấy, gian díu với thằng chồng tôi. Thôi thì tôi chẳng nói làm gì. Nhưng mà nó chẳng biết điều, cứ thích như là trêu ngươi tôi, khiến tôi tức điên lên được. Nó thì ươn ọ, trai trên gái dưới với thằng chồng tôi, không biết xấu hổ còn chụp hình lại, gửi cho tôi. Nó đến nhà mà mắng nhiếc tôi, chửi tôi là không biết đề. Ừ thì tôi không đề được! Nhưng đây là cái tội hả? Cái con đi bám theo một ông già có vợ rồi, thì nó quái mà có cái quyền chửi tôi. Có mà không biết điều! Tôi thuê người đánh nó, đánh thẳng vào cái mặt dụ trai của nó. Thấy nghĩ xem, tôi còn nhân đức chưa tạt axit, bẻ gãy tay gãy chân cái con đi đó, thế mà nó ở đâu ra mà khóc lóc với lão chồng dê già của tôi, ông ta về còn chỉ chiết tôi. Có mà chỉ chiết! Tưởng ngon đấy! Chưa mà báo công an gông cổ hết lũ mèo mà gà đồng ấy!...

Nữ quý vẫn an nhàn nhấp ngụm trà nữa. Mắt khẽ liếc thẳng bé đang ngủ yên lành trong lòng bà kia. May mà không nghe thấy, nếu nghe được, không phải hồng cả một tâm hồn trong sáng hay sao?

Vốn ta cũng đâu rảnh ngồi đây nghe người kể xấu, chỉ vì con mà nữ Lan Linh kia thôi. Vì muốn con mà kia siêu thoát, phải cố mà nhịn ở đây.

...

- ... Lão chồng tôi tự dung chết bất đắc kì tử.

- Ồ. Sau đó?

Nữ quý trầm nghĩ: có một bà vợ với một nhân tình như thế, không đứt mạch máu não chết mới lạ!

Bà bác càng hung hơn, giận dữ:

- Cái con ấy mất chỗ dựa, lặn mất tăm. Mà có loại đàn bà nào như thế! Sinh con ra không biết nuôi, lại đem vất trước cổng nhà tôi!

Nói rồi bà ngừng lại, nhẹ xoa mái tóc mềm của thẳng bé trong lòng mình. Khẽ thờ dài một tiếng:

- Thằng bé mới sinh, cứ khóc ầm lên. Tôi chịu hết nổi, phải ra xem...

Nữ quý đặt tách trà xuống, nhìn lên bà bác. Tóc bà ấy đã có vài sợi bạc.

- Biết là con cô ta, sao chị còn nuôi? Chị muốn trả thù?

Bà bác chép miệng, ngẩng lên nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt dịu lại nhiều:

- Trả thù cái gì? Có phải phim truyền hình đâu? Mà lão già ấy cũng chết rồi... Haizz! Người lớn cả rồi, cũng đâu phải không biết suy nghĩ. Đứa trẻ nó còn đỏ hỏn đấy, tội người lớn sao bắt nó gánh được!... Tôi dù sao cũng kiếp không con rồi. Cái con đàn bà ấy được phúc, lại ngu dần, mất hết nhân tính, bỏ con lại. Nó bắt nhân nhưng tôi thì không. Nó không biết hưởng phúc thì để tôi hưởng. Thằng bé là trời ban cho tôi, là con của tôi! Cũng là tôi bận rộn đi xin sữa cho nó, lúc nó khóc, là tôi dỗ dành, cái áo nó mặc, đồ chơi của nó, cũng là tôi mua. Nó đói, nó ỉa, cũng là tôi dọn. Con đàn bà ấy chỉ có công sinh nó ra thôi, nuôi nấng thẳng bé, là tôi đây này...

- ... Cứ vốn tưởng rằng bỏ con ở đó là được. Lúc đó nông cạn, cứ nghĩ mình còn trẻ, còn tương lai, mà khi đó tiền chẳng có, bản thân mình còn không nuôi nổi, sao nuôi thêm một đứa bé được. Dù sao cũng là con chồng bà, chồng bà chết rồi, bà phải nuôi. Nhưng về đến phòng trọ, lại sợ, lại nghĩ lại. Bà ấy ác như thế, biết là con mình đẻ ra, sao bà ấy chịu nuôi? Ai biết bà ấy bỏ con mình vào đâu... Sợ quá, lại vội trở lại xem sao! Thấy bà mang con mình vào. Cũng sợ, suốt đêm ở rình trước cổng. Cứ sợ bà làm gì con mình. Nếu bà làm gì, còn mình ở ngoài...

Ma nữ áo trắng đã bình tĩnh, từ từ kể lại.

Lan Linh lơ lửng kể bên, mặt cúi xuống, ngậy người theo từng câu.

- ... Mấy hôm liền cứ qua nhà bà trông. Ở ngoài cổng, biết chẳng làm gì được, nhưng cứ sợ thế. Về đến phòng trọ, lại không ngủ được, cứ nghĩ ngợi. Vú mình cứ nặng sữa, lại càng nghĩ đến con. Thực sự tôi hối hận lắm. Thôi thì mình dứt ruột đẻ ra, đâu phải không thương. Nhưng lo sợ liệu nó ở với mình có ổn không?... Mấy ngày liền mất ngủ. Cuối cùng đành liều, sang nhà bà, nhận xin lại con. Bà có mắng có chửi thì kệ bà. Con mình đẻ ra, mình nuôi, có gì sai? Mới vội vội vàng vàng chạy...

- ... Tự dưng đêm đó, con đàn bà ấy chết trước cổng nhà tôi... Tôi còn nhớ, nghe tiếng ấy, tôi mới giật mình, tay còn bé thẳng nhỏ, vội chạy ra xem. Xác con đàn bà ấy nằm xoài trên đường, lênh láng máu. Tôi sợ khiếp, cứ đứng đực ra đó! Sau mà nghĩ, con đi đó sao tội lại ở đây? Chắc là nó lại đòi vồi tiền gì đây! Cái bản chất dĩ không bao giờ đổi được! Chết cũng đáng!... Tôi cũng chỉ tội cho thằng Minh, có loại mẹ như thế! Mà con đó sao làm mẹ con tôi được! Cái loại đàn bà ấy!... Tự dưng phát bực, khi ấy động lòng thương, lo hậu sự cho con ấy cơ chứ! Cứ nghĩ dù sao cũng sinh ra thằng bé, mà trước sau thằng Minh cũng biết, phải mà chỉ cho nó một kẻ sinh ra nó, sau không nó hận mình...

- ... Tôi không hiểu sao làm ma, mà cứ chỉ quanh quẩn ở nhà này thôi, không ra ngoài được. Nhưng không sao, được ở gần con, tôi cũng vui rồi. Chỉ là khi bà đưa con ra ngoài, tôi không theo được. Tôi chỉ muốn được gần con, được chơi với con, được chăm sóc con, được bù đắp những lỗi lầm của mình...

Lan Linh càng cúi xuống, hai tay ôm gối, ngón tay thêm lực bấm mạnh.

- ...Nhưng tôi không thể làm được. Không thể chạm vào con... Cảm giác tuyệt vọng đó, cô có hiểu không?

Móng tay thêm bấm chặt. Thực sự đau!

Sao không hiểu chứ?

Thực sự càng quá rõ ràng rồi!

"Em thực sự muốn như vậy?"- Giọng miền Trung dịu dàng như quanh quẩn đầu dây. Bây giờ nghĩ lại, hình như nó có chút tội nghiệp, và bất lực. Như chị ấy đã biết rõ...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

"Mẹ thôi đi được không? Con chán lắm rồi! Từ trước đến giờ con lúc nào cũng làm theo ý mẹ rồi, mẹ cho con một lần được làm theo ý con được không mẹ? Chỉ lần này thôi mà, ngay cả tương lai của con, mẹ cũng muốn tự quyết định! Con... con đã luôn theo ý mẹ. Mẹ muốn con học toán thì con học toán, muốn con ở nhà thì con ở nhà. Con không đánh nhau, không gây chuyện, đi học lúc nào cũng ngoan ngoãn, không yêu đương, không nói chuyện, ngay cả khi bị bắt nạt con cũng tự giải quyết, không dám làm phiền đến mẹ theo đúng ý mẹ còn gì!

Mẹ biết trước giờ con sống thế nào không? Không bao giờ con được làm theo ý muốn của mình. Con ghét cay ghét đắng các con số, mẹ có biết ở trong lớp trong khi tất cả bọn nó đều hiểu bài thì con chẳng hiểu gì cả, dù cố hết sức nghe con cũng chẳng hiểu gì cả! Con không hiểu nổi các con số ấy, con cũng không hiểu sao con phải trong cái lớp ấy, con còn chẳng hiểu nổi bọn nó nói gì! Vì vốn con không cùng thế giới... Mẹ biết con ở trong lớp ấy... con... con rất chán. Không ai hiểu con, con cũng chẳng hiểu ai... Mẹ biết con đã thế nào không vậy? Nhưng con vẫn học, vẫn cố mà theo đúng ý mẹ.

Mẹ không hiểu, mẹ chẳng quan tâm con nghĩ gì, nhưng mà... ít nhất mẹ cũng đừng xen vào chuyện kết bạn của con được không? Mẹ bảo bọn nó giỏi, bọn nó tốt, còn con lúc nào cũng là đứa kém cỏi nhất. Thế giới 7 tỉ người thì con đứng thứ chót 7 tỉ ấy, luôn là kém nhất... Con còn chả hiểu bọn nó nói gì mà mẹ bắt con làm bạn với chúng. Thậm chí bọn nó đánh con, vòn con như một con vật... Mẹ không cho con chơi với Hamin chỉ vì nó học kém, nhưng nó là đứa duy nhất hiểu con, đứa duy nhất nói chuyện với con và là đứa duy nhất chịu chơi với một đứa như con. Nó là người bạn duy nhất mà con có! Nếu không có Hamin không biết hiện tại con ở đây hay là trong viện tâm thần, hay là nằm dưới mồ! Nhưng mẹ có biết gì đâu! Thậm chí mẹ không cần biết con thích gì, con ghét gì! Mẹ cho rằng mẹ đúng và mẹ luôn ép đặt con theo ý mẹ!

... Mẹ thôi đi! Thôi đi! Con van mẹ! Con cũng là người mà. Con là người, con cũng có quyền được tức giận! Mẹ có thể khi tức giận mà về nhà la mắng, mà mặt mày nặng, mà than thở đủ thứ. Và con là đứa phải chịu đựng tất cả đây này! Nhưng mẹ quên là con cũng biết tức giận sao? Con cũng muốn được tức giận! Con cũng muốn được khóc! Con được quyền có bạn! Con được quyền nổi loạn! Con được quyền mơ ước! Nhưng mẹ chưa bao giờ thừa nhận các quyền đó của con... Mẹ luôn ép buộc con! Con muốn giống như mọi người, muốn như những đứa cùng tuổi. Cả tuổi thơ của con, cả quãng thời dậy thì của con... Lúc nào cũng phải kìm nén, lúc nào cũng ngoan ngoãn, lúc nào cũng chính chu y như một đứa điên!

Con muốn như anh hai! Anh ấy thử hút thuốc, chơi net, đánh nhau, uống bia, có bạn gái. Anh ấy thâu đêm về nhà muộn, la hét đòi “bình đẳng”. Anh ấy được phép đòi hỏi! Anh ấy có chấp đòi làm nghề mình thích, đến cuối cùng bố mẹ cũng đồng ý còn gì? Con cũng muốn như anh... Con lúc nào cũng nghe lời, con sống như ý mẹ muốn, con chẳng bao giờ dám đòi hỏi. Thế thì mẹ phải hài lòng rồi chứ? Chỉ lần này thôi, mẹ cho phép con được đòi hỏi đi! Đây là lần đầu tiên con đòi hỏi. Con không phải một “anh hai” nữa, anh không muốn thay anh ấy thực hiện mong mỏi mẹ chưa làm được. Con muốn tự do của con, tương lai của con. Con không thích nghề đó! Con chưa từng nói con thích nghề đó! Mà thậm chí mẹ còn không cho con nói, mẹ luôn cho rằng mình đúng!

Mẹ tha cho con được không? Tương lai của con, làm ơn để con quyết định đi! Làm ơn mẹ đừng mặt nặng mày nhẹ với con, đừng tỏ thái độ như con là đứa bất hiếu, đứa ngu si, đứa ngu nhất thế gian nữa!

... Mẹ tha cho con đi! Mẹ nghe con nói đi! Mẹ không bao giờ nghe con nói! Con không muốn ở đây nữa!” (tiếng Hàn)

...

- Hana, đứng lại cho anh! Con bé này! (tiếng Hàn)

- Anh cứ ở đó đi! Anh cứ làm con bố mẹ đi! Em không muốn trong cái nhà đó nữa! (tiếng Hàn)

- Con bé này! Ai dạy em ăn nói thế hả? Sao em lại thế này hả? (tiếng Hàn)-...Anh bỏ em ra!... Anh... Ồ, anh là con ngoan, con giỏi giang của bố mẹ mà... (tiếng Hàn)

- Hana!

-...

- Em mau cùng anh về. Về xin lỗi mẹ! (tiếng Hàn)

”Phắc!”

- Em thậm chí không được phép khóc! Em chỉ muốn khóc... hức! Chỉ một lần thôi... có thể khóc thật lớn!... Hức!... Một tuần em khóc ít nhất một lần. Em ở trong phòng, tắt điện, tay che chặt miệng lại để không phát ra tiếng... Hức!.. Anh biết nó đau thế nào không?...Hức!(tiếng Hàn)

-...

- Em ghét anh! Ghét cả mẹ, cả ba! Em ghét tất cả mọi người! (tiếng Hàn)

Có một cô bé lạch bạch cổ sức chạy thật nhanh. Thân ảnh chênh choạng nhanh chóng lẩn vào dòng người.

Có một chàng trai bị đẩy mạnh xuống đất. Tay còn vương hơi ấm cô gái. Vẫn đứng ngây ra nhìn theo thân ảnh đang dần mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Ya! Về đến nhà rồi!

Cửa chưa mở xong, đã nghe tiếng nữ quý oang oang rồi. Nữ quý vào nhà, bật điện, rồi đi thêm mấy bước không chút nương tình ném phịch cái túi ra ghế sofa. Túi rơi xuống, làm lũng sâu một chỗ nơi ghế. Theo lực đàn hồi quá tốt của cái ghế sofa, túi nhỏ bật lên, lại ngã xuống. Nhẹ nhàng lần, lần, lần “tọt” xuống sàn đá hoa.

Nữ quý đã nhìn thấy cảnh tượng mình gây ra, chẳng muốn để ý đến. Vươn tay, vịn người, tạo thành những âm răng rắc, nữ quý lắc lắc đầu cho thoải mái, rồi thả mình phịch xuống ghế, ngay dưới chân là túi xách tội nghiệp cũng chẳng thêm nhột lên.

- Ê Lan..

Đang quay ra định gọi, đã thấy con bé lúi thủi bay vào phòng ngủ mất tiêu. Nữ quý giữ tư thế tay vẫy gọi thêm một giây dài ngoẵng, rồi từ từ buông xuống. Hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi, lại lần nữa nhào người về phía cửa phòng ngủ.

- Con bé này, không sao ấy chứ?

Không nhìn cánh cửa nữa. Dù sao con bé cũng vào phòng rồi, nhìn cửa cũng đâu được tích sự gì. Nhún vai một cái, về bất cần, nữ quý phát dậy, lăm bằm gì đó.

Vậy là nhật túi lên, tiến đến tủ áo gọn ghẽ đặt chỗ góc tường, mở tủ ra, vắt vào. Nữ quý như không liếc những quần, áo, váy đủ kiểu trong tủ. Liền chút ngay ra, suy tư.

Thừa nhận rằng chủ nhân thân xác này thật biết thỏa mãn bản thân. Nhiều đồ như vậy! Dù có khi chỉ là hàng chợ nhưng với một đứa con gái sống một mình, thế có hơi... đa dạng không? Chẳng bù cho ta! Ngày trước trong làng thầy bu được coi là giàu có nhất nhì nhưng trang phục ta có cũng chỉ vồn vện bốn ba bộ thay đi thay lại. Không tính lúc ở Nhật đồ mặc đều do má Takigawa cho, nói chung là đồ nhật, chẳng nhiều nhanh gì. Nghĩ lại có lẽ, cuộc sống ta hồi trước tội nghiệp quá chăng?

Thình thoảng nghĩ vẩn vơ thì nghĩ, chứ thâm tâm nữ quý cũng không lẩn tẩn, lo nghĩ nhiều. Tự biết mỗi thời đại lại khác nhau, mà mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, khó mà so sánh thiệt hơn. Ngày trước lúc sống dù gì cũng được thầy bu yêu thương, còn cho học chữ, ăn mặc không thiếu thốn gì. Lúc sang Nhật thật có khổn khổ đủ bề, những cũng được đoạn thời gian vui vẻ, tình nghĩa. Mà trong chốn mới biết chốn có rận. Con bé mình nhập không đâu vận vào số pháp sư, phải lo nghĩ âm-dương nhiều chuyện, lại toàn chuyện thiên hạ người ta, bản thân mình chẳng biết có lo đủ không. Bệnh tật rồi chết thì phải, thế ít ra trong thời gian này phải có người thân, bạn bè thăm qua. Nhưng ở đây mấy ngày chẳng thấy ai qua. Haizz, khi gặp kẻ biết con bé lại là muốn giải tà! Sướng khổ thế nào, ai tội nghiệp hơn ai, cũng chả biết nữa...

Thờ dài một cái. Nữ quý bắt đầu lục tìm quần áo. Từ sáng giờ áo sơ mi, quần vải, quả có chút chật chội, khó chịu. Nên tìm đồ thoải mái, rộng rãi, mát mát chút.

Thay đồ xong thấy thiếu thiếu gì, mãi mới nghĩ ra, nữ quý cời dây buộc tóc, lắc lắc đầu cho tóc bung ra, ngón tay chải mấy đường. Tóc lòa xòa, nhiều sợi chạm vào má, thấy ngứa ngứa, không quen. Chắc tại mấy bữa nay toàn kết t tóc, giờ bỏ ra nên không thích ứng ngay. Ai bảo hình tượng ta hiện tại ta hiện tại là nữ giúp việc nhà quê làm gì!

Lũng thưng với lấy lược trong tủ con, ra chỗ gương. Chải vài đường cho xong, nữ quý nhìn cô gái trong gương, lòng thâm than.

Bộ đồ ngủ vải hoa rộng rãi, lộ ra đáng thiếu nữ nhỏ nhắn.

Véo véo má, mắt vẫn nhìn chằm gương phản chiếu. Da mềm mềm, nhìn tổng quan cũng trắng trẻo. Có chút tàn nhan, chút mụn, nhưng không ảnh hưởng lắm. Tóc mượt xỏa qua vai gầy, còn thoảng hương nhài. Nheo nheo mắt. Là mắt dao cau đó!

Nếu da không quá nhợt, lại xanh xao, ấn đường không đen thế này, chắc chắn là

một đứa con gái xinh đẹp. Ủầy mà, bây giờ người bình thường ai nhìn ra ấn đường đen, nhìn kiểu nào cũng thấy xinh à!

Đẹp đẽ mà chưa chồng đã chết trẻ, quả đáng tiếc!

Giống ta hồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Dù sao trời lúc này mưa rào, mà hấn vừa tắm nước lạnh, đắp chăn chắc không sao đâu!

Nghĩ thế, nữ quý an tâm nhìn chàng trai nằm gọn ngoan ngoan trong chăn, định đi về. Mai đến nếu hấn chưa tỉnh sẽ làm đồ giải rượu vậy. Bây giờ hé miệng còn chẳng nổi uống thế nào?

Sờ trán hấn lần nữa cho yên tâm, chân đang rút xuống giường, chợt khựng lại. Nữ quý từ từ chuyển hướng nhìn xuống tay mình.

Hấn ta... tỉnh rồi à?

Giật nhẹ tay ra!

...

Bàn tay lớn vẫn nắm chắc cổ tay nhỏ gầy, không chịu buông. Nữ quý phân vân, có nên một chương đánh thẳng nhỏ này để rút tay ra không. Trông mặt hình như vẫn chưa tỉnh mà. Không giống giả vờ ngủ rồi sảm sờ gái nhà lành.

Nhưng mà...

Không chủ quan được! Đã say thì gì cũng có thể làm! Cứ một chương đánh ngất thật luôn! Quyết định vậy!

Tay kia giờ cao, bàn tay nắm quả đấm, định phi xuống.

- Eomeoni...

Tự dưng một âm mơ ngủ, nhỏ xíu. Nữ quý giật mình, dừng tay lại, ngó nghiêng xem gã ngủ trên giường còn đang nắm chặt cổ tay mình.

Vẫn chưa tỉnh!

- Eomma...

- Á!

Nữ quý bị bất ngờ, theo phản xạ nhảy dựng ra sau. Mà ngồi cạnh thành giường, lưng cuống suốt ngã lắn ra sàn. May tay chân nhanh lẹ giữ được trọng tâm. Ấy vậy cổ tay phải vẫn bị kẻ kia cầm không buông, còn có xu hướng chặt thêm.

- E... omma...

Có kẻ nào đó không biết nguy hiểm cận kề vẫn vô tư mấp máy mắt nhắm nghiền.

Nữ quý tiến gần hơn, nghiêng đầu, nheo mắt quan sát cho kĩ.

Phù, hình như chỉ là nói mơ thôi.

- Xì, cái thằng ranh không biết trời đất là gì này! Làm người ta tức chết, tự dưng kêu làm ta giật mình, suốt không xong rồi. Thật sự phải dạy dỗ cho người một trận mới xong. Ô ma ô ma cái quý... cái... ô ma?

Nữ quý định mắng một trận cho hả dạ, nhưng khi đọc cái âm “ô ma”, lại nghĩ ngợi.

Ô ma nhi? Có âm “ma”! Là gọi “mẹ” phải không?

- Eomeoni...

Kẻ nào đó không biết sợ tiếp tục vươn tay còn lại nắm chặt cổ tay nhỏ.

Nữ quý trông gương mặt trắng trẻo, da nõn mịn, dù ngủ nhưng mí mắt không yên nhú chặt lại, hình như trong mơ thấy gì không tốt?

- Eomma...

Gã cứ thì thầm gọi như thế!

Nữ quý lặng đi, ngây ra nghĩ. Đang gọi “mẹ” à? Chắc thế rồi!

Nữ quý nhớ đến thầy bu mình, rồi nhớ tâm trạng mình lần cuối trông thầy bu.

Đúng vậy, nàng hiện tại đang đồng cảm! Chẳng biết có phải tự suy diễn, hay hẳn cảm quá chăng, nhưng cứ thấy tên nhóc tội nghiệp làm sao ấy! Một phần nào như thấy chính mình vậy.

Chẳng biết nghĩ gì sau đó, nữ quý bước lên giường, tay còn lại đặt lên bàn tay lớn đang nắm chặt, xoa xoa, như vỗ về. Trên môi nụ cười hiền.

Gã chưa tỉnh, nhưng như cảm nhận được, tay cầm thả lỏng hơn.

Không gian tĩnh lặng, chỉ còn tiếng hô hấp đều đều.

Thời gian như ngưng đọng trong khoảng khắc này.

...

Đùa thôi!

Mười phút trôi qua...

Nữ quý hiện tại đang nghĩ, mình có nên hối hận với quyết định vừa rồi hay không? Nãy giờ duy nhất một tư thế bó gối, cúi người, tay cầm tay, mắt tròn tròn trông nom, bắt đầu cảm thấy... chán rồi đó!

Người ngủ mà nằm thế kia không thấy khó chịu à? Định lợi dụng nắm tay ta đến khi nào?

Giật giật khoe miệng! Cái vẻ mặt kia, cái tay này, chắc chắn là không chút khó chịu rồi!

Nhưng ta chán rồi đây! Tại sao trong khi người được nằm đệm êm đắp chăn ấm ta phải ngồi gò bó cạnh người ngủ y như đứa dở hơi chứ?

Bất công!

- Eomma... - Lại đột nhiên âm thanh nhẹ.

Đang hứng khí ngồi ngồi muốn đánh người ngay lập tức bị đập tắt tàn nhẫn. Người đây là biết ta con gái dễ mềm lòng đúng không? Nghĩa là ta không thể, không được phép giật tay ra khỏi chứ gì? Phải cố chịu mà không được nằm giường êm...

Khoan! Giường êm?

Vỗ trán. Đungs vậy, đâu nhất thiết phải ngồi. Có thể nằm mà.

Aizz, nãy giờ ngu thật đấy! Cứ đẩy hẳn ra, nằm xuống rồi kéo chăn đắp là được rồi.

- Ai da, quả thật là đệm êm, thoải mái hơn nhiều! Giường rộng, hai người nằm cũng thừa không đụng chạm. Lại còn... Á! Gì thế?

Đang hân hoan nói, thì phát hiện oppa thần tượng bị đập ra đầu giường đã lăn trở lại, còn sán chặt, tay ôm cánh tay gầy xanh xao vừa buông xuống, người nhích nhích chọn tư thế thoải mái nhất, đầu dụi dụi tìm vị trí vai nhỏ mềm của nữ quý làm gối.

Chuẩn hình tượng bạch tuộc quắp người!

Hơi đơ vài phút để hiểu tình hình.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa đồ lưu manh lợi dụng sảm sờ sờ khanh dám vờ ngủ giờ trò đòi bại gái nhà lành!!!

Bật phắt dậy cầm gối đập hẳn, chân đạp mấy phát cho chàng lăn ra chỗ kia, còn ý định dùng yêu thuật đánh người nữa. Tay còn lại chặt chẽ che trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Oppa say rượu? - Lan Linh mắt ố nhòe hỏi

- Ủ. - Nữ quý tiếp tục an nhàn làm đồ ăn.

- Chị... - Đột nhiên Lan Linh nhỏ giọng, vẻ bồn lên - Oppa... có sao không?

”Sao” là sao?

Nhìn vẻ không hiểu của nữ quý, Lan Linh cố nói lớn hơn chút, và nói rất chậm:

- Anh ấy có phá gì chị không?

-... Không.

- Thật không?

Cái vẻ ngạc nhiên tột độ không thể tin được này là sao?

Lan Linh vỗ vỗ ngực, thở phào:

- Em thực sự rất lo đấy. May quá!

- Sao “may”?

Nữ quý đang làm cũng phải quay ra hỏi. Lời nói tiếp theo của con ma này có phải kiểu phá hoại hình tượng lương thiện của ta không? Cái vẻ ăn nói ắp a ắp úng nãy giờ...

Không ngoài dự đoán, Lan Linh mắt long lanh, chân thành nhìn nữ quý, nhỏ giọng:

- Thì em sợ, anh ấy phá gì đó! Chị không biết chứ lần trước anh ấy say rượu làm náo loạn cả nhà luôn. Mà chị thì rất nóng tính, nếu mà lần này anh ấy gây sự gì đó có phải chị lại nổi khùng lên làm phép hại anh ấy không... Em xin lỗi... Hu hu, đừng nhìn em thế! Em nói thật mà... Đừng làm em sợ nữa.

- Hừ!

Nữ quý đã đoán ngay con ma này không nói gì cho ra hồn đâu mà. Không thèm để ý đến nó nữa!

Mà cái thằng kia trời lên cao vút rồi vẫn chưa chịu dậy! Không phải chết trong đấy rồi chứ? À mà phải làm đồ giải rượu cho hần nữa. Quên mất!

Nữ quý lại mãi mò tủ lạnh, tìm mấy quả chanh.

Ma nữ thấy hành động này, mà chắc chắn món ăn không cần chanh đâu, nên cũng bay theo tò mò hỏi.

- Ta định làm nước chanh cho hần.

Ma nữ ngẩn ra, nghĩ.

Nữ quý mặc kệ nó thần thơ đấy, lấy dao cắt chanh, vắt lấy nước cốt.

- Ê này chị! Không được! Say rượu ai lại cho uống nước chanh?

Nhưng nữ quý đã cắt và vắt xong hai quả chanh rồi...

Ma nữ bay vội ra ngăn xong, thấy trong cốc phần cốt chanh rồi.

- Chị bỏ cốc này đi! Làm nước mật ong ấy! Chị... Nghe em! Uống rượu mà uống nước chanh không tốt.

- Ủ.

Ma nữ tròn mắt. Chị quý sao hôm nay ngoan vậy? Mình còn chưa khóc lóc van nài mà.

Nữ quý mà biết suy nghĩ trong lòng mà nữ, khẳng định không nương tay cốc đầu nó mấy phát. Hừ! Còn không phải vì ta nhớ rõ ràng nhiệm vụ là thay người chăm sóc oppa thân yêu hiện tại say rượu ngủ như chết trên lầu hay sao? Thế tất nhiên người bảo pha mật ong thì pha thôi. Chỉ là thay người thôi mà.

Nhưng nước chanh rất thanh, để mình bỏ nước, thêm đường tự thưởng thức là được.

Đặt cốc mật ong lên bàn nhỏ cạnh giường cho hần, nữ quý nhìn con ma men một chút, mắt khinh bỉ, xong ra ngoài. Ma nữ vẫn cố về buồn thiu lơ lửng ngắm thần tượng của mình.

”Đoàn quân đi

Theo nhịp bước chân oai hùngToàn dân ta reo cười vui

Đón tung bừng

Trong làng xóm

Âm nghe tiếng hò vang

Ta khó quên giấc tàn phá quê nhà

Ngày này đừng quên

Trăm bề cay đắng

Tang tóc đau thương

Ngày đêm mong ngóng bóng cờ hồng vùng lên

Đầy muôn sao gió bay

Quân dân ta hát vang vui vui

Trong xóm quê người Đại đội năm

Về nơi đây

Vang lừng danh tiếng khắp xa gần trận diệt Tây trên đường 39 thu điều

Đánh cho tan

Giặc hung ác thù kia năm chiến binh đuổi hơn bốn trăm thắng

Ngày này cùng dân vui nguồn chiến đấu...”

Tae Min bị tiếng hát ồn ào làm thức giấc. Ánh sáng chói quá, mắt chỉ mở khẽ. Tay đưa lên xoa đầu đau.

Đã thích nghi với ánh sáng, anh chàng từ từ trườn người dậy, nhìn quanh.

Một cốc mật ong bên cạnh.

Lại nhìn về mình. Áo sơ-mi, quần tây chỉnh tề không còn trên người. Thay vào đó là bộ đồ ngủ màu xanh có hình mèo Kitty...

Đầu còn ong ong, anh chàng nhắm mắt lại, đưa tay tiếp tục xoa đầu.

Bỏ chân ra một bên, đưa hai chân xuống giường, xỏ dép.

Từ từ lê bước chậm chạp ra mở cửa, xuống lầu.

- Chị, chị ơi! Chị hát cái gì thế?

Nữ quý mãi hát, mà nữ phải gọi mãi mới khiến nữ quý chú ý đến. Dừng lại, quay đầu nhìn con ma, nữ quý trả lời ngắn gọn:

- Bài hát.

-... Ai chả biết là bài hát.

- Vậy hỏi làm gì!

Nói xong quay lại hát tiếp.

”Hai năm qua chúng ta xây lên bao chiến công ghi sâu...”

Ma nữ phải bịt tai, bay vội ra cách nữ quý ba mét để tránh âm thanh khủng bố.

Chị ấy phải biết mình không hát các âm cao được, chứ cứ hát nghe như quý gầm thế!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Ánh nắng chan hòa...

Nói một cách khác, chính là chói chang!

Mới sáng bảnh mắt thôi, ông trời có cần tích cực sưởi nắng thế không hả? Khoác ngoài một cái áo dài tay sẫm màu - và đặc biệt màu sẫm cực kì hút nhiệt đấy - lại nhìn quanh là một đồng người tụ tập một chỗ, mồ hôi chút xíu, tay phe phẩy mà nói chuyện, nữ quý trong lòng không khỏi một mảng bức bách thay.

Nghĩ lại, vốn muốn đi thật sớm cơ, aizz, được ăn thoải mái ai chả ham, thích chí muốn đi ngay lập tức, mà bị con ma ở nhà cầu nài, dặn dò một hồi, nào phải giữ ý giữ tứ, không được ăn to nói lớn, không được mắng người, ăn uống từ tốn lịch sự, vân vân rất nhiều. Hình tượng nữ quý ta trong lòng con ma yếu ớt đó thậm tệ đến mức đó sao, cứ coi ta thô lỗ lắm không bằng! Còn chẳng kể vụ lựa chọn trang phục, làm tóc mất biết bao thời gian nữa. Thành ra khi đến nơi đã thấy đông người rồi.

Nữ quý với tinh thần tự giác cực kì cao, liền đứng một xó, chăm chăm chú chú im lặng hóng chuyện mấy nam thanh nữ tú đang tán gẫu vui vẻ. Nhìn quanh liền nhận ra, ai cũng có đôi có cặp à, không thì cũng là nhóm bạn với nhau, có mình ta lẻ loi không ai để ý đến.

Hình như có chút bị ai?

Xem xem mấy thanh niên ấy đi! Không ý tứ gì hết! Da thịt lộ tòng ngồng ra cả thế kia mà cứ sấn vào, giữa đường giữa chợ tán tỉnh nhau, chẳng biết ngại là gì.

Bắt giác nhìn lại chính mình. Tự xưng nữ quý chút chột dạ, ngay sau là đen mặt. Bởi chính mình có khác gì bọn nó, cũng chân cẳng đón gió này! Nhìn quanh chút, chắc chắn chẳng ai để ý mình, nữ quý mới từ từ thấp người, lấy tay kéo kéo váy xuống, mặc dù không che thêm được bao nhiêu, nhưng thôi bản thân cũng an ủi phần nào.

A, tên nhóc oppa kia rồi! Nữ quý nhón nhón chân để nhìn cho rõ. Tên nhóc ấy cao, đáng ra dễ nổi bật lắm, mà xung quanh nhiều người vây vậy, thành ra bị che đi, hơi khó để nhìn. Nữ quý chỉ trông được một phần mặt nghiêng của gã. Còn gã có vẻ chẳng trông thấy cô giúp việc nhà mình. Thầm nghĩ, ta ăn vận thế này, gã muốn nhận ra mới là khó.

Hình như đi theo bên cạnh gã có hai người đàn ông? Dáng lực lưỡng lắm, vệ sĩ à?

Mấy em fans quả nhiên nhiệt tình hết chỗ nói, cứ xum xuê vây mãi người ta. May còn chút sĩ diện, chưa đến nỗi hú hét ầm lên, chỉ cười tủm tỉm, hoặc khúc khích, nói mấy tiếng coi bộ còn chút lịch sự. Hai người theo cùng cực kì tận trách giữ cho oppa một khoảng cách nhất định với xung quanh.

Sau các bạn fans hình như biết ý, chịu lui ra chút, miệng còn hi hi ha ha ngại ngùng, lời điện thoại cảm ứng ra.

Nữ quý coi một lúc rồi chán, lại quay ra nhìn chỗ khác.

Không thể hóng chuyện người ta mãi được, lại còn phải chờ nữa chứ, thế là nữ quý nhàn rỗi xem phong thủy cho nhà hàng này. Chọn địa điểm rất tốt, hướng được, tha hồ hút phú quý. Nhân sinh xung quanh sung túc, phát đạt, hài hòa. Lại không gặp chướng khí, mà khí phá quấy gì đó,... Chưa xem qua sắp xếp đồ vật bên trong, nhưng đoán sẽ không tệ. Nhìn kiểu này chắc có mời thầy phong thủy xem rồi, thế nào mấy lão thầy ấy chả chỉ điểm bên trong

Chọn ngày khai trương có vẻ đẹp, chưa biết ông chủ là ai, chưa coi được tuổi, nhưng chắc hòa hợp...

Thực ra không hẳn mọi sự phụ thuộc tâm linh thôi, cái cốt yếu vẫn là bản thân làm ăn chân chính, suy xét kĩ càng, tâm tính mạnh mẽ, thêm chút thiên thời địa lợi nhân hòa chỉ là giúp sức để làm ăn thuận lợi hơn.

Cứ đứng đực một chỗ vung tay chân, mắt lao liếng quan sát, nữ quý bất chợt nhận ra đã bắt đầu tiết mục mở màn “khai trương” tự bao giờ rồi.

Cái người mặc vest chỉnh tề, mặt già già đang đứng ra nói nói một hồi. Mấy vị xung quanh rất ý tứ theo dõi, cười cười nghe. Đến lúc nữ quý chán quá ngáp một cái, người áo vest kia mới thông báo khai trương cửa hàng, mở cửa, đón khách.

Thế là vội chỉnh lại trang phục, theo đoàn người đi vào.

Đưa vé cho người soát vé xong, cô gái vẫn cười lịch sự, nhẹ nhàng chỉ vào, bảo nữ quý để túi bên ngoài, không được mang vào trong.

Nữ quý hơi ngó người tí, rồi rất nhanh ngoan ngoãn làm theo.

Thế con ma kia bắt mình mang túi theo làm gì nhỉ? Cuối cùng có mang vào được đâu.

Vào trong rồi, ông mặc vest còn giới thiệu nữa. Nữ quý trông ông ta nói mà thật tâm khâm phục: cười toét từ nãy đến giờ vẫn chưa mở miệng, thật giỏi quá!

Nữ quý không quan tâm cái bài diễn thuyết dài ngoằng của vị nào đó, chỉ thao láo tìm kiếm biến thức ăn mỹ vị đang chờ mình thôi. Người thấy hương ngào ngạt của đồ ăn, thật khiến nữ quý phấn khích mà!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Quý*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.